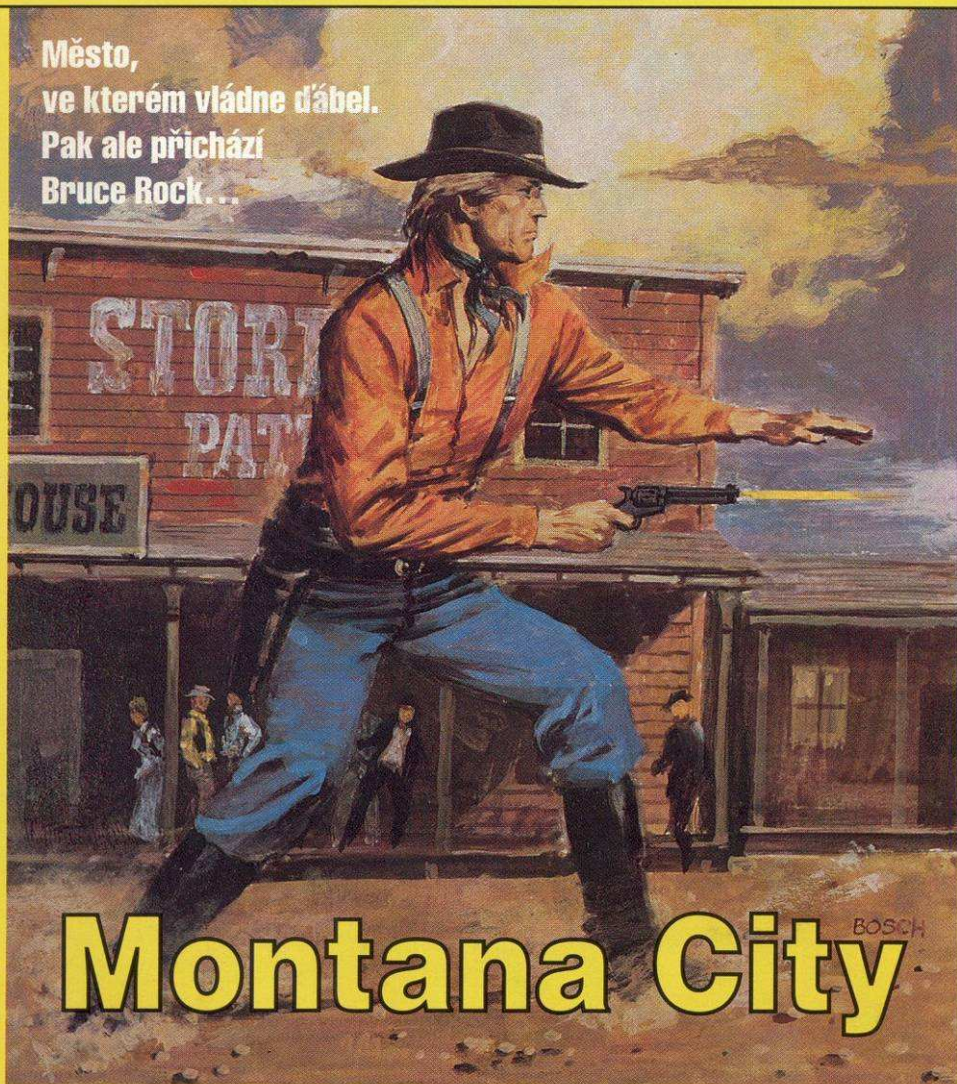

MOBA

G. FUNGER

JEHO VELKÉ WESTERNY

Město,
ve kterém vládne ďábel.
Pak ale přichází
Bruce Rock...

Montana City

MOBA G.F. FUNGER JEHO VELKÉ WESTERNY

MONTANA

CITY

Kolem cestujících, kteří vystupovali z dostavníku, se vytvořil půlkruh šesti mužů. Všichni měli na předloktí zavěšenou pušku. Ze srubu opodál vyšel sedmý muž. Byl menší, pohyboval se pružně jako panter a měl úzké rty, takže jeho ústa vypadala jako jizva po ráně nožem.

Ten muž byl zřejmě jejich vůdce. Klidně, ale chladně řekl: „Takže, lidi, asi jste už slyšeli, že cesta do Montana City vede jediné přes tenhle most. Je to soukromý most a jeho stavba stála sto tisíc dolarů. Kdo z vás se odváží podívat přes okraj rokle dolů, pochopí, že tenhle most je zázrak stavebního umění. Je to jediná schůdná cesta okolní pustinou. Abych to zkrátil, lidi, kdo z vás bude chtít přejít přes most Simsona Hickocka, musí zaplatit padesát dolarů mýtného!“

Zmlkl a ukázal mohutné zuby.

Pět mužů, kteří jeli dostavníkem spolu s Brucem Rockem, začalo hrozně nadávat. Jeden z nich zlobně vykřikl: „Ale to je hnusné vydírání! Nestydaté, podle vydírání! K čertu s vámi!“

„Jen žádné výhrůžky, pane!“ přerušil ho chladně pistolník.

„Jsme tady na všelijaké těžkosti zvyklí. Nikdo vás nenutí, abyste na most vstupoval. Je to na vás. Pokud je vám padesát dolarů mnoho, postavte si most sám, nebo se zkuste dostat přes rokli jinak. Jenom nám tady nevyhrožujte. Tady už zkrotli jiní.“

Jiný muž zavrčel: „Ale zaplatili jsme si přece cestu až do Montana City. Předpokládali jsme, že vše je zahrnuto v ceně!“

Ale i on se vzápětí ustrašeně stulil.

Malý pistolník vystoupil dopředu a zvedl levou paži.

„Takže, pánové! Dostavník za chvíli pojede dál. Kdo chce přes most, musí zaplatit.“

Muži s potlačovanými kletbami vytáhli peníze. Někteří museli sesbírat po kapsách poslední drobné. Jeden z nich dal dohromady pouze čtyřicet sedm dolarů, ale malý pistolník mu milostivě dovolil, aby si nastoupil do dostavníku.

Úplně nakonec natáhl dlaň k Bruci Rockovi.

Ten klidně zavrtěl hlavou a zamumlal: „Od starých dobrých přátel snad Simson Hickock mýtné vybírat nebude.“

„Ale ano,“ řekl malý muž mírně a podíval se na Bruce. „Možná jste kdysi byl Hickockovým přítelem, ale možná je to taky jen trik, jak chcete ušetřit peníze. Teď hezky zaplatíte, kamaráde. Jestli je šéf váš přítel, peníze vám vrátí.“ S úsměvem nastavil Bruci Rockovi levou dlaň, pravou měl ledabyly zaháknutou za pažbu koltu.

Bruce Rock měl kolt na pravém stehně. Byl to starý kolt v odřeném pouzdře a jeho dřevěná pažba byla vyleštěná a osahaná.

Bruceova pravačka se pomalu pohnula a zajela do kapsy. Pistolník to sledoval a spokojeně se usmál, když Bruce vytáhl svazeček bankovek.

Tu se ovšem prudce vymrštila Bruceova levačka. Ze sotva dvaceticentimetrové vzdálenosti dopadla pod bradu malého pistolníka.

Ten by se svalil jako panák, protože ztratil vědomí, ale Bruce ho stejně rychlým pohybem chytil za košili. I to udělal levačkou. Pravou rukou vytáhl kolt. Byl to nesmírně rychlý tah, který by mu i mezi nejzkušenějšími pistolníky dělal čest. Pistolníka si přidržoval před tělem jako štít. Kolt měl výhrůžně namířen.

A sám se díval chladně a naprosto nebojácně do hlavní šesti pušek, které mířily na něj i na muže, kterého před sebou držel. To vše se odehrálo v jediném okamžiku. Bruce Rock se zachoval jako zkušený bojovník, který jen navenek vypadá velice klidně a nevzrušeně, ale ve skutečnosti má v sobě sílu a prudkost nálože

střelného prachu.

Přitiskl si muže ještě více k sobě. Pistolník se bezvládnýma nohama už takřka nedotýkal země.

Přes jeho hlavu pak Bruce řekl chladně šesti mužům: „Vsadíme se, že ho zabiju dřív, než stačíte vystřelit? Tak co, kamarádi?“

„Tuhle sázku bys vyhrál,“ řekl jeden z nich a spustil pušku k zemi.

„Nechte ho jít,“ řekl ostatním chlapům. „Chce do Montana City. A jestli to opravdu nebude přítel Simsona Hickocka, ten z něj nechá stáhnout kůži. Vážně to musí být Hickockův přítel, jinak by teď nechtěl přes most. Okay, cizince, můžeš projet bez mýta. Z Montana City budeš moci odjet zase jen přes tenhle most. A Hitt Lan, kterého teď držíš v náručí, by nás proklel, kdybychom za něj udělali práci, kterou jistě bude chtít vyřídit on sám osobně... I kdybys byl Hickockovým přítelem, Hitt Lan ti půjde po skalpu. Tak si jen jed’!“ Otočil se a zamířil k lavici u zdi srubu. Pomalu se rozplynula i skupinka výhrůžně vypadajících chlapů.

Bruce Rock pustil pistolníka a nastoupil zase do dostavníku. Kolt měl přitom připravený k výstřelu a mířil jím neustále na šest mužů.

Ti se ale pouze usmívali.

Bruce za sebou přivřel dveře a posadil se do kouta. Když se dostavník rozjel, ostatních pět cestujících si úlevou oddechlo a jeden z nich řekl:

„Pane, i kdybyste byl Hickockovým přítelem, tady jste si nebezpečně zahrával se smrtí. Na vašem místě bych Hickockovi raději dal těch padesát dolarů.“ Bruce Rock se usmál.

„Nikdy by mi je nevrátil. Ten nikdy nevrátí nic, čeho se jednou zmocní. A dluží mi toho spoustu. Má takový dluh, že by ho nesplatil, ani kdyby mě celý rok dennodenně pouštěl přes most zadarmo. Kdopak by svému dlužníkovi ještě cpal do chřtánu peníze?“

Pět mužů, kteří se sem vydali hledat zlato, na něj užasle pohlédlo. Jeden z nich byl dříve jistě kovbojem, dva další vypadali jako bývalí povozníci... Jeden byl určitě dřevorubcem a pátý muž vypadal, jako by ještě donedávna prodával v nějakém krámě.

Užasle na něj zírali.

Pak zasípал ten kovboj: „No, tak to potom Simson Hickock, velký

pán zlatých polí, asi není zrovna vaším přítelem, co, pane?“

„Ne,“ usmál se Bruce.

Pohlédli na něj, jako kdyby mu přeskočilo.

„Vypadáte ale celkem rozumně,“ podivil se onen prodavač.

„To je moc dobře, že s vámi nemáme nic společného a že jsme clo zaplatili,“ zamumlal jeden ze dvou bývalých povozníků.

Pak zmlkli a očividně se snažili vyhnout pohledu na Bruce Rocka.

Ten se zadumaně díval do údolí. Tu a tam – podél potoků a menších říček, na úpatích kopců, ba ještě výš – podél skalních stěn, všude viděl malé zlatokopecské tábory a osamocené prkenné boudy nebo stany.

A všude se pracovalo. Mnoho mužů stálo v potoce a prosívalo křemeny. Jiní hloubili štoly do svahu kopců nebo jámy do kamenitého podkladu.

Všude se lopotili lidé nejrozumnějšího ražení: bývalí kovbojové, učitelé, úředníci, lupiči, dřevorubci, staří lovci bizonů, trapeři, armádní zběhové, různí vyvrhelové, povozníci a honáci.

Zaplnili celé údolí. Kopali, hrabali, propírali říční písek, prosívali zeminu. Byli tvrdí sami k sobě a tvrdí i ke svým druhům. Protože hledali zlato.

Zlato!

Kvůli zlatu dokázali lidé na tomhle světě takřka nemožné věci.

Dostavník kodrcal po úzké zaprášené cestě tímto rušným nalezištěm zlata. Potok se stále rozšiřoval, protože ze všech stran se do jeho koryta sbíhaly spousty tenounkých přítoků.

Táborů, chatrčí, přístřešků i stanů pořád přibývalo. Nikde už teď také nebylo vidět lesíky nebo stromy. Jen pařezy.

V úzkém místě potoka, kde byl proud obzvlášť silný, stála vodní pila.

Bruce Rock si z okna dostavníku přečetl velký vývěsní štít na stěně stavení:

STAVEBNÍ DŘÍVÍ – STAVBA DOMŮ – NÁBYTEK

Simson Hickock.

Bruce Rock se usmál. Viděl to jméno už na dostavníku i na domku u mostu. Nepřekvapilo ho už. Spíše se připravil na to, že

jméno Simsona Hickocka uvidí napsané na všech důležitých budovách a stavbách.

Simson Hickock byl totiž nekorunovaným králem zdejších zlatých polí.

A klíčem k jeho moci byl zřejmě právě ten most.

O kus dál spatřil Bruce Rock jakéhosi mužíka, který vyskočil z díry a začal divoce poskakovat. Ten človíček držel v ruce valoun a vykřikoval: „Zlato! Zlato! Největší valoun v Montana Valley! Jsem boháčem! Zlato!“

Ze všech stran se k němu sbíhali lidé.

Ale to už byl dostavník zase o kus dál.

Pět mužů, kteří v něm seděli s Brucem, se neklidně zavrtělo na svých místech.

Jeden chřaptivě poznamenal: „Přísámbůh, že tady taky najdu štěstí. Cítím naprosto jasně, že se tady taky stanu boháčem!“

„Kdybychom jen nepřijeli tak pozdě,“ řekl druhý. „Nejlepší pozemky jsou už dávno rozebrané.“

Bruce Rock poslouchal tohle všechno a ještě další poznámky. Drsně se usmíval, ale stále se ostražitě rozhlížel po okolí.

Pak dostavník vyjel z kopců. Opět se tady spojovala dvě ramena potoka a vytvářela řeku s písčitým dnem, jejíž koryto ovšem tvořily skalní stěny.

A pak spatřil, jak se vynořilo město Montana City. Vrhł jen letmý pohled na skupinku dřevěných domků, chatrčí, chalup a stanů, pak se cesta stočila a dostavník vjel mezi první domy města.

Tady byly na sebe namačkány saloony, herny, tančírny, jídelny a obchody.

Dostavník konečně zastavil před dvoupatrovým domem. I na něm si Bruce Rock přečetl na vývěsním štítu:

NÁKLADNÍ A POŠTOVNÍ LINKA

Simson Hickock.

Je to skutečně muž s obrovským vlivem, pomyslel si Bruce Rock. Široko daleko na tisíce mil jistě není nikoho, kdo by byl bohatší a mocnější než Simson Hickock. Jeho stín leží nad celým městem, ba nad celým údolím. Co asi řekne, až... Myšlenku nedokončil, jen se zlostně ušklíbl, vystoupil z dostavníku a vydal se po Nugget Street.

Když ušel asi sto yardů, narazil celkem třikrát na jméno Simsona Hickocka. Patřil mu veliký obchod, saloon Montana a banka.

Před bankou se Bruce zastavil a zamyšleně si přejel rukou po zarostlé tváři.

A pak vykročil.

Náhle se však zarazil.

Nad vchodem nedalekého hotelu spatřil nápis:

HOTEL ZLATÝ ZVON

majitelka Kate Rocková.

Upřeně se zadíval na to jméno a pak pomalu vešel dovnitř.

Za pultem seděl jednoruký muž a hned na něj vychrlil: „Lituju, pane, ale tenhle hotel je až po střechu obsazený.“

„Pro mě se tady snad ještě místočko najde.“ Vzal pero z kalamáře na pultě, přitáhl si k sobě knihu hostů a k dlouhé řadě jmen připsal své jméno.

„To k ničemu není, pane,“ řekl vrátný. Zíral přitom ovšem na jeho jméno – zrak měl dost vycvičený, aby písmena dokázal přečíst i obráceně.

Muž byl šedovlasý, starý, ale ještě při síle a zavalitý.

Náhle se napřímil a pohlédl Bruceovi do tváře.

„Takhle je to,“ řekl klidně. „Já jsem Frank Mallet. Jděte touhle chodbou a zaklepejte na druhé dveře. Řeknu našemu černochovi, aby připravil ještě jednu horkou koupel. Jen nevím, jestli je dobře, že jste přijel, ale vděčím vašemu bratrovi za život. Od toho dne pracuju pro Rockovy.“

Bruce na něj pohlédl a nepatrně pokývl hlavou.

Stačil si všimnout železného háku, kterým končil pahýl mužovy ruky, pozorně si prohlédl jeho zdravou pravačku a o krok ustoupil, aby viděl i brokovnici, kterou muž ukrýval pod pultem.

Zbraň měla upilovanou pažbu i hlaveň. Byla to velice nebezpečná puška.

„Inu, z téhle dokážu střílet i jednou rukou,“ zamumlal Frank Mallet. V jeho velkém obličejí to škublo a světlé oči se mu zablýskly.

Když Bruce odcházel, Frank Mallet hleděl za ním.

Bruce pak zaklepal na dveře, které mu muž označil. Zaslechl

ženský hlas, který zval dovnitř. A tak otevřel a pomalu vešel. Smekl klobouk a podíval se na mladou ženu, která vstala od psacího stolu.

Pomalů zavřel dveře a nespouštěl oči z Kate Rockové.

„Co si přejete?“ zeptala se drsně. Její hlas zněl temně.

Pak najednou poodstoupila od psacího stolu a přiblížila se k Bruceovi. Dva kroky od něj se zastavila a pohlédla na něj. Také Bruce si ji prohlížel: stál před manželkou svého bratra Jima. Kate byla střední postavy a štíhlá. Nebyla vysloveně krásná, ale určitě byla velmi přitažlivá.

Bruce se na ni vážně usmál.

„Ještě nikdy jsme se neviděli, Kate,“ řekl, „ale Jim mi byl velice podobný, i když neměl tak světlé vlasy jako já. Jsem tady vítaným hostem?“

Pořád ještě na něj zírala.

Pak řekla drsně: „Takže ty jsi Bruce. Starší bratr mého manžela. Ty jsi...“

„...pistolník a tulák – černá ovce Rockovy rodiny,“ dokončil tichým hlasem za ni.

Nesouhlasně zavrtěla hlavou a otočila se. Přistoupila k oknu a zadívala se na ulici.

„Jim mi o tobě dost vyprávěl,“ řekla. „Takže vím, proč jsi musel před pár lety do vězení.“

„Ty to víš?“ zeptal se Bruce.

Rychle se otočila. „Zabil jsi muže, který vaši sestru...“

„To je zapomenuto,“ zamumlal. „Helena je mrtvá – a ten lump, s kterým odešla, kterému věřila a který ji pak v největší bídě opustil, ten lump už je mrtvý.“

Ale i Jim je mrtev. Jsi vdova. Dostal jsem od Jima pár dopisů. A tak vím, že byl partnerem Simsona Hickocka. Možná jsem se stal potom, co jsem zabil toho člověka, pistolníkem a psancem. Možná jsem se dopustil i několika věcí, které by člověk dělat neměl. Ale Jim byl jiný! Jim nebyl...“

„Simson Hickock tě taky zabije, nebo tě někým dá zabít,“ přerušila ho. „Vím, že bys tady dokázal rozpoutat peklo. Ale přitom taky přijdeš o život. A možná současně zahyne pár lidí, kteří si to nezaslouží. Nechci, aby tady vládla pomsta, Bruci, i když pro údolí

by bylo lépe, kdyby Simson Hickock neexistoval. Ale to nejde.“

„Chtěl bych vědět, jak se ta věc odehrála,“ zahučel. „Pokud by ti to příliš nevadilo, řekni mi o všem. Nemůže mi být jedno, že mého bratra zabil jeho společník údajně kvůli podvádění v kartách. Jim by nikdy ve hře nepodváděl svého společníka. Takže, jak to bylo?“

Pomaloučku zamířil k jednomu z křesel a posadil se. Klobouk odložil vedle sebe na zem, sepal dlaně a pevně se zadíval na Kate.

Posadila se naproti němu. Pak ale vstala a ze skříňky vytáhla dvě sklenice a láhev vína.

Když se napili, pohlédli si opět do očí.

„Jsi přesně takový, jak tě popsal Jim. Víím, že ti měl vyplatit polovinu hodnoty otcova ranče. Ty peníze mám pro tebe připravené, Bruci.“

„Dostanu je od Simsona Hickocka,“ řekl Bruce mírně. „Kate, vyprávěj mi, prosím, jak to bylo od začátku.“

Zaváhala, ale pak přikývla a spustila.

Její hlas zněl zatrpkle, ale po několika slovech se ovládla a uklidnila.

„Můj otec celý život hledal zlato. Objevil i tohle údolí. Na východě je ještě jedna dost nebezpečná cesta, vedoucí napříč horami, ale ta je velice špatná. A teď se tam navíc sesypala skála, takže celá ta trasa je vlastně neprůchodná. Můj otec přišel velice rychle na to, že potok i jeho přítoky, kopce a vůbec veškerá zemina tohoto údolí obsahuje zlato. Vykolíkova si svůj pozemek a pak se vydal nechat si ho úředně zapsat do knih. To se stalo ve Farelu. U agenta, který se zabýval evidencí pozemků, se setkal se Simsonem Hickockem. Ten se od otce dozvěděl, že do údolí je možné se dostat pouze nebezpečnou cestou horami. Hickock byl tehdy ve Farelu hráčem a pistolníkem.“

Otec opět odešel do kraje zlata a s ním odtáhla více než stovka dalších mužů, kteří si pak vedle jeho prvního pozemku vytyčili další. S sebou si mohli vzít jen to, co unesli na zádech.

Simson Hickock hledal někoho, kdo by mu dal peníze. Jim mi později pověděl, jak se s Hickockem seznámil.“

„To mi psal,“ poznamenal Bruce. „Mezitím totiž skončila ta zatracená občanská válka. Já bojoval na straně Jihu. U Appomattoxu jsem byl poslední den bojů těžce raněn. Trvalo mi asi půl roku, než jsem se zase dokázal udržet v sedle. To už byl Jim dávno doma. Psal mi, že prodal ranč a vyrazil se dvěma tisíci kusů dobytka do Dodge City. Napsal mi taky o širých pastvinách ve Wyomingu. Chtěl tam začít s budováním nového a většího ranče. Měl jsem za ním přijet, jakmile jen budu moci.“

Kate přikývla. „Tak mi to řekl i Jim. V Dodge City prodal velkou část stáda. Nechal si jen asi dvě stovky těch nejlepších krav a stovku koní. S Frankem Malletem, který tehdy měl ještě obě ruce, a se dvěma dalšími kovboji vyrazili z Kansasu do Wyomingu. Hickock se doslechl, že Jim si chce postavit vlastní ranč a že hledá kus půdy. Brzy se také dozvěděl, že Jim má spoustu peněz. Stali se společníky. Protože Hickock nalákal Jima na projekt mostu.“

„I to mi ještě Jim psal,“ zamumlal opět Bruce. „Jim si od toho sliboval dost peněz, ale padesát dolarů za použití mostu by jistě nevybíral.“

Kate na něj pohlédla. „Ještě za Jimova života se vybíralo po dolaru za člověka nebo za zvíře a deset dolarů za tunu nákladu,“ řekla. „Ale od jistého dne patřil most už jen Simsonu Hickockovi. A ten zvýšil poplatek. Každý teď platí spoustu peněz. To postihlo určitě i tebe, Bruci.“ Usmál se a zavrtěl hlavou.

„Já nezaplatil,“ zamumlal. „Ale povídej dál. Tady jsi poznala Jima a rychle jste se vzali, že? Psal to v posledním dopise, který jsem dostal, když jsem po mnoha měsících mohl poprvé vstát z postele. Pak už přišel jen dopis od tebe, Kate, ve kterém jsi mi psala o bratrově smrti. Trvalo to pak ještě mnoho týdnů, než jsem se úplně uzdravil.“

Pozorně na něj pohlédla.

„Tys nezaplatil poplatek? Jak ses pak ale dostal...?“

„Simson Hickock mi toho spoustu dluží,“ řekl. „A polovina peněz, které bratr vložil do stavby mostu, patří mně. Jim ještě tehdy nebyl dost starý, aby zabil muže, který zničil naši sestru. Nemusel do

vězení. A já byl předčasně propuštěn, protože vypukla válka a já chtěl vstoupit do armády Jihu. Jim za mne spravoval dědictví po rodičích, protože bratr přece musel žádat odškodné za hanbu, kterou ten člověk způsobil naší sestře. Tehdy mě obvinili, že jsem toho muže vyzval na souboj. Přátelé toho lumpa pak ve výpovědích uvedli, že jsem to byl já, kdo vytáhl kolt první. Ale nebylo to tak. Ten chlap dostal šanci. Jak to tady pokračovalo?“

Kate zavřela oči a svěsila hlavu. „Když byl most hotov, vzkázal otec, abych přijela. Vydělal na tom pozemku spoustu peněz. Postavil hotel, ale vždycky byl trochu lehkomyslný. Prohrál hodně peněz, a tak jednoho dne musel pozemek prodat, protože během jedné jediné noci přišel v kartách o padesát tisíc dolarů. A ten pozemek koupil Hickock. Hned od prvního dne mi Hickock nadbíhal. Jenže já byla Jimovou ženou. Jima jsem poznala už dříve. Pak mi ještě jednou přišel na pomoc, když byl Hickock příliš dotěrný. Když jsme se vzali, stal se Hickock jeho nepřítelem.

Ach, Bruci, nevím, proč se Jim pouštěl s Hickockem do karet. Každopádně hráli o most. Každý z nich vsadil do hry svůj podíl. A očití svědkové tvrdí, že Jim se pokusil o trik s kartami, při kterém ho Hickock přistihl. Protože na sebe už předtím dost řevnili, vytáhli kolty. Já sama jsem chtěla jít s puškou na Hickocka a zabít ho. Když mi Jima přinesli, od první chvíle jsem nevěřila tvrzení, že hrál falešně. Jim byl hrdý poctivec. Ale...”

„A co si myslíš teď, Kate?“

„Pořád si myslím, že Jim hrál čestně a že to byla jen záminka, jak ho odklidit. Ale nemá smysl bojovat proti Simsonu Hickockovi. Bylo by zapotřebí najmout schopné lidi, aby ho člověk dokázal zlikvidovat. Jenže schopní lidi by neměli umírat jen kvůli mé pomstě. Jednoho dne Simson Hickock stejně zjistí, že zašel příliš daleko. A až budou mít ty dva tisíce zlatokopů v údolí a utlačovaní lidé v Montana City Simsona Hickocka dost, pak se dají dohromady a poženou ho i s jeho pistolníky k čertu. Jenže to pak bude hrůza! Poteče spousta krve. Hickock ovládá s padesáti či šedesáti chlapy město i celé údolí a každým dnem je drsnější, nesmiřitelnější, chamtivější a sprostší. To, co teď dělá, je už nepokrytý teror. Jednoho dne se proti němu všechno zvedne. Bruci, ty se ale nemusíš

mstít za Jima. Můžeš tady jen čekat a dívat se.“

Bruce zavrtěl hlavou.

„Nemohu se jen tak dívat, Kate! Svoje záležitosti si vždycky řeším sám! A kromě toho se do mě Hickock co nevidět pustí, protože jsem odmítl zaplatit clo na mostě a jsem Jimův bratr. No, však já si s ním promluvíím. A pak uvidíme. Nechává tě na pokoji?“

„Ano, protože mi nemůže dokázat žádný podfuk s kartami. Tisíce zlatokopů by ho rozneslo v zubech, kdyby se mi něco stalo. Na ženu se Hickock odvážit nesmí. Od té doby, co je Jim mrtev, dává spousta dobrých lidí pozor na to, aby mě Hickock nechal na pokoji. Nabídl mi za hotel a vedlejší jídelnu dokonce velice slušnou cenu. Ale já zůstanu v Montana City. Chci se dočkat dne, až tady skončí a až ho opustí ti jeho pistolníci. To bych ráda viděla.“

Když zmlkla, zvedla hlavu a zpřímá na něj pohlédla, neměla v očích nenávist – jen chladnou, rozvážnou touhu. Bruce vstal a pohlédl na Kate.

„Velmi jsi Jima milovala,“ zahučel Bruce a otočil se ke dveřím. „Protože jinak bys nemohla Hickocka tolik nenávidět.“

Bruce za sebou zavřel dveře.

Když vešel do haly, čekal už na něj Frank Mallet. „Tudy se jde do koupelny. Máte teď k dispozici tři pokoje. Lidi, kteří v nich až dosud bydleli, jsem vyhodil na ulici. Chystáte se zabít Hickocka?“

„Možná si s ním taky dám partičku karet,“ zasmál se trpce Bruce Rock. „Tys kdysi pracoval pro mého bratra? Pro tebe jsem Bruce. Říkej mi tak!“

„Díky, Bruci! Tvůj bratr o tobě často vyprávěl. Byl jsi mu v mnohém vzorem.“

„Jednou jsem seděl ve vězení.“ Bruce se usmál ještě zatrpkleji, ale Frank Mallet jen odrkl.

„Kvůli takové věci by přece šel do vězení každý správný bratr.“ Mezitím došli ke koupelně.

Bruce si s velikým potěšením vlezl do vany a v následujících deseti minutách se vydatně mydlil. Na ramenou a na pažích mu hrály dlouhé a šlachovité svaly.

Bruce se pak i bez zrcadla oholil. Několikrát se potom ponořil pod vodu a s prskáním pak vylezl z bílé pěny. Když byl hotov,

zamířil do svého pokoje, postavil se k oknu a zadíval se na Nugget Street, na níž teď bylo poněkud rušněji.

Na ještě vlhké, husté a kudrnaté vlasy si nasadil klobouk a pomalu sešel ze schodů.

Frank Mallet stál u pultu.

„Už se tady na tebe vyptávali, Bruci,“ řekl tiše. „Simson Hickock už ví, že se vrátil Jimův bratr. K čertu, Bruci, to, co děláš, je hotová sebevražda!“

„Tuhle hru jsem absolvoval už několikrát.“ Bruce se jiskřivě usmál a otočil se ke dveřím vedoucím do jídelny.

Jídlo mu přinesli velice rychle. Rychle ho spořádal, a protože neustále sledoval dveře, spatřil také muže, který v nich stál. Pečlivě si prohlížel tváře přítomných a jeho oči se náhle přimhouřily, když se zastavily na Bruci Rockoví. Tu se ten muž najednou otočil a vyšel ven.

Bruce začal jednat. Věděl, že je nezbytně nutné, aby vzal věci pevně do rukou. Hittu Lanovi, který tam venku na něj jistě čeká, nesmí dát čas, aby si výhodně rozestavil své případné pomocníky.

Vyšel ven a dva kroky vedle dveří se opřel o prkennou stěnu domu. Vypadal velmi ledabyle, ale jeho oči neustále přejížděly po okolí. Vnitřně byl napjatý a připravený k akci. Dokázal by teď zareagovat ve zlomku vteřiny.

Byl to člověk, který se nikdy nezalekl žádných problémů, které se na něj valily.

Takoví jsou už opravdoví bojovníci.

Během jediné vteřiny zaregistroval pár důležitých faktů. Šikmo naproti němu, ve vratech velké veřejné stáje, stál malý, ale podsaditý mužík s ostře řezaným obličejem. Ten muž neměl klobouk. Nad osmahlým dravčím obličejem mu rostly husté šedivé vlasy. Muž měl levný manšestrový oblek. Bundu měl rozepnutou tak, že v podpaží, ve výši prsou, bylo vidět osahané pažby dvou koltů, které nápadně vyčnívaly z pouzder.

Na zelené vestě pod bundou se leskla šerifská hvězda. Bruce tohohle šerifa poznal, protože jméno Billa Sullivana bylo slavné. Tento malý, svalnatý a teď už dosti starý chlapík byl hrdinou spousty legend. Bill Sullivan už zkontroloval na tucty honáckých měst,

zlatokopecských táborů i osad podél stavby železnice.

Ted' stál tenhle malý a šedivý tygr tady a pozoroval okolí, jako by už předem věděl, že se něco určitě semele.

Ale je to opravdu ještě ten nebezpečný a nebojácný šerif?

Vypadá dost staře a zatrpkle.

Bruce pohlédl na druhou stranu.

Na rohu, necelých třicet yardů od něj, ledabyly postávali chlapi, v nichž Bruce cvičeným okem ihned poznal pistolníky. Ano, tyhle zdánlivě líně vyhlížející, ale přesto jistě nebezpečné chlapíky s drsným výrazem ve tváři pozná stejně bezpečně jako vlky mezi jinými zvířaty. Tři chlapi ho pozorně sledovali.

Napravo od Bruce, po jeho straně ulice, se z hotelu loudali dva muži. Spatřili ho, zastavili se na chodníku a rozestoupili se. Palce měli zastrčené za opasky s revolvery, stáli zeširoka rozkročení a podivně se usmívali.

„Jo,“ pomyslel si Bruce trpce, „ten lump Hitt Lan si obstaral hotovou armádu, aby mu vskutku všechno dokonale vyšlo.“

V té chvíli pocítil Bruce v nitru zase naprostou samotu, která se připomínala vždycky, když byl konfrontován s drsnou skutečností.

Ale v nitru cítil i palčivou hrdost bojovníka, který je odkázán pouze sám na sebe.

Bruce se však pořád rozhlížel po Hittu Lanovi.

A pak ho náhle spatřil.

Lítací dveře saloonu Montana se prudce rozrazily a vyšel z nich malý pistolník, který se až nápadně podobal panterovi.

Přistoupil k okraji chodníku, zadíval se pod krempou klobouku na Bruce a zapálil si cigaretu.

Pak Hitt Lan vykročil napříč přes ulici. Holínky šité na míru nezvřídly ani trochu prachu. Patnáct kroků před Brucem se zastavil.

Na Nugget Street se docela zastavil provoz. Opodál se vytvořily hloučky lidí. Jezdci i povozy zastavili. V oknech a ve dveřích se objevily zvědavé tváře.

Na hlavní ulici Montana City věděl každý během několika vteřin, že se schyluje k souboji na kolty.

Hitt Lan odhodil právě zapálenou cigaretu. Jeho hlas dolehl právě tak k Bruceovu sluchu, ani o metr dál.

„Jsi blázen,“ řekl, „nic než potrefený a nafoukaný blázen. A já se nenechám doběhnout bláznem. Přítel Simsona Hickocka taky nejsi. Jsi bratr jakéhosi podvodníka. Myslíš si o sobě, že jsi hvězda, co? No, kamaráde, však já už tě...“

Přerušil ho šerifův hlas. Ani Bill Sullivan nemluvil hlasitě, ale vyslovoval tak pečlivě, že bylo rozumět každíčkému slovu.

„Lane,“ řekl, „Hitte Lane! Už mám toho vašeho střílení dost! Za mé přítomnosti se tady střílet nebude. Zatknou okamžitě toho z vás, kdo se první dotkne koltu.“

Malý pistolník sebou škubl a překvapeně otočil hlavu. Pak se ale opovržlivě usmál a zvolal: „Ty mluvko! Ty starý, zatracený prďolo! Tak to zkus!“

Opět se otočil k Bruci Rockovi.

Ten koutkem oka zahlédl, jak se k němu přibližují po chodníku chlapi po jeho levici i pravici, jenže tu z hotelu najednou vyšel Frank Mallet se svou brokovnicí. Držel ji jen v jedné ruce a mířil jí na záda oběma chlapům, kteří vyšli z hotelu před ním.

„Kampak?“ zvolal zlostně. „Zůstaňte hezky na svých místech! A jestli někdo z vás třeba jen hlesne, bude mela. Jsem velice nervózní a střílím, už když jen třeba slyším zabzučet mouchu.“

Oba muži se hned zarazili. Otočili hlavy a pohlédli přes rameno.

Moc dobře věděli, jak dokáže být nebezpečná taková brokovnice s upilovanou hlavní. Frank Mallet stál za nimi dost blízko.

Zostra se nadechli a zasupěli přitom vztekem.

Starý šerif se náhle odlepil ze svého místa, prošel po chodníku kolem Hitta Lana, který se jen letmo ohlédl a pak opět upřel uhrančivě černé oči na Bruce Rocka. Když šerif minul Lana, sestoupil na vozovku a zamířil k ostatním třem chlapům, kteří se k Bruceovi blížili zleva.

Ale tu najednou z boční uličky třeskl výstřel.

Kulka se zavrtala do země těsně u špičky šerifovy boty.

Bill Sullivan se zastavil. Bylo jasně slyšet jeho rozechvělý dech a pak chraptivě pronášená slova: „A tak je to pokaždé! Zatraceně! Vždycky je to takhle!“

Ještě jednou si povzdychl a pomalu se otočil. S trpkou zlobou pohlédl k ústí uličky.

Objevil se tam muž s puškou.

Šerif k němu pomalu zamířil a doufal, že k němu dojde až na dostřel koltu. Bill Sullivan nemohl dělat nic jiného, než z toho střelce nespouštět oči. Ten člověk s puškou totiž ovládal celou ulici.

Kdyby se Bruce Rock vypořádal s Hitem Lanem i třemi dalšími pistolníky, muž s puškou by ho nakonec stejně zastřelil.

To vše sledoval nejen Bruce Rock, ale i Hitt Lan. Ten se zle pousmál.

„Ten chlápek s puškou není můj člověk,“ řekl. „Toho tam postavil tvůj přítel Simson Hickock, aby tě odstřelil, kdybys dostal mě. Hickock se vždycky několikanásobně jistí.“

„Máš moc řečí, panáčku,“ odvětil Bruce klidně a dost hlasitě, takže to Hitt Lan slyšel. „Nač ještě čekáš, Lane? Přece sis na mě přivedl celou hordu. Co ještě chybí, aby sis mohl být docela jist, že se ti všechno povede?“

Hitt Lan sebou škubl. Byl jistým způsobem hrdý a ctižádostivý.

Pohledem ještě jednou zkontroloval všechno důležité.

Nalevo od něj stáli dva jeho přátelé, na které mířil puškou Frank Mallet.

Před ním stál Bruce Rock.

Kousek napravo, na chodník, se postavili tři další chlapi.

A šerif se mezitím přiblížil středem ulice k ústí uličky a ke střelci z pušky. Ozval se jeho ostrý hlas: „Lefty, odhod’ tu zatracenou bouchačku!“

„Stůj, šerife, nebo to do tebe naši!“

To zvolal muž s puškou. A tu se šedivý šerif náhle zastavil.

Vrhl se do prachu ulice, ale ještě než se dotkl země, vytáhl z pouzder oba své koly.

Kulka z pušky mu zasvištěla těsně nad čupřinou šedivých vlasů. A pak páčil šerif oběma rukama vleže.

Zároveň se ovšem strhl souboj mezi Hitem Lanem a Brucem Rockem. Hitt Lan si možná myslel, že pozornost jeho protivníka je rozptýlena tím, co se odehrávalo opodál, každopádně prudce chmátl po revolverech.

Když se vyšvihly hlavně jeho koltů a zamířily jako dva smrtící ukazováky na Bruce Rocka, tu zahlédl o zlomek dřív, než stiskl

spoušť, záblesk v hlavní zbraň svého protivníka. A kulka Bruce Rocka ho zasáhla ještě dříve, než Lan ucítil zpětný ráz svých koltů.

Jedna z jeho kulek odštípala ze zábradlí u chodníku kousky dřeva. Druhá kulka se zavrtala těsně vedle Bruceova ramene do prkenné stěny domu.

Bruce ho zasáhl ještě jednou a v téže chvíli zaregistroval šerifovu střelbu.

Kulka mu přejela jako švihnutí bičem po lopatce. Přikrčil se a otočil. Ještě během toho bleskurychlého pohybu vystřelil. A zasáhl jednoho z těch tří chlapů, kteří na něj zaútočili. Druhého z nich vzápětí vyřídil šerif. Třetí najednou odhodil kolt, zvedl ruce vzhůru a přistoupil ke stěně domu.

Na chvíli zavládlo ticho, pak se ozval hlas Franka Malleta: „Vy teda máte ale z pekla štěstí, hoši! Měli byste mi poděkovat, že jsem vás do toho nezatáhl taky. Můžete mazat, vy playboyové!“

Frank Mallet zase zmizel ve vchodu do hotelu a oba muži, které držel v šachu brokovnicí, rychle zmizeli za nejbližším rohem.

Bruce Rock se díval, jak se šerif zvedá z prachu vozovky a oprašuje si oděv.

Hitt Lan ležel uprostřed cesty. Zkroucené tělo v prachu. Muž s puškou ležel v ústí uličky na bříše s rozpaženýma rukama. Už se kolem něj sbíhal hlouček lidí. Šerif zamířil k chlapíkovi, který se vzdal, když jeho dva kumpáni zemřeli. Vzal mu z pouzdra u opasku druhý kolt, první zbraň odkopl z chodníku na ulici a řekl mu: „Máš to dobré. Jestli tě ale v tomhle městě uvidím ještě za deset minut, zastřelím tě tímhle tvým koltem. A teď zmiz!“ Chlap se chvatně vzdálil.

S trpkým úsměvem na rtech se Bill Sullivan blížil k Bruci Rockovi.

„Pojďte se mnou, Bruci Rocku, chtěl bych si s vámi promluvit. Tyhle mrtvé odveze městský pohřební zřízenec. Pojďte se mnou, Rocku!“

Vyzývavě na něj pohlédl. Bruce opět rychle dobil kolt. Přitom se mírně zeptal: „Vy už také víte, kdo jsem, šerife?“

„Znal jsem vašeho bratra. Hodně mi o vás vyprávěl, Bruci. Celou dobu jsem čekal, že do Montana City přijde opravdový muž. Ach,

Bruci, pojd'te, než tady bude plno lidí a...“

Nedokončil větu, hned se otočil a odcházel. Bruce se vydal za ním.

Odkudsi zezadu se ozval čísi burácivý hlas: „Jen se na ně koukněte! Konečně jednou člověk vidí Billa Sullivana, jak zasahuje. Přece jen to asi nebude jen takový žvanil. Jenže tihle dva už mají osud zpečetěn. Jen to ještě nevědí.“

Bruce Rock to zaslechl. Asi po padesáti yardech se dostali do městského vězení s úřednou šerifa.

Vešli dovnitř a Bill Sullivan za sebou pečlivě zavřel dveře. Pak se o ně opřel a také si nabil kolty.

Bruce se posadil na roh psacího stolu a sledoval starého muže.

Bill Sullivan vypadal najednou velice unaveně a vyčerpaně. Ještě před chvilkou přímo sršel energií. Ted' ale, když se opíral o dveře, působil sklesle, smutně a roztrpčeně.

Bruce Rock rychle pohlédl stranou.

Najednou pochopil, že Bill Sullivan při příštím boji fyzicky podlehne.

Šerif si tiše povzdychl a unaveně se pohnul směrem k psacímu stolu. Posadil se na otáčivou židli a opřel se.

Z kapsy u vesty vytáhl malou tubu a vzal si z ní tři malé kuličky. Polkl je, aniž by je zapil vodou.

Pak se podíval na Bruce a dloubl se palcem do blízkosti srdce.

„Už dlouho nevydrží, ačkoliv doktor tvrdí, že budu žít ještě spoustu let, když se budu šetřit, nebudu se rozčilovat a budu se věnovat třeba pěstování kyttek. Jenže to já nedokážu. Jednou...“

Zarazil se a ukázal palcem přes rameno.

„Tamhle ve skříni je whisky. Vemte si židli, Bruci. Určitě jste sem přijel, protože prostě nevěříte, že by váš bratr mohl být falešným hráčem. Že je to tak?“

Když Bruce nalil, napili se. Ale Bill Sullivan ze sklenky jen usrkl. Pak si Bruce ubalil cigaretu. Přitom náhle vzhlédl a zamumlal:

„Takže vy jste nemocný, Bille? Proč jste si ale pak nechal tu hvězdu? V tomhle městě by to dalo zabrat i zdravému člověku. A z deseti tisíc by se snad našel jeden, který...“

„Já vím,“ starý muž přikývl, „vím všechno. Ale když se té hvězdy vzdám, dostane ji někdo z lidí Simsona Hickocka. Pak tady ve městě nadlouho nebude nikdo, kdo by se alespoň pokusil prosadit tady zákon a právo. Pak bude platit jen a jen zákon Simsona Hickocka. Bruci, více než třicet let nedělám nic jiného než tuhle práci. Já...“

„Dobrá, Bille, znám všechny ty legendy a historky, které se o vás povídají. Podle mne ale musíte mít úspory, které by vám dovolily někde v klidu...“

„Nemám žádné úspory, a i kdybych nějaké měl, neutekl bych odtud. Dvacet let jsem se staral o své rodiče. A teď... Ale to s věcí nesouvisí.“

Položil na stůl zaťaté pěsti. Tabletky zabraly. Bill Sullivan zase vypadal lépe – už ne tak unaveně a sklesle.

„Dvakrát mě v tomhle městě zmlátili a jednou zranili.“

Sehnul hlavu a ukázal na červenou jizvu nad uchem. „Měl jsem několik zástupců, ale pokud se nedostali do přestřelek, v nichž přišli o život, pak je alespoň brzy zmlátili tak, že s tou prací zase sekli. Vydržel jsem jen já. A bylo to peklo. Dlouho jsem se vyhýbal všemu zlu a vystál jsem si spoustu pořádných nepříjemností od lidí Simsona Hickocka. Ale dnes jsem zase zasáhl. Dnes jsem tomuhle zatracenému městu ukázal, že se dokážu ještě pekelně naštvat. A přece už je to jen takové bububu. Nepodařilo se mi prostě město zkrotit. Uvědomil jsem si to poprvé naprosto jasně. Ale vydržel jsem. Hvězdu jsem neodložil. Čekal jsem totiž na vás, Bruci Rocku!

Bruci, tady chybí pořádný chlap. Chybí tady odvážná vůdčí osobnost, která...“

„To nejsem.“ usmál se odmítavě Bruce Rock. „Jsem jen tulák a pistolník. Možná bych sem vůbec nepřišel, kdybych věděl, jak pevně tu vládne Simson Hickock. Možná jsem jen obyčejný blázen.“

Opět se usmál a slyšel, jak teď starý šerif řekl slavnostním tónem:

„Váš bratr Jim ve vás, Bruci, věřil! Jim vždycky říkal, že až se tady objevíte, bude všechno jinak. Vy, Jim, já a pár dalších mužů se pak prý pustí do boje proti Simsonu Hickockovi. Brzy odtud prý

zmizí násilí, podvody, zákeřné vraždění, vykořisťování...”

„Dost, Bille, nejsem takový zázrak, za jaký mě považoval Jim. Přijel jsem jen proto, abych si se Simsonem Hickockem zahrál pořádnou partii karet.“

„Beze mě byste teď byl mrtev,“ zavrčel Sullivan. „A já už to mám taky spočítané, pokud nebudeme držet spolu. Pomohl jsem vám. I Frank Mallet vám pomáhal. Během pár hodin budeme určité mrtvi. Chápete to?“

Bruce Rock pomalu zavrtěl hlavou.

„Jak by bylo možné,“ zamumlal, „abyste mi mohl dát svou šerifskou hvězdu, když to nechce Simson Hickock?“

Tu se starý šerif podivně usmál.

„Mám s tímhle městem jako šerif smlouvu. A v té smlouvě je napsáno, že mám naprosto volnou ruku a že si své zástupce mohu volit docela sám. Hickock mě nevyhnal proto, že jsem mu v poslední době byl velice povolný a nechal jsem ho na pokoji. Až s tím přestanu, vyvine nátlak na zastupitelstvo a udělá šerifem někoho ze svých pohůnků. Pak nebude možné vyhodit ho ze sedla ani zákonnými prostředky. Bruci, pomůžete mi? Chci jen...”

„Ne, Bille,“ přerušil ho Bruce chraptivě a pomalu vstal. „Přijel jsem do tohoto města, abych si zahrál poker se Simconem Hickockem. Neprosil jsem ani vás, ani Franka Malleta, abyste se do té věci míchali a abyste mi pomáhali. Nikdy nikoho neprosím o pomoc. Když bojuji, pak sám za sebe – jsem zvyklý být naprosto sám. O hvězdu nestojím, protože bych pak musel dbát na právo a zákon. Odvykl jsem si ujímat se práv jiných lidí, protože od nikoho nemohu očekávat něhu nebo přátelství. Předtím, než jsem se vydal sem, jsem v několika divokých městech skutečně šerifskou hvězdu nosil, jo, pomáhal jsem slabým a bil jsem se za jejich práva. A když pak bylo všechno vybojováno, když už bylo po vši té bídě a když přišla doba klidu a bezpečí, pak těm zbabělcům pohled na mě neustále připomínal, jak byli ustrašení a slabí. Jednoho dne odejdu do země, kde není třeba nosit kolty a kde se člověk nemusí bít za svá práva. Jsem holt vlk samotář, Bille Sullivane.“ Otevřel dveře a chtěl vyjít na ulici.

Ale dolehl k němu šerifův hlas. Zaslechl jeho slova: „Jen jste

zahořkl, Bruci! Silný jedinec je vždycky sám. Já byl celý život také sám. Jednoho dne se, Bruci, dostanete do takových potíží, že budete toužit po tom, aby vám někdo pomohl. Pak přijdete na to, že člověk bez pomoci ostatních lidí nemůže žít. Jednoho dne byste, Bruci, mohl pocítit palčivou touhu nebýt sám, abyste se nemusel nechat zabít.“

Bruce stál ve dveřích se svěšenou hlavou a s pokrčenými rameny. Poslouchal slova starého šerifa, ale zároveň přitom ostražitým pohledem sledoval ulici.

Pak se napřímil a beze slova odešel.

Přiřítíl se poštovní dostavník a zvířil oblak prachu. Se skřípěním brzd zastavil před úradovnou. Vyskočili z něj muži, kteří sem přijeli hledat zlato, ale předtím museli na mostě zaplatit padesát dolarů.

Pak Bruce Rock spatřil, že z dostavníku vystupuje žena. Vozka jí podal starý kožený kufr. Když si ho vzala, nahrnulo se k ní najednou pár zvědavých čumilů, kteří jí hned nabízeli pomoc.

Ale Bruce Rock zahlédl, jak žena hrdě a sebejistě jen zavrtěla hlavou a jednoho z mužů se na cosi zeptala. Dotázaný pokynul rukou směrem k Bruceovi, ale určitě neměl na mysli Bruce.

Žena s kufrem vykročila dlouhými, hrdými kroky. Přesně jako žena, v jejímž nitru je všechno spojeno v nádhernou harmonii.

Tato mladá žena – nebo to snad byla ještě dívka – nešla! Nikoliv, vznosně kráčela. A nevadil jí ani těžký kufr.

Byla vysoká a štíhlá. A přesto měla tvary zralé ženy.

Když byl Bruce dost blízko, pohlédl jí do obličeje a poprvé ucítil při pohledu na ženu jemné bodnutí v prsou. Pak pomalu vydechl.

Podíval se jí do očí – měly barvu šedivé ranní mlhy. Vlasy měla plavé – jako bývá zralá pšenice – a ústa plná a pevná.

Bezděky sáhl k okraji klobouku. Měl na něm zvláštní pásek, který měli ve veliké oblibě Texasané. Žena už ho zpola minula, ale náhle se zastavila a pohlédla na něj.

„Texasan?“ zeptala se a měla temný hlas.

Bruce přikývl.

„Ano, madam,“ řekl.

Tu položila kufr na zem a rukou si odhrnula dozadu vlasy. V pološeru zahlédl Bruce v jejích očích záblesk tiché naděje.

„Můj bratr se jmenuje Alamo Jackson,“ řekla. „Hledám ho. Možná ho znáte, pane. Je vysoký asi jako vy a nosí zlatou šňůru na klobouku.“

„Možná ho najdete,“ zamumlal a lítostivě pokrčil širokými rameny. „Jsem tady teprve pár hodin.“

Ukázal k hotelu.

„Kdybyste hned tak brzy bratra nenašla, najdete tady ubytování jen stěží. Ten hotel patří mé švagrové. Ať vám dá můj pokoj – já ho už asi nikdy nebudu potřebovat. Hodně štěstí, slečno Jacksonová!“

Opět se dotkl okraje klobouku. Vzala kufr, pohlédla na urostlého vážného muže a pak zavrtěla hlavou. „Bratr tady někde musí být. Má tady dobrý pozemek a domek. Napsal mi to. Však já ho najdu. Možná ho bude znát šerif. Děkuji vám, Texasane.“

Odešla. Bruce slyšel, že zaklepala na dveře šerifovy úřadovny a vešla dovnitř.

Otočil se a loudal se ulicí pryč.

Ve velkém sále byla místa pro čtyři stovky návštěvníků. Opona na scéně byla ještě zatažená, ale na pódiu vedle už si tři hudebníci připravovali nástroje. Bar měl Bruce přímo proti sobě. Dlouhý výčep měřil více než sto stop. Muže, kteří museli stát ve dvou řadách, obsluhovalo na deset barmanů. A téměř všechny stoly již byly obsazeny.

Rozlehlým sálem se potulovaly holky a vyhlížely si oběti. Některé už s nimi seděly u stolů.

Poblíž dlouhého baru ústilo schodiště. Dveře vedly do soukromých pokojů. Celou halu obklopovala galerie s lóžemi. Napravo od Bruce bylo několik dveří s těžkými závěsy, které měly tlumit hluk. Tudy se vcházelo do heren.

Celý podnik byl střediskem zábavy a rozkoše. Bruce už byl ve

spoustě podobných šantánů – před válkou i během ní.

Když k němu zamířili dva svalnatí obři, přimhouřil oči. I tenhle typ chlápku znal. Byli to bývalí profesionální zápasníci, kteří se teď živili jako vyhazovači.

Ve tvářích těch vazounů zahlédl stopy četných soubojů.

Když přišli až k němu, zastavili se. Jeden z nich řekl hrdelním hlasem: „Zabijáku, šéf tě chce vidět. Pojd' s námi!“

„Jen běžte hezky napřed,“ zamumlal Bruce ledabyle. „Však já tam přijdu za vámi! Jen běžte!“

Dva muži se však od Bruce nehnuli. Vyměnili si rychlý pohled. Pak se krátce pousmáli. Ten, který předtím promluvil, řekl Bruceovi: „Tady se všechno řídí tím, co řekneme my, pane. Šéf vydal rozkaz. Chce tě vidět, takže půjdeš hezky před námi, abychom si byli jisti, že se nikam nevypaříš. No tak, hni se, dlouháne! Ten tvůj kolt ti teď bude k ničemu, my totiž pracujeme rukama. Mám ti snad dát nejprve přes hubu, abys...“

Při těchto slovech přistoupil muž k Bruceovi ještě blíž. A pak ho výhrůžně dloubl do ramene nataženým ukazovákem.

„Odprejskni,“ zamumlal Bruce mírně.

Tu ho hromotluk prudce chytil za košili na prsou.

Bruce vymrštil koleno a bolestivě vazouna zasáhl. Současně vytáhl kolt. Tím praštil nadávajícího chlapa ze strany přes ucho a do brady. Muž vykřikl a dopotácel se ke svému kolegovi, odstrčil ho stranou a upadl přes židli.

Bruce včas ucukl před těžkou pěstí druhého chlapa, bouchl ho levačkou do žaludku a ohnal se i pravačkou, ve které držel kolt. Pak zbraň schoval a čekal.

Oba chlapíky zasáhl dost tvrdě, ale ti se teď s mručením zvedali a chystali se na něj zaútočit znovu. Jenže tu se objevil tmavý, štíhlý muž. Měl na sobě oblek z nejlepší látky, který musel být ušitý výborným krejčím. Pod osmahlým obličejem mu svítila sněhobílá hedvábná košile. V hedvábné kravatě měl diamant.

Postavil se oběma svalovcům do cesty a zvedl dlouhý ukazovák.

„Stačí,“ řekl s pečlivou výslovností. „Věděl jsem, že s opravdovým mužem si neporadíte, takže jděte!“

Vztekle, ale poslušně se odvěkli pryč.

Krátkého souboje si samozřejmě všimlo mnoho hostů, ale v téže chvíli začala hrát hudba. Opona jeviště šla nahoru. Půl tuctu děvčat začalo v divokém tanečním rytmu ukazovat obnažená stehna. Všeobecný zájem teď platil jen a jen jim.

Elegantní muž, jako vystřižený z módního žurnálu, se obrátil k Bruceovi. Pod tenkým knírkem se mu zablýskly zuby. Udělal zdvořilé omluvné gesto.

„Je dobře, pane, že jste ty dva hromotluky vyřídil sám. Ti chlapi ovšem pochopili všechno naprosto špatně. Pan Simson Hickock nechává prosit. Rád by se seznámil se starším bratrem Jima Rocka. Pan Hickock po tom skutečně upřímně touží. Byl byste tak laskav a doprovodil mě k němu?“

Zdvořile se na Bruce usmál. Ale Bruce si všiml v černých očích onoho polomexikánce neskrývané ironie. Tenhle slizký chlap bude dost nebezpečný. Hitt Lan, který je teď mrtev, byl ve srovnání s tímhle ničím.

Bruce se rovněž usmál. Vyznal se v téhle hře. „Když jsem tak zdvořile vyzván, bude mi potěšením, pane. Ukažte mi laskavě cestu. Budu vám skutečně zavázán nesmírným díkem.“

„Nemluvme o tom, pane Bruci Rocku,“ řekl muž. „Tady mi říkají Don Jimenez a vedu pro pana Hickocka tenhle podnik. Pokud se vám v nejbližší době nepříhoda nějaké neštěstí, jistě budeme mít příležitost prohloubit svou dosud pouze letmou známost.“

Jeho pohled přitom sklouzl k Bruceově koltu.

„Myslím,“ usmál se, „že vzhledem k délce vašich paží, byste ho měl nosit o coul níž.“

„Snad tuhle vaši radu jednou vyzkouším,“ zamumlal Bruce. Ještě jednou se na sebe usmáli a v té chvíli jim bylo jasné, že kontrasty mezi nimi by nemohly být větší.

Pak se Don Jimenez otočil a zavedl Bruce ke dveřím, které byly vedle schodiště.

„Dovolíte, abych vstoupil před vámi?“

„Právě jsem vás o to chtěl požádat,“ odpověděl Bruce stejně zdvořile.

Když vešel a zavřel za sebou dveře, lehce se dlaní dotkl pažby koltu.

„Toto je pan Bruce Clay Rock,“ zdvořile řekl Don Jimenez muži, který seděl na rohu psacího stolu.

„A toto je pan Simson Hickock.“

Přistoupil pak k oknu zastíněnému závěsem a posadil se na parapet. Přitáhl si koleno. Objal si je zkříženýma rukama a jen je sledoval. Jeho oči byly bez jakéhokoliv výrazu a bez hloubky. Bruce se ledabyle opřel o dveře a podíval se na Simsona Hickocka, který si ho rovněž pečlivě prohlížel.

Hickock byl vysoký, mohutný, majestátní muž výborných proporcí. Nebyl starší než Bruce. Měl dlouhé, vlnité, plavé vlasy. Nosil knír. Obličej měl široký a plochý. Hnědé oči se mu nažloutle leskly a spodní ret měl trochu vysunutý, takže vypadal velmi nesmiřitelně. Mohutné ruce měl zkřížené na prsou. Nebylo vidět, že by měl u sebe nějakou zbraň, ale Bruce byl přesvědčen, že někde pod drahými šaty se ukrývá kolt.

Dívali se na sebe a navzájem se prohlíželi.

Pak řekl Simson Hickock příjemným hlasem, který zněl, jako by absolvoval pěveckou průpravu: „Takže to jste vy, Bruci. Váš bratr byl milý člověk. Ale vy sám jste opravdový, tvrdý a neohrožený muž. Přijel jste do města s hrdostí a odvahou. Už jste tady stačil zanechat velmi zřetelné stopy. Chcete snad pomstít svého bratra? Nebo oč vám jde?“

„To bude záležet na vás, Simsone,“ řekl Bruce mírně. „Se mnou je to tak, že se vždycky zařídím podle způsobu, jakým se jedná se mnou. Ale dobrá, vysvětleme si to všechno. Podle mne nebyl Jim falešným hráčem, který by chtěl navíc ještě podvést svého vlastního společníka. Jenže to je jen má domněnka, nemohu dokázat, že jste byl v nepravu, Hickocku. Ale Jim byl mým bratrem. Byli jsme s Jimem partneři. A...“

„Já vím,“ přikývl Hickock. „Jim trval na tom, aby smlouvy mezi ním a mnou na tohle pamatovaly. Ale přišel o svůj podíl na tom mostě v karetní hře. Možná by prohrál i váš podíl, kdybych ho nepřistihl při podvádění.“

„Je velice zvláštní, když falešný hráč prohraje svůj vlastní majetek,“ usmál se Bruce Rock chladně a pevně se zadíval na muže před sebou.

Hickock zavrtěl masivní hlavou.

„Jim samozřejmě hrál zpočátku férově a slušně,“ řekl. „Teprve když poznal, co prohrál, zkoušel to na mě s trikem. Chtěl najednou všechno zvrátit. A v té chvíli jsem ho přistihl. Kdybych tenkrát neztratil nervy a nevytáhl kolt, byl by ještě naživu. Odpustil bych mu to šlápnutí vedle. Byl to přece jinak fajn hoch. Jenže já jsem musel bránit svůj život. Nebo jsem se snad měl dát zastřelit?“

„Záleží na tom, zda Jim skutečně hrál falešně. Já to bohužel nemohu popřít, ačkoliv tomu osobně nevěřím,“ zamumlal Bruce chladně.

„Nevyhrožujte mi,“ řekl Hickock pomalu. „Měl jste až dosud ohromné štěstí. Ale nevyhrožujte mi. Něco vám povím, Bruci. Když váš bratr prohrál svůj podíl a byl už mrtev, předal jsem jeho vdově podíl váš. Doufal jsem, že Kate vám ty peníze pošle do Texasu. Ale vy jste teď tady, Bruci. Co tu chcete?“

„S třetinovým podílem jsem stále ještě vaším společníkem na tom mostě. Nechci peníze, chci výnos z něj. Mě se vám nepodaří vyplatit, Hickocku. Dostanu třetinu ze všech výnosů toho mostu. A změnit se vám to podaří jen tehdy, pokud si se mnou zahrajete a budete hrát o můj podíl. Pochopil jste?“

Simson Hickock pomalu přikývl. V očích mu divoce zaplálo. Pak řekl takřka přívětivě: „Takže jste stejný jako váš bratr. Chcete se mnou hrát o ten most. Vsadíte svůj podíl a doufáte, že vyhrajete. No, mohl bych vás zabít nebo nechat zabít, Bruci Rocku. Ale tahle věc má pro mne ještě jiný půvab. Chcete mě totiž porazit způsobem, jakým se to nepodařilo vašemu bratrovi. Dobrá, přijímám jakoukoliv výzvu. Takže budeme hrát. Rychle se vás zbavím. Ukážu vám, jak...“

„Ale vždyť by mohl vyhrát, a pak bys přišel o most,“ vmísil se do rozhovoru Don Jimenez.

Hickock otočil hlavu a pozorně se na Jimeneze zadíval – jeho oči dostaly zamyšlený výraz. Pak se usmál a řekl: „Koukej, Jimenezi, tenhle dvounohý vlk není ničím jiným než bojovníkem. Neumí hrát. Chce dokázat to, co se nepodařilo jeho bráchovi. A je to vážně jediná cesta, jak mě s notnou dávkou štěstí připravit o ten most. Brzy zjistí, že ve hře je však štěstí pořád na straně Simsona Hickocka. Takže

budeme hrát! Začíná mě to náramně lákat. Bruci Rocku, co uděláte, když ten svůj podíl prohrajete?“

Bruce si palcem poklepal na náprsní kapsu své krátké kožené bundy.

„Tady je kopie smlouvy mezi vámi a mým bratrem. Jim mi ji poslal, protože mi zaručuje třetinový podíl. Ty peníze, kterými jste mě chtěl vyplatit, si můžete nechat od Kate Rockové zase přinést. Můj podíl získáte jen hrou v kartách. Takhle to chci.“

Simson Hickock se náhle usmál. „A když vás uvítám jako společníka – co pak?“ zeptal se.

Bruce se na něj zazubil. „Pak mi každý třetí den přináležejí práva na ten most. Pak budu každý třetí den u mostu já a nechám tam procházet lidi a projíždět vozy bez poplatků. A tisíce lidí budou dávat pozor, aby se mně ani mostu nic nestalo. Tak je to, Hickocku. Budete mě pak muset buď zabít, nebo snížit celní poplatky. Ten váš kšeft s mostem vám docela rozbiju.“

Simson Hickock přikývl.

„Přesně tak jsem si to myslel,“ zamumlal a pohlédl na Dona Jimeneze.

„Tohle je chytrý chlapík. Má v hlavě stejný nápad jako jeho bratr.“ Bleskurychle pohlédl na Bruce a ve žlutohnědých očích se mu zablýsklo.

„Rocku, určitě vás dám zabít – tak jako tak! Ale předtím vás ve hře obru o ten váš podíl na mostě. Takže jdeme!“

Vstal a zamířil ke dveřím. Bruce líně poodstoupil stranou. Když Simson Hickock došel až k němu a otevřel dveře, bylo vidět, že jsou oba stejně vysocí. Jenže Hickock byl o deset kilogramů těžší. Vážil přes metrák, ale po místnosti se pohyboval pružně a zlehka.

Protlačili se přeplněným saloonem a dostali se do herny.

Simson Hickock se zastavil v levém koutě místnosti. Několik přihlížejících hostů mu udělalo místo. Hickock se obrátil k pěti hráčům u stolu.

„Pánové budou tak laskavi a na půl hodiny nám uvolní stůl. Běžte se posilnit na účet podniku,“ řekl přátelsky. „Tohle je bratr Jima Rocka a chce se mnou hrát o podíl na mostě.“

Náhle se rozhostilo užaslé ticho a v tomto tichu jak kdyby ještě

chvíli doznívala slova Simsona Hickocka.

Téměř všichni muži v téhle místnosti věděli, jak zemřel Jim Rock. A znali jeho vdovu.

Oči všech se upíraly na Bruce Rocka. Kdosi vzadu zašeptal tichým hlasem svému sousedovi: „To je přece ten chlápek, který poslal Hitta Lana na onen svět. Na toho pozor, lidi! Ted' se něco semele! Tohle je Bruce Clay Rock, který ještě před válkou v městech a osadách na jihu zanechal za sebou všelijaké stopy. To je vážně tygr, lidi!“

Téměř všichni zaslechli tato šeptaná slova.

Ticho přerušilo pouze odsouvání židlí a šoupání podrážek po zemi, protože pět hráčů ted' ochotně uvolňovalo svá místa.

Nezamířili však k baru, i když jim Hickock nabídl, aby se napili na účet podniku. Muži se přidali ke hloučku přihlížejících. Všechny stoly byly najednou volné. Talíře rulet se zastavily. Krupiéři byli náhle bez práce, všechny ostatní karetní stoly osiřely.

Utvořil se kruh mužů. Zadní řady přihlížejících se postavily na židle a dokonce i na stoly.

Bruce Rock si sedl do rohu. Proti němu se posadil Simson Hickock. Když už seděl, ukázal na Bruce a zamumlal: „Na téhle židli seděl tvůj bratr, když jsem mu vmetl do tváře páté eso. Pak vytáhl kolt, ale nebyl dost rychlý.“

Všichni ta slova slyšeli a všichni ted' zírali do tváře Bruce Rocka. Ten se ani nehnul. Nebylo na něm nic znát. Všechno, co se odehrávalo v jeho nitru, zůstalo před okolím utajeno.

Pak pronesl velmi klidným hlasem:

„Bratr byl mladý – bylo mu teprve dvaadvacet. A ve střelení z koltu nebyl moc dobrý. Musel v životě tvrdě dřít. Porazil by ho i pistolník třetí třídy. Jenže se mnou je to jinak!“

Po těch slovech vytáhl Bruce kolt z pouzdra a položil si ho na stůl. Pak si vyhrnul rukávy až po lokty.

„Začneme,“ řekl Hickockovi. „Nemusíte si ohrnovat rukávy, protože vím, že v nich máte schovaný derringer. Jak budeme hrát?“

„Poker ve dvou a za chvíli s vámi budu hotov,“ řekl Hickock klidně a hlasitě luskl prsty...

Dva muži se protlačili davem diváků. Jeden uklidil stůl a druhý

přinesl bedýnku s žetony.

Ted' se ještě posadil ke stolu Don Jimenez a řekl: „Myslím, že budu držet bank, ne?“

Bruce se jen usmál a přikývl. Podíval se na Simsona Hickocka.

Ten pomalu sáhl do náprsní kapsy své bundy a vytáhl z ní složený papír.

„Věděl jsem předem, že budeme hrát o tohle. Moc dobře jsem vás odhadl ještě dřív, než jsem se s vámi setkal, Bruci Rocku,“ řekl Hickock mírně. „Tohle je podíl, který váš bratr se mnou prohrál. Nominální hodnota činí deset tisíc dolarů. Takže máme za své podíly každý v banku úvěr deset tisíc dolarů, že?“

Hodil listinu na stůl před Dona Jimeneze.

„Dej mi zatím žetony za pět tisíc, Done,“ řekl a podíval se pak na Bruce.

„Všechno je jasné, že? Pokud budete mít žetony za dvacet tisíc dolarů, dostanete oba podíly na mostě zpět.“

Bruce přikývl. Vzal balíček karet, pečlivě prohlédl pečeť na obalu, roztrhl ji a hodil na stůl. Pak začal míchat. Míchal pomalu a téměř nemotorně.

Každý jeho pohyb sledovalo snad pět desítek párů očí. Kolt měl připravený hned při ruce. Naproti němu seděl Mully Simson Hickock a napravo od něj Don Jimenez.

„Dejte mi žetony za deset tisíc,“ řekl mu líně Bruce. Pořád ještě míchal, ale přitom se nepřítomným pohledem rozhlížel po mužích stojících kolem. V očích mnoha z nich spatřil touhu po senzaci nebo alespoň zvědavost, ale také obavu, případně dokonce soucitnou ironii.

Dav přihlížejících tvořila skupina mužů všeho druhu. Byli mezi nimi i někteří lidé Simsona Hickocka. Bruce rozpoznal bankéře, krupiéry a profesionální hráče, kteří určitě patřili k podniku. Byli mezi nimi i tací, kteří měli kolty hluboko pod pasem, a jistě si na živobytí nevydělávali práci na nalezištích zlata.

Nechal Hickocka sejmout a pak rozdal karty. Don Jimenez zatím před Bruce navršil deset hromádek žetonů.

Hra začala.

Než Hickock sejmul, zamumlal:

„Takže to vezmeme zkrátka. Tisíc dolarů pro začátek a smí se zvyšovat jen o stejnou sumu. Takže!“

Vzal si karty a hned si vyžádal další dvě. Uprostřed ležely v žetonech dva tisíce dolarů. Hickock vzápětí vklad zvýšil o tisícovku a číhavě vyčkával, jestli na to Bruce přistoupí.

Přihodil také.

Hickock vyložil tři desítky a dvě dámy – a Bruce mu vyložil před nos čtyři krále.

Pak shrábl žetony a kruh přihlížejících si oddychl tak hlasitě, že to bylo zřetelně slyšet.

„Tak je to správně,“ zamumlal Hickock. „Krátké a rychlé hry! Tah za tahem!“

Sejmul karty. I on míchal velice pomalu. Přitom se díval na karty, jako by jim chtěl vnuknout svá přání.

Bruce zahájil s tisícovkou dolarů. Pak se podíval na své karty a počkal, až vsadí Hickock. Ted' byla tedy řada na něm a mohl dobírat. Zavrtěl ale hlavou, nechal si své karty a zvýšil vklad o další tisícovku.

Simson Hickock na něj zamyšleně pohlédl. Pak pokrčil širokými rameny. Ani on si nevzal další kartu. Podržel svůj původní vklad a pak zavrčel: „Tak to vybalte, ten svůj bluf!“

„To není bluf, Hickocku,“ zamumlal Bruce mírně. „Zjistíte, že nikdy neblufuji. Myslím to vážně.“

Odkryl karty a všichni viděli, že má postupku až po krále.

Klidným pohybem Hickock odhodil karty. Ani je neukázal.

Bruce shrábl další hromádku žetonů.

Vyhrál už čtyři tisíce dolarů. Ted' rozdával. Zdvořile řekl: „Ano, krok za krokem! Rychlé a krátké hry. Tak je to správně!“

„Dvakrát jste měl ohromné štěstí – dost nebyvalé štěstí,“ zamumlal Hickock.

Bruce zavrtěl hlavou. „Hickocku,“ řekl vážně, „jsem si naprosto jist, že vás porazím. Sám možná víte, že člověk má někdy takové tušení. Když jsem dostal zprávu, že zemřel můj bratr Jim, měl jsem pocit, že spravedlnost se musí postarat o: o, abych nad vámi zvítězil. Kdybych o tom nebyl naprosto pevně přesvědčen, nikdy bych se do té věci nepouštěl. Vyřídil bych vás jinak.“

Položil balíček karet na stůl, aby mohl Hickock sejmout. Ten ale ještě zaváhal. Upřeně se zadíval na Bruce. Oči mu zase divoce zaplály a pěsti položené na stole začal tak silně, že mu zbělela kůže na kloubech prstů. Spodní ret vysunul ještě více dopředu. Zhluboka se nadechl. Na chvíli to vypadalo, jako by chtěl stůl odstrčit stranou a vrhnout se na Bruce Rocka.

Pak se ale zase uvolnil. Ušklíbl se a zlobně se pousmál.

„Takže vy mě chcete vyřídít? O téhle výhrůžce si pohovoříme ještě později. Zřejmě vážně neblufujete, Bruci Rocku. Hned to zjistíme.“

Sejmul kartu. Bruce opět rozdával. Pak zaklepal ukazovákem na svých pět karet, které před ním ještě ležely neodkryté.

„Abyste se přesvědčil, Hickocku! Vůbec se na ty karty nepodívám a půjdu ještě dál. Budeme hrát bez limitu?“

Hickock zíral na karty. Pak si vzal své a podíval se na ně. V očích mu to náhle zaplálo divokou touhou.

„Takže to vaše tušení je natolik silné, Bruci Rocku?“

„Ano, jsem si naprosto jist!“

„Tak dobrá, bez limitu.“ Don Jimenez mu přistrčil další žetony. Leželo před ním tisíc dolarů v žetonech a teď přišlo dalších pět tisíc. Hickock zahajoval s tisícovkou. Bruce dal stejný vklad. Hickock si vyžádal další dvě karty a staré odhodil. Pak vzal zbývajících pět tisíc dolarů a posunul je do středu.

„Tak! A je to,“ řekl ztěžka. Bruce přišel se stejným vkladem.

Pak Simson Hickock pomalu odkrýval kartu za kartou. A přitom se stále spokojeněji usmíval. Nejprve se ukázal král – a pak následovaly čtyři desítky.

Diváci sotva dýchali. Místnost doslova jiskřila napětím. Odvedle se ozýval hrdelní zpěv ženského hlasu s doprovodem kapely.

„Člověče, teď ukažte to své štěstí,“ zavrčel Hickock a na širokém a hranatém čele mu naskočily jemné krupěje potu, které se ve svitu lampy leskly jako rosa.

Bruce Rock pomalu odkryl karty. Žaludek se mu stáhl napětím. V uších mu prudce bušilo. Ale na jeho tváři z toho nebylo vidět nic. Z jeho obličejí bylo možné vyčíst jen neotřesitelný klid, jistotu a trpělivost.

Byl to muž, který v této chvíli věřil ve své štěstí. Nic ho v nitru nevarovalo. Jeho ostražitý impuls nevyslal do těla sebemenší výstražný signál. Bruce byl ztělesněním klidu, vnitřní síly a sebedůvěry.

Pomalou otáčel kartu za kartou.

A tak se ocitlo všech pět na stole lícem nahoru.

Všichni to viděli.

Čtyři esa a král.

„Tak to bychom měli,“ řekl Hickockovi, a když si přihrnoval hromadu žetonů k sobě, pravou ruku měl ledabylo položenou vedle koltu ležícího na desce stolu.

Nastalo ticho. Bylo slyšet dech Simsona Hickocka. Všichni ostatní takřka nedýchali.

Jenže pak se ozval kdosi zezadu:

„Bože můj! Tohle přece musí být sen? Cashi, štipni mě, ať se probudím!“

Hlas pak s povzdechem zmlkl.

Don Jimenez, který seděl bez hnutí u stolu, nyní velmi upřeně zíral na Bruce Rocka. Náhle si odkašlal a v temných očích se na chvíli objevila uctivá závist.

„Sime,“ zamumlal pak. „Sime, tohle je vskutku veliký hráč. Toho neporazíš. Patří mu teď dvě třetiny podílů z toho mostu, jestli má všechno proběhnout čestně.“

Hickock stísněně vydechl. Mohutná ramena se mu trochu zachvěla.

Pak řekl sípavým hlasem: „Samozřejmě, že čestně! Ale já chci buď celý most, nebo vůbec nic! Bruci Rocku, mám ještě svůj podíl v nominální hodnotě deseti tisíc dolarů. Chcete...?“

„Rád vám umožním revanš, Simsone,“ řekl Bruce vážně. „Ale varuji vás! Prohrajete! Mne neporazíte. Jsem Jimův starší bratr. Jim na vás zřejmě pořád plive z říše stínů, Hickocku! A to vám přináší smůlu!“

Hickock zasupěl. Pomalu vstal a opřel se pěstmi o stůl.

„Přestaňte s tím, Rocku! Váš bratr přišel s pátým esem a pak ten blázen vytáhl kolt. Víím, že mě chcete těmi svými řečmi vynervovat. Chcete mi namluvit, že vyhráváte jen proto, že...“

Odmlčel se, protože si v poslední chvíli uvědomil, že by řekl příliš. Ztěžka se posadil.

„All right! Takže budeme hrát o můj podíl. Protože hrajeme před svědky, nemusím snad napřed vytahovat listinu, že?“

„Ale ano,“ přikývl Bruce. „Jen dejte ten dokument na stůl! Nebo napište příslušné prohlášení. Tihle svědkové jsou pro mne naprosto bezcenní – naprosto! Tohle město a celé údolí je plné zbabělců. Vy jste tady totiž velkým lvem, Hickocku! Bez písemného potvrzení bych pak těžko mohl uplatňovat své nároky. Nemyslím si, že by pak někdo z přítomných dosvědčil, že jsem vyhrál váš podíl.“

Zvedlo se mumlání a kdosi řekl:

„K čertu, Rocku! Jen se tolik nenaparujte!“

Bruce se krátce podíval na muže, který to řekl. Byl to dlouhý, plavovlasý, šlachovitý, sotva dvacetiletý mladík. Ale měl klidné a pevné oči. Nejen podle jeho řeči bylo poznat, že je to Texasan.

„Promiňte, pane,“ řekl Bruce mírně. „Takže vy nepatříte k lidem, kteří beze všeho zaplatí padesát dolarů cla na mostě a pak žijí skromně ve svých dírách a doufají, že budou mít pokoj. To musíte být opravdu hrdý muž.“

Viděl, že Texasan zrudl a otočil se opět k Hickockovi. Ten cosi psal na jednu ze stránek svého notesu a pak ji vyškubl. „Tady máte! Hrajeme! Nejvyšší karta vyhrává! Ať míchá někdo nestranný!“

Tu vystoupil dopředu blondatý Texasan, vzal nový balíček karet, odstranil z něj obal a pomalu a pečlivě začal míchat.

Pak hodil karty na stůl.

„Tady máte.“

Bruce pohlédl na Hickocka.

„Máte přednost. Nechci vám vzít šanci, abyste vytáhl křížové eso. No tak!“

Simson Hickock zaváhal. Zíral na karty. Obličej měl zalitý potem. Všichni ho pozorovali, jen Don Jimenez upřeně hleděl na Bruce Rocka.

„Nikdy jsem se nesetkal s takovým hráčem, jako jste právě vy, Bruci,“ zamumlal. „Vy vždycky sázíte všechno na jednu kartu. To proboha ani nezapochybujete, jak to dopadne? To si o sobě pořád myslíte, že nemáte co ztratit?“

„Možná je to největší radost v mém životě,“ zamumlal Bruce Rock a pozoroval Simsona Hickocka.

Ten se roztřesenými konečky prstů dotkl karet, které Texasan rozestřel do vějíře na stole. Najednou ovšem vypadal Hickock klidně a plný naděje.

Pak vzal kartu.

Byla to piková sedma.

Ve tváři mu zaškubalo – a pak hrozně zaklel. Jeho šance byly mizivé. Nižší hodnotu než jeho karta měly pouze kárová a srdcová sedma.

„Tak už táhněte, člověče,“ houkl na Bruce.

„Můžete to udělat za mě, Hickocku! Nechci se těch karet vůbec dotknout. Nikdo mě pak nebude moci obvinít z podvádění. Chci otočit čtvrtou kartu z vašeho pohledu zleva. Je to jasné?“

Simson Hickock zaváhal. Podíval se na Jimeneze.

„Udělej to ty, Done,“ zamumlal. „Vždycky jsi mi přinesl štěstí.“

Obratný Mexikánec se pomalu, velmi pomalu natáhl k hromádce karet. Nasliněnou špičkou prstu pak vytáhl čtvrtou kartu a pak ji teprve otočil.

Byla to piková osma.

Několik mužů sténavě vydechlo. A pak začali jeden přes druhého hlasitě vykřikovat.

Po chvíli nastal klid.

Bruceova ruka spočívala vedle koltu. Přimhouřil chladné oči. Promluvil ledovým a drsným hlasem. Sotva přitom pohyboval rty.

„Takže to by bylo, Hickocku,“ řekl. „Most patří mně. To byla naše hra. Zítra nechci na mostě vidět žádného z vašich lidí. Máte na srdci ještě něco, co bychom mohli vyřídit už teď?“

Po těchto slovech okruh přihlížejících poněkud ucouvl. Bylo slyšet vrzání holínek. Muži se rozestupovali do stran. Převrhlo se několik židlí. Dokonce i jeden stůl.

Jen několik mužů zůstalo stát na svém místě – byli to lidé Simsona Hickocka. Krupiéři, hromotluční vyhazovači a několik pistolníků. Utvořili kolem stolu volnější kruh a čekali na Hickockovo znamení.

Bruce pořád ještě seděl na své židli. Nepohnul se ani Don

Jimenez. Ba ani Simson Hickock.

Don Jimenez už už chtěl vstát, ale Bruce jen ostře zavrčel: „Zůstaňte sedět! Ruce dlaněmi na stůl! Jen klid, Done! Hickock dá znamení!“

Blondatý Texasan stál za dvěma krupiéry a před nezúčastněnými diváky, kteří se už z velké části přikrčili a stáhli dozadu. Jenže tenhle mladý kovboj z Texasu teď protáhle řekl: „Rocku, potřebujete pomoc? Až to vypukne, budu s vámi. Chcete pomoc z Texasu?“

„Nikdy neprosím o pomoc. Jestli se přidáte, hochu, bude to jen a jen vaše věc.“

„Budu s vámi, až to vypukne,“ řekl mladík. „Jmenuji se Alamo Jackson!“

„Tak to se do věci nepleťte,“ zamumlal Bruce, aniž přitom spouštěl oči ze Simsona. „Nepleťte se do toho, Texasane, protože před hodinou sem v poštovním dostavníku dorazila vaše sestra. Raději odejděte, příteli!“

„Zůstanu tady!“

Mezitím se Simson Hickock rozhodl. Mírně kývl rukou. „Byla to poctivá hra,“ řekl. „Bruce Rock není falešný hráč jako jeho mladší bratr. Jsem poražen.“

Zmizte lidi a nedělejte problémy. Člověk jako já musí umět tu a tam prohrát. Hodně štěstí s mostem, Bruci Rocku!“

Pomalů se zvedl a snažil se vyhnout jakémukoliv rychlému pohybu. Pokynul svým lidem, aby šli ven, a sám zamířil ke dveřím.

Napětí v místnosti opadlo. Kdosi se začal hlasitě chechtat. Hickock chtěl zmizet ve dveřích, ale tu zaslechl, jak Bruce Rock říká: „Poslouchejte, lidi! Protože od téhle chvíle patří most mně a můžu určovat výšku cla, bude všechno levnější. Lidé a zvířata budou platit padesát centů. Povozy a spřežení zaplatí dolar. Docela zadarmo to nepůjde, protože most je třeba udržovat a musím získat nazpět investované peníze. Zítra postavím k mostu pár hlídek. Denní mzda bude pět dolarů. To je pro dnešek všechno.“ Vzal si listiny, pohlédl na Dona Jimeneze, sebral svůj kolt, zastrčil ho do pouzdra a pomalu zamířil ke dveřím, které vedly přímo na ulici.

Doprovázelo ho mlčení. Když se venku opřel v temném stínu o zeď, slyšel, jak přibíhají dva muži. Proběhli pásem světla, a tu v nich

poznal šerifa a jednorukého Franka Malleta s brokovnicí.

Když chtěli otevřít dveře, zavolal na ně:

„Tady jsem! Už je po všem! Vyhrál jsem most.“

Frank Mallet byl u něj první.

„On je vážně ještě naživu,“ vydechl. „Teprve před chvilkou jsme se dozvěděli, co se vlastně odehrává v saloonu. A tys vůbec nepotřeboval naší pomoc!“

„On asi vážně zvládá vždycky všechno sám, až nakonec skončí v pekle,“ řekl Bill Sullivan chraptivým hlasem.

Dveře se otevřely a vyšel Texasan. Zastavil se a všiml si Bruce Rocka. Pomalu k němu přistoupil a řekl: „Bylo to o vlásek! Je to vážně pravda – tedy to, že přijela má sestra?“

„Jo,“ přikývl Bruce a šerif řekl nevesele: „Byla u mě sotva před hodinou. Slíbil jsem jí, že vás najdu, Alamo. Bude u Kate Rockové. Kam jsem ji měl teď na noc poslat? Určitě ne někam do zlatokopecského tábora.“

Alamo Jackson zaslechl ta slova. Sklopil hlavu a vytáhl dopředu kostnatá ramena. Téměř sténavě si povzdychl.

„K čertu,“ zamumlal rozmrzele. „Tohle je jediné místo na světě, kde bych nerad, aby sestra zůstávala. Ztraceně, proč sem přijela?“

Vykročil směrem k hotelu.

Náhle se ale zastavil a vrátil se. Přistoupil až těsně k Bruci Rockovi.

Několik vteřin zaváhal, ale pak řekl odhodlaně: „Bruci Rocku, mám dobrý pozemek. Možná v současné době nejlepší na celém nalezišti. Každý den nosím do banky pět set dolarů zlata. Bruci Rocku, nestaneme se společníky?“

„Proč mi to nabízíte, Alamo?“

Mladý bývalý kovboj svěsil hlavu. Prsty si pohrával s patronami v opasku.

„Protože to nezvládnou sám. Pro jednoho člověka je nebezpečné mít takový dobrý pozemek. Člověk sám nemá šanci proti vrahům a banditům, kteří se neustále potloukají kolem. A teď je tady navíc i má sestra. Ani za nic nebude chtít odejít. Moc dobře ji znám. Grace tady zůstane. Potřebuji partnera – takového jako vy. Já sám jsem dost tvrdý. Rozdám si to milerád s každým pistolníkem, kterému se mohu

podívat do očí, ale to nestačí. Na mém pozemku bude dost zlata i pro dva. Rád se spokojím s polovinou, když tím zdvojnásobím své šance, že budu moci zůstat naživu a že jednoho dne se mi podaří ve zdraví z tohohle pekla odejít. Tak co vy na to, Bruci Rocku?“

Hlas mladého Texasana zněl ke konci poněkud přiškrceně. Ale Bruce zavrtěl hlavou.

„Už jsem to řekl Billu Sullivanovi,“ zamumlal. „Jsem vlk samotář. Nechci žádné partnery. Nepotřebuji přátele. Když jsem vyřídil Simsona Hickocka, skončil jsem tady.“

Odrasil se ramenem ode zdi, mírně odstrčil Alama Jacksona stranou a pomalu odcházel.

Tři muži se za ním dívali.

„Nechce přátele, nechce pomoc, nechce se stát partnerem nikoho jiného. Jde mu o to, aby mohl kráčet sám svou cestou. Jeho sebedůvěra je neotřesitelná jako hora. Ale copak skutečný chlap vážně nikdy nepotřebuje pomoc?“

Ta slova zavrčel šerif a vzápětí pomalu odešel.

V jednom z lokálů se strhla rvačka. Z osvětleného obdélníku dveří vylétlo ven na chodník několik postav. Když se pak muži posbírali ze země, dostali posilu dalších a všichni se vrhli s řevem zpátky do saloonu, aby to zkusili ještě jednou. Kdesi v temných uličkách třeskly výstřely.

Bruce Rock zastavil pokaždé, když došel k temnému výklenku nebo temnému ústí uličky. Pak se nehnutě a tiše přitiskl ve tmě ke zdi domu a sledoval okolí.

Tu a tam zahlédl postavy mužů, které se rovněž mlčky loudaly městem, krčily se v temných stínech a podobaly se číhajícím vlkům, kteří jen čekají na příležitost. Když pak procházel kolem jednoho ústí uličky, zaslechl ze tmy hluk souboje. Čísi skřehotavý hlas volal o pomoc, ale brzy nastalo ticho.

Bruce čekal. Po chvíli slyšel zasténat jakéhosi muže, který pak začal ošklivě nadávat. Vzápětí se objevila vrávorající postava muže,

který si držel oběma rukama hlavu. Potácel se kolem Bruce, kterého si vůbec nevšiml. Jenže Bruce dobře slyšel roztrpčená slova toho člověka.

„Do pekla! Okradli mě! Au, má hlava! Jednoho dne tohle zatracené město podpálím!“

Bruce pak pokračoval dál.

Na konci uličky stály už jen ubohé chatrče a stany. Na obloze bylo jen tu a tam vidět hvězdu. Bruce se zastavil. Měl odtud dobrý výhled na část údolí.

Spatřil stovku plápolajících nebo pouze doutnajících táboráků. Spatřil spousty světél v ubohých chaloupkách, stanech a jeskyních u svahů kopců.

Potom sešel z prашné cesty a zamířil do stínu několika špičatých skal, které zde stály těsně podél cesty jako skupina obrů. Pozorně naslouchal uspěchaným krokům dvou mužů, kteří se k němu blížili. Brzy spatřil jejich postavy. Byli to pořádní hromotluci.

U skal se zastavili. Bruce se ještě trochu stáhl a nehýbal se. Slyšel, jak muži, celí zadýchaní během, supí. Jeden z nich pak řekl: „Mac stojí u kovárny. Až ten Texasan projde kolem, zapálí si cigaretu. Odtud uvidíme, jak vzplane zápalka.“

„Jasně,“ zavrčel druhý muž. „Máme ho zmlátit a pak ho odnést do kůlny, kde...“

„Už vidím znamení!“ přerušil ho chraptivě druhý muž. Oba se zase odlepili od skály a vyšli na ulici.

Začali láteřit, jako kdyby byli opilí. Bruce je pořád ještě viděl velmi dobře.

Jeden se teď svalil na zem a předstíral, že nemůže vstát. Druhý se k němu shýbl a opilecky přitom blábolil: „Vstávej, Joe! Hej, Joe, – tohle – škyt – tohle přece není – škyt – tvá popopostýlka! Joe, tady přece nenenemůžeš usnout!“

Copak – by si – škyt – o tobě pomysleli slušní lidi?“

Muž blábolil dál a snažil se přitom pomoci zdánlivě opilému kamarádovi na nohy.

Bylo slyšet kroky. Objevila se vysoká štíhlá postava a přiblížila se k oběma mužům.

„K čertu,“ zablábolil ten, který mluvil až dosud. „Tak teda

zůstaneš ležet tady, Joe. Jsi namol!“

Potácel se dál a byl už pouhé čtyři kroky před Alamem Jacksonem – protože to mohl být pouze on. Předtím totiž padlo slovo „Texasan“ a původ toho mladíka byl na něm vidět na míle daleko.

Alamo Jackson se zastavil vedle muže, který nehybně ležel na zemi.

„Hej!“ zvolal na druhého. „Vrat’ se! Pomůžu ti. Kde máte tábor? Když tady necháš kámoše ležet, do rána ho oškubou a okradou do poslední nitě!“

Bruce Rock to všechno slyšel a viděl, jak se druhý muž zastavil, vrávoravě se otočil a udiveně zavolal: „Tady se najednou kdosi objevil!“

Odpotácel se k Alamu Jacksonovi.

A pak najednou udeřil. Zasáhl mladého kovboje těsně nad přezkou opasku. Druhý muž na zemi náhle také ožil. Převalil se směrem k Alamovým nohám. Pak se oba hromotluci vrhli na svou oběť a pustili se do práce. Rozuměli jí velice dobře, protože se tím jistě živili.

Pak vstali, sebrali muže v bezvědomí a zmizeli z ulice.

Bruce Rock se nehýbal. Počkal, až nebude chlapíky vidět, a pak se vydal po sluchu za nimi. Vedli ho velikým obloukem za hranicemi toho divokého města a přiblížili se k němu zase od západu.

Když procházeli kolem chatrčí a stanů, začali hlasitě hulákat a potáčet se. Zapadli do jedné z uliček a zmizeli ve dvoře.

Bruce Rock znal tohle městečko dost dobře, aby věděl, že to byl dvůr saloonu Montana. Stály zde kůlny a přístavky, které sloužily zaměstnancům podniku jako příbytky. Byly tady odstavené vozy, prázdné sudy, bedny a hromady lahví, dříví na otop a haldy odpadků. Dokonce tady byla i ohrada, v níž pobíhalo pár osedlaných koní.

Takže tohle bylo sídlo Simsona Hickocka. Ačkoliv mu ve městě patřilo ještě mnoho jiných budov, například banka, několik dalších saloonů a hotelů, posta a dvůr s nákladními vozy, toto byl zřejmě jeho hlavní stan.

Bruce Rock se zastavil za rohem jedné kůlny, když tu se otevřely dveře jiného většího přístavku. Ven dopadlo tlumené světlo.

Bruce Rock poznal Dona Jimeneze, který vpustil dovnitř oba

muže s jejich obětí a rychle pak za nimi dveře zavřel.

Bruce Rock se ve tmě usmál. Náhle se pohnul. O pár minut později otevřel zadní dveře kůlny, do které odnesli Alama Jacksona. Podle pleskavých zvuků pochopil, že už konečně musí zasáhnout, jestliže nechtěl, aby mladého Texasana umlátili.

Alamo Jackson se se sténáním probral, když ho oba hromotluci drsně hodili na zem. Převalil se s úpěním na bok a přitáhl si kolena k břichu.

V hlavě a po celém těle cítil palčivou bolest. Bylo mu tak špatně, že už už hrozilo, že opět ztratí vědomí – když tu ho někdo kopl do žeber.

Čísi hlas řekl: „Vstávej, mladej, ať s tebou neztrácíme tolik času. No tak, vstávej, ty náfuko z Texasu!“

Alamo se opřel rukama o zem, zvedl hlavu a spatřil čtyři muže. Svítila tady jen začouzená lucerna. Tahle kůlna sloužila jako sklad whisky, piva a vína pro saloon Montana. Všude byly naskládány bedny. V koutě stály sudy, ve spoustě polic byly narovnány láhve. U zabedněného okna byl stůl a několik beden jako židle.

„Vstaň,“ řekl Don Jimenez chladným hlasem. „Teď se dostaneme k našemu obchodnímu jednání. Předě dvěma hodinami jsi měl v saloonu nějak moc velkou kuráž. Chtěl jsi pomáhat Bruci Rockovi proti nám. On tu tvou pomoc nechtěl, ale tys byl jako posedlý po souboji. Za to jsi teď právě dostal pořádný nářez. Ale hlavně chceme ten tvůj pozemek. Už tě sledujeme dlouho. Každý den nosíš do banky spoustu zlata. Tady je smlouva. Budeš ji muset podepsat, Texasane!“ Líným pohybem ukázal směrem ke starému stolu.

Alamo Jackson vyrazil podivný zvuk – musel mít strašné bolesti. Ti lotři ho pořádně zřídili, a přece tušil, že to ještě zřejmě není nic ve srovnání s tím, co ho asi čeká.

Začal se ho zmocňovat strach. Stoupal odkudsi z nitra a vháněl mu mráz do těla. Stál tady se spuštěnýma rukama, roztrhanými šaty, zakrváceným obličejem a svěšenou hlavou. Byl to ještě mladík, ale už se považoval za drsného muže.

Jenže teď najednou pocítil strach. Napadlo ho, že je ještě příliš mladý, a pomyslel si, že život mu vlastně ještě dluží alespoň trochu štěstí.

Jenže mu najednou také bylo jasné, že tihle chlapi ho mají pořádně v hrsti. Od života už asi nemůže moc čekat. Dal mu dvě desítky let – a to bylo možná vše.

Protože si to ale všechno teď uvědomil a protože neviděl sebemenší šanci, že by mohl vyvážnout, pocit strachu se najednou rozptýlil.

Zase byl oním hrdým a nebojácným hochem z Texasu.

Zvedl pomalu hlavu a zadíval se na Dona Jimeneze.

„Vy jste mi ale banda! Jste vrazi! A platí vás Simson Hickock! Chachacha! Ze Simsona Hickocka se rychle stal ohromný boháč. Všude se o něm šušká. Ale nikdo se neodváží mluvit o něm nahlas. Patří mu tohle město a spousta pozemků. Takže teď už vím, jak k tomu všemu přišel!“

„To je dobře, že to víš,“ řekl Don Jimenez chladně a v očích se mu objevil výraz obdivu vůči tomuto mladému Texasanovi.

„Podepiš to!“ řekl.

Alamo Jackson zkrřivil rozbitá ústa do úšklebku.

„A co se stane potom?“ zeptal se chřaptivě, ale beze strachu, protože neviděl žádné východisko.

Don Jimenez se na něj vážně zadíval.

„Možná by z tebe byl jednoho dne muž jako Bruce Rock,“ zamumlal. „Ale lidský život je holt někdy příliš krátký. Někdy se mu nedostane času, aby se rozvinul a dozrál. Přijela tvá sestra. Slyšeli jsme, když to říkal Bruce Rock. Co má větší cenu – tvůj život, nebo dobrý pozemek? Jsi na konci cesty, Texasane! Neměl jsi z té své díry vytěžit tolik zlata. To byla tvá smůla. Všechno, co ještě můžeš udělat, je, že budeš myslet na svou sestru. Jestli podepíšeš, nic se ti nestane. V tak divokém táboře se však dívce může přihodit spousta nepříjemností. Dovedeme být dost drsní, když si něco umaneme. Takže, Texasane! Teď už nebudeš mít ani vindru! Tak je to!“

Jimenezův hlas zněl ostře a rezavě.

Přistoupil k Jacksonovi a chtěl ho za ruku odtáhnout ke stolu.

Ale v mladém kovboji teď ještě jednou propukl divoký vztek.

Náhle se prudce otočil. I když byl velice tvrdě zmlácen, přece jen v sobě našel dost houževnatosti, aby se ještě jednou pokusil o štěstí. Pravačkou zasáhl Jimeneze do žaludku a do toho háku vložil

pootočením v pase celou váhu svého těla.

Jimenezovi odlétl jeho nádherný klobouk. A ještě než jeho dva pomocníci mohli přiskočit, zabořil Alamo prsty do Mexikáncových černých vlasů, strhl mu hlavu dolů a vymrštil koleno.

Zasáhl Mexikánce naprosto přesně.

Pak ale zasáhli i ostatní. Na chvíli se mu po úderech zatemnily smysly, takže jen z dálky slyšel jakýsi chladný hlas, který řekl: „Tak, lidi, teď to tady беру do ruky já! Jen klid, hoši! Postavte se ke stěně! Milerád to do vás našiju, pokud mi dáte důvod ke střelení! No tak! Šťěstí je občas vrtkavé!“

Alamo Jackson se z posledních sil vysoukal nahoru. Zakopl o Dona Jimeneze, který ležel na zemi a přidržoval se rukama o stůl.

Levým rukávem si Alamo otřel z obličeje krev a ohlédl se.

V průchodu mezi dvěma policemi se o jednu z nich opíral Bruce Rock a mířil koltem na tři muže.

Ti stáli vedle předních dveří u stěny a vypadali jako buldoci zahnaní do úzkých. Těžce oddychovali a neklidně se rozhlíželi do stran, jako by hledali nějaké východisko.

„Bylo snadné otevřít zadní dveře, ale přesto jsem se do téhle kůlny nestačil dostat dřív,“ řekl Bruce chladně. „Jak je ti, Alamo?“

„Jsem už v pořádku,“ zasípal Texasan, sehnul se k Donu Jimenezovi a prohledal ho. Našel kolt, malý derringer a v záhybu límce dva tenké vrhací nože s těžkými střenkami.

Pak postupně prohledal všechny tři muže, ale u nich našel pouze boxery a železné tyče.

Když byl s nimi hotov, ustoupil a podíval se na Bruce.

„Co uděláme teď?“

Bruce se poškrábal hlavní koltu na bradě. Pomalu překročil Dona Jimeneze, zamířil ke stolu, vzal popsany list papíru a zjistil, že je to text smlouvy.

„Dost tě zmáčkli, co?“ zamumlal.

„Už jsem se viděl mrtvý,“ řekl na to Alamo ztěžka. „Co uděláme teď?“

Bruce mu neodpověděl. Podíval se na tři hromotluky.

„Otočte se! Nosem ke stěně. Ruce za záda! No tak, hoši! Bude veselo!“

Zaváhali, ale postupně všichni poslechli.

„Měli jste štěstí,“ zavrčel jeden z nich. „Ale teď raději zmizte, než sem přijdou naši kámoši a roznesou vás v zubech!“

„Teď teprve bude veselo,“ zopakoval Bruce. Kývl na Alama, aby na chlapy dával pozor, a zamířil k háku, na němž visely tenké provazy. Sundal je. Nejprve spoutal ještě stále omdlelého Dona Jimeneze. Ten ovšem postupně začal nabývat vědomí. Pak třem zbývajícím chlapům svázal zápěstí za zády.

Když byl hotov, sehnul se k Jimenezovi a jedním škubnutím ho postavil na nohy.

Jimenezova tvář vypadala zle.

„Na toho budeš dávat pozor ty, Alamo,“ řekl Bruce a odstrčil vrávorajícího muže od sebe. Pak našel jiné, ještě silnější lano, protáhl jeho konec kolem opasků těch tří vazounů a oba konce si pak omotal kolem levé ruky.

„A jdeme! Ven dveřmi na dvůr a na ulici! Vejdeme do saloonu předním vchodem! Alamo, vezmi tu smlouvu s sebou! V saloonu vyličíme všem hostům, co se stalo. A jestli jim ani pak nedojde, co se tady vlastně děje, a jestli se ani pak nesemknou proti Hickockovi, pak si nezaslouží nic jiného, než aby je tady i nadále okrádal, nechal mlátit, zabíjet či vydírat. Jdeme!“

Tři svalnatci ochotně uposlechli. Dokonce se usmívali. Pravděpodobně to považovali za ohromné štěstí, že se dostanou velice rychle ke svým druhům a kumpánům v saloonu Montana.

Protáhli se dveřmi, které jim Bruce otevřel. Protože je držel na laně, mohli jít jen velice nepohodlně, pořád do sebe šťouchali, naráželi a překáželi si. Přímo mohl kráčet pouze jeden, dva další museli jít bokem.

Alamo Jackson kráčel za nimi se sténajícím Jimenezem. Najednou mu zlostně řekl: „Jimenezi, ty nejsi nějak zvlášť tvrdý, co? Jen tehdy, když se můžeš dívat a poroučet, co?“

Vyšli ze dvora a zahrnuli do boční uličky vedoucí na hlavní ulici. Před širokými lítacími dveřmi do saloonu postávalo pár mužů.

Když Bruce Rock vystrkal tři mručící zajatce na verandu saloonu, která byla současně chodníkem, otrávení muži před saloonem zpozorněli.

Rozestoupili se a jeden z nich se ostře zeptal: „Hej, co to znamená? Co je zase tohle za hru?“

„To je ta nejlepší hra na světě – a dost veselá,“ řekl zlostně Bruce a kopl své zajatce do nohou, aby se protlačili co nejrychleji lítacími dveřmi dovnitř.

Alamo Jackson, který kráčel s potácejícím se Donem Jimenezem opodál, mužům řekl: „Tahle všivácká banda mě přepadla a chtěla mě přemluvit k prodeji pozemku. Jen pojd'te dovnitř, lidi! Vážně to bude ještě veselé! Tohle jsou ti darebáci, kteří tady přepadávají poctivé lidi!“

A strčil před sebou Dona Jimeneze do saloonu.

Ze slov Alama Jacksona vyplynulo, že pochopil záměr Bruce Rocka. Teď se tedy oba muži vlastně stali partnery.

Za nimi se dovnitř natlačili ostatní muži. Saloon byl už i tak dost plný. Po ulici se rozléhaly hlasité výkřiky.

„Hej! Lidi! V saloonu Montana se něco děje! Pojd'te tam, lidi!“

Zatím Bruce hnal koltem své nadávající zajatce uličkou mezi stoly. Napravo a nalevo vyskakovali od stolů muži a nestačili se divit. Vytřeštěně zírali na celou scénu. U dlouhého výčepního pultu se v několika řadách tísnili popíjející chlápkové, které obsluhovali opocení barmani. Na pódiu tančilo pár děvčat.

Vtom hudba zmlkla. Děvčata ztuhla. Stejně jako všichni lidé v saloonu. Údiv a překvapení byly na několik vteřin tak silné, že všechny přítomné téměř ochromily.

„Jdeme! Na pódium s vámi! K čertu, mám vám pomoci ještě kulkami?“

Bruce ostře zavrčel. Váhou svého těla se opřel do tří mužů před sebou a střídavě je dloubal koltem do zad.

Klopýtali s nadávkami a funěním dopředu uličkou až ke schůdkům, které vedly na pódium.

Alamo Jackson s Jimenezem za nimi. Ačkoliv byl Alamo zbitý, měl roztrhané šaty a zakrvácený obličej, několik hostů ho přece poznalo.

Ozvalo se jeho jméno. Začaly se sypat otázky.

„Pust'te nás na pódium! Všechno vám řekneme!“ zvolal Jackson a hnal před sebou svého vrávorajícího a krvácejícího zajatce po

schůdcích nahoru.

Tam už stál Bruce Rock s koltem v ruce vedle spoutané skupinky hromotluků.

Alamo Jackson k nim přistrčil Dona Jimeneze a postavil se na opačnou stranu. I on držel v ruce kolt.

Tanečnice už dávno odběhly s pištěním ze scény.

Nastalo takové ticho, jaké je myslitelné jen v místnosti, kde jsou namačkány tři stovky lidí.

Bruce Rock se zadíval k baru. Všiml si, že barmani zneklidněli a že se na sebe dívají. Ale ještě tady nebyl nikdo, kdo by začal vydávat rozkazy. Simsona Hickocka zatím ještě nebylo nikde vidět. Don Jimenez byl sám v zajetí a vypadal dost zničeně. A všichni ostatní chlapi, pistolníci a poskoci, profesionální hráči a krupiéři, všichni ti, které platil Simson Hickock, byli zvyklí jednat pouze na jeho pokyn. Byli teď tak zmateni, že se nezmohli vůbec na nic.

Všichni hosté – a byli to především muži, kteří pracovali na nalezištích zlata – opustili svá místa u stolů a u dlouhého baru a natlačili se k pódiu. Vyplnili ve velkém půlkruhu prostor před scénou. Stoly nebo židle, které jim stály v cestě, zkrátka odstrčili nebo povalili.

Pak se opět rozhostilo ticho.

Místnost byla plná napětí.

O tom, že Bruce Rocka znali v Montana City už pár hodin po jeho příjezdu, svědčilo čísi hlasité zvolání: „Hej, Bruci Rocku! Co teď bude? Co je to tady za představení?“

Bruce Rock se zadíval přes hlavy davu ke dveřím. Všiml si, že se tam objevil šerif a za nim Frank Mallet se svou nepostradatelnou brokovnicí.

Pomyslel si, že teď už to může rozjet. Představení začíná! A zase se ti dva chtějí stát jeho partnery, táhnout za stejný konec lana a jet touhle pekelnou cestou společně s ním. Ještě jednou se rozhlédl a zapátral pohledem po Hickockovi.

Náhle ho zahlédl, jak přichází postranními dveřmi vedle výčepu. Simson Hickock jediným pohledem pochopil situaci a přistoupil k barmanům.

Bruce Rock vztyčil levou paži. Věděl, že teď musí mluvit rychle

a velmi účinně. Protože nesmí dát Simsonu Hickockovi příležitost, aby převzal iniciativu.

„Poslouchejte, lidi!“ zvolal a rychle pokračoval dál: „Většina z vás jistě zná Alama Jacksona! Má dobrý pozemek, že? Před půlhodinou ho na cestě domů přepadli, zmlátili a odvěkli. Sledoval jsem to přepadení a vydal jsem se za těmi bandity. Odvěkli Alama Jacksona do skladu tohoto saloonu. Vnikl jsem tam zadními dveřmi. A co byste, lidi, řekli, že se tam dělo? No, Alamo, řekni jim to! Jen jim pověz, co jsi zažil. Snad se pak všichni poctiví chlapi v tomhle údolí probudí! Jen mluv, Alamo!“

Bruce Rock ustoupil, aby mohl lépe sledovat zajatce i celou místnost. Podíval se na Simsona Hickocka a všiml si, že udílí svým barmanům rozkazy. Asi na tucet dalších mužů, kteří všichni vypadali náramně drsně a kolty měli dost nízko pod pasem, se protlačilo ke skupince barmanů.

Hickockova tvář byla najednou popelavě šedivá a rozbrázděná, jenže v očích mu to zase ohnivě plálo. Obličej mu opět znachověl.

Několik mužů odešlo bočními dveřmi. Bruce Rock proti tomu nemohl podniknout zhora nic. Podíval se na šerifa a pak i na Franka Malleta. Ti se prodírali davem přihlížejících a razili si cestu k pódiu.

Ted' vytáhl Alamo z kapsy smlouvu. Přistoupil až k okraji jeviště, zamával papírem ve vzduchu a zvolal: „Chtěli, abych jim dal svůj pozemek. Odvěkli mě do kůlny a strašně mě tam zmlátili! Vždyť ještě na mně vidíte stopy jejich pěstí. Měl jsem jim podepsat tenhle papír! A Don Jimenez – ten darebák – mi vyhrožoval, že se mé sestře, která sem právě přijela, může leccos stát, když nepodepíšu, že...“

Dál se Alamo Jackson nedostal, protože více než stovka mužů najednou spustila pokřik.

Dav se posunul dopředu a chtěl se vrhnout na pódium. Téměř každý z mužů věděl o někom ze svých přátel a kamarádů, kteří byli přepadeni, oloupeni a zabiti. Znali jména mužů, kteří náhle zmizeli.

Tu se ovšem na pódiu objevili šerif a Frank Mallet, kterým se podařilo prodrat se dopředu.

Hlas Billa Sullivana byl tak pronikavý a ostrý, že překřičel dokonce i vřavu v sále. Frank Mallet podpořil šerifa svou brokovnicí.

Zjednal v místnosti klid, aby se mohl šerif vyjádřit.

„Všechno musí jít v duchu zákona a práva!“ zvolal šerif. „Tady se nebude lynčovat! Musí tady vládnout zákon a právo! Klid! Buďte zticha, lidi!“

Dav se poněkud zklidnil, i když mručení neustávalo a nadále se ozývaly divoké výkřiky a hrozby.

Bruce Rock sledoval své zajatce. Stál teď za nimi a pořád je dloubal do zad ústím revolveru. Tři hromotluci jen ztěžka sípali a sténali. Doslova ze sebe potili strach a pořád úkosem hleděli na Simsona Hickocka, který stál uprostřed davu u výčepního pultu.

Don Jimenez najednou klesl na kolena. Jeho zohyzděný obličej mu pořád ještě krvácel. Najednou vykřikl skřehotavým hlasem: „To je všechno lež! Všechno je to lež! Chtějí nás vyřídit! My máme být jen obětní beránci! Lidi, to oni nás přepadli! Tady Bruce Rock se chce pomstít za smrt svého bratra a chce z nás udělat vrahy, bandity a vyděrače, protože každý v údolí ví, že děláme pro Simsona Hickocka. Bruce Rock chce zničit Simsona Hickocka! A chce toho dosáhnout podlým trikem! Tenhle Texasan se stal jeho společníkem. Lidi, přísahám vám, že nás ti dva tygři přepadli, když jsme chtěli vynést pár sudů piva z kůlny na dvoře. Přísahám! Tady ta smlouva není naše. To si jen ti dva připravili, aby to vypadalo věrohodně. Lidi, zeptejte se samotného Hickocka! Zeptejte se, jestli má zapotřebí držet si partu banditů!“

Don Jimenez ta slova zavřeštěl ve skutečném strachu ze smrti.

Pak nastalo ticho.

Ze zadu se ozval hlas: „K čertu, lidi, vždyť on si chce jen zachránit krk! Já věřím Jacksonovi a Rockovi! Ti nelžou! A uvažte taky, lidi, jak rychle Simson Hickock zbohatl! Navíc ten, kdo vybírá za přejezd mostu padesát dolarů, není nic jiného než obyčejný vyděrač! Lidi, zvolme porotu! Vyberme dvanáct dobrých a poctivých chlapů, kteří podle svého nejlepššího svědomí...“

Dál se muž nedostal, protože se strhl křik. Jenže to nebyl souhlasný křik. Bylo zde mnoho hráčů a saloonních povalečů, kteří stáli za Hickockem. A možná si i leckdo jiný vzpomněl na whisky nebo cigaretu, kterou od Hickocka dostal zadarmo.

Simson Hickock se najednou pohnul. Opustil své lidi a prodíral

se davem k pódiu. Krácel suverénně a naprosto klidně.

Poté, co odstrčil stranou několik mužů, ostatní mu sami ustupovali z cesty. Vypadal opravdu jako lev. A vůbec na sobě nedal znát náznak strachu, i když zde proti jeho lidem zazněla dost vážná obvinění.

Když došel ke schůdkám na pódium, pohlédl na Bruce Rocka. A ti dva se na sebe dívali, i když pak Hickock vystupoval po schůdkách nahoru.

V nažloutlých očích Simsona Hickocka žhnul divoký vztek. Běsnil zatím ještě ovládanou, ale nesmírně divokou nenávistí.

Pak se ale k Bruci Rockovi a ostatním mužům na pódiu obrátil širokými zády a davu u svých nohou ukázal dlaně.

Nastalo ticho. Každý chtěl slyšet mluvit Simsona Hickocka – i ti, kteří mu nedůvěřovali.

„Lidi,“ řekl, „jsem dost ostrý a drsný obchodník. Ale spousta z vás by na mém místě postupovala stejně. Mí lidé jsou také ostří a drsní, protože tady ve městě nestrpíme žádnou konkurenci. Všude je to tak. Já jsem postavil most! A proč ho nepostavil někdo jiný? Zřídil jsem tady saloony a obchody! To všechno bylo riziko! Naleziště zlata se mohou velice rychle vyčerpat. Tehdy ještě přece nebylo vůbec jisté, že tohle údolí je plné zlata. Zřídil jsem poštovní a nákladní linku. To všechno jsem dělal jen proto, abych vám pomohl přečkat tady zimu. A všechny ty obchody byly pro mne velikým rizikem. Musel jsem si vzít úvěry na lichvářské úroky. Kdo mi pak může zazlívát, že ceny jsou tady dost masné a že si tady ve městě ochraňuji svoje práva? Moje začátky tady byly příliš těžké, než abych mohl snášet konkurenci.“

Na chvíli se odmlčel, nadechl se a opět dlaněmi pokynul davu.

„Netvrdím o sobě, že jsem nějaký dobrodinec. Jsem obchodník. Zaplatil jsem a teď nechávám platit ostatní. Nikdo přece nemusí pít mou whisky. A když mi ještě patřil most, nemusel nikdo platit peníze za přechod po něm. Nikdo mě taky nemůže přinutit, abych za pozemky, které mi někdo nabídne, zaplatil víc, než jsem ochoten.“

Moje lidi teď obviňují z přepadení a pokusu o vydírání! Ručím za své lidi! Mnoho z vás, chlapi, ví, že jsem před pár týdny hrál s Jimem Rockem o most. Jim Rock prohrál. Pak to na mě zkoušel s falešnou

hrou. Odhalil jsem ho. Sáhl po koltu a já jsem si musel chránit život. Jim Rock byl sice mým partnerem, ale chtěl most pro sebe a mě chtěl srazit na kolena. Chtěl se stát pomocí toho mostu nejvlivnějším člověkem v údolí. Kdyby tehdy nesáhl po koltu, dal bych mu ohromnou příležitost. Už jen kvůli jeho krásné ženě, kterou zbožňuji. A teď je tady bratr Jima Rocka. Bruce Rock sem přijel plný nenávisti a touhy po pomstě. Přijel sem, aby mě vyřídil. Sám to otevřeně přiznal. Na mostě zmlátil Hitta Lana. Když ho Hitt pak vyhledal znovu, Rock ho zabil. A váš šerif a Frank Mallet mu při tom pomáhali. Měl to však být jen souboj Hitta Lana s Rockem.

Pak Bruce Rock žádal odvetu za svého bratra. Vyzval mě ke hře. Hrál jsem s ním a všichni, kteří byli u toho, viděli, že jsem dokázal prohrát. Most teď patří Bruci Rockovi, jenže jemu ani to nestačí. Chce mě zničit. Chce pomstít svého bratra, i když ten si své neštěstí zavinił sám. Lidi, tvrdím totéž, co mí chlapi. Je to všechno jen trik, aby mě Rock zahnal do kouta. Trvám na tom, aby se celý případ prošetřil a vysvětlil před spravedlivou porotou. Jsem si jist, že tvrzení těchto dvou mužů nebude stačit k tomu, abychom já i mí lidé byli vyřízeni. Chlapi, uvažujte přece! Chtěli vás tady rozzuřit. Celá ta věc neměla být nic jiného než lynčování. Bruce Rock vás chtěl zneužít k tomu, aby se pomstil za svého vykutáleného bratra, tak je to! Jenže já se svými lidmi trvám na neúplatné spravedlnosti poroty. A až tato porota vynese osvobozující rozsudek, vyženu Bruce Rocka a jeho přívržence k čertu! Na to se spolehněte!“

Zmlkl, aby se znova nadechl a aby se otočil k šerifovi.

„Zřejmě jste s Frankem Malletem skutečně zabránili lynčování, Bille! To mluví ve váš prospěch! Bruce Rock a jeho partner to jistě měli v úmyslu. Na jejich gusto jste se tady objevili zřejmě příliš brzy. Z toho je vidět, že s těmi dvěma netáhnete. Tak odved'te, šerife, ty čtyři zajatce klidně do vězení. Počkají tam do vynesení rozsudku porotou. A postarejte se o to, aby Dona Jimeneze ošetřil doktor. Někdo ho kopl do obličeje. Víc k tomu nemám co dodat.“

Otřel si obličej a odcházel z pódia. Téměř polovina přihlížejících souhlasně mumlala, někteří dokonce povzbudivě tleskali. Druhá polovina se chovala vyčkávavě a zaraženě.

Bruce Rock ještě jednou vystoupil dopředu a zvedl ruku. Trvalo

to však jistou chvíli, než se příznivci Simsona Hickocka konečně uklidnili.

„Lidi,“ řekl Bruce Rock, „chtěl jsem vám otevřít oči! Ale doba k tomu ještě nedozrála. Mnoho z vás ještě pochybuje. Ještě jste všichni nerozpoznali vlka, který se mezi vámi pohybuje. Takže to zřejmě musí dopadnout ještě hůř. Vím už toho o tomhle vašem městě dost, abych dokázal říci, jak bude sestavena ta porota. Nechte se tedy i nadále okrádat, vydírat a podvádět. Ať umírají další a další lidé, ať jste i nadále přepadáváni. Tady mezi vámi působí banda lotrů. A tihle čtyři chlapi k ní patří. Alamo Jackson je zlatokopem, stejně jako vy všichni. Patří mu v současnosti nejbohatší pozemek v údolí.

Nemusíte mi věřit, když si myslíte, že se chci jen pomstít Simsonu Hickockovi za svého bratra. Ale konečně byste už měli uvěřit poctivým lidem ze svého středu. Pomohl jsem Alamu Jacksonovi, aby se dostal z bryndy, do které ho dostali oni. Teď tedy víte, jak se věci mají. Stačí se jen trochu zamyslet a rozhodnout se. A ještě něco: Simson Hickock a několik dalších lidí tvrdí, že můj bratr byl falešný hráč. Nemohu dokázat opak, ačkoliv jsem přesvědčen, že jím byl Simson Hickock. Ale to ještě zjistím dodatečně.“ Odmlčel se, zamířil doleva k okraji pódia a podíval se na Hickocka, který stál u dlouhého barového pultu.

„Hickocku, žijete ještě, protože nemám důkazy o nevině svého bratra.“

Pak sestoupil z pódia. Alamo Jackson se vydal za ním. Udělali jim místo. Vyšli ven na ulici a kráčeli až za roh.

Šerif odvedl s pomocí Franka Malleta a několika dalších mužů čtyři zajatce do vězení.

Alamo si odplivl. Bezděky zasténal – jistě byl se silami v koncích.

„To všechno byl nesmysl,“ řekl rozmrzele. „Ti chlapi se po procesu zase dostanou na svobodu. Hickock bude mít ještě větší vliv než předtím.“

„Ne,“ zamumlal Bruce. „Ve spoustě lidí začne hlodat velika nedůvěra. Tohle byl pouhý začátek, Alamo. Pojď se mnou do hotelu. Vypadáš zle.“

Hala byla prázdná. Zamířili k Bruceovu pokoji. Tam si Alamo

musel lehnout na postel a Bruce mu omyl tvář a natřel ho hojivou mastí.

„Tuhle mast dělala moje máma podle starého indiánského receptu,“ řekl.

„Mohl bych se s ní stát přímo zázračným doktorem. Rány a škrábance se po ní hojí přímo před očima. Tak, a teď si, hochu, pospi.“

„Jo, jsem vyřízený, docela vyřízený, Bruci. Ale řekni mi ještě něco! Jsme už partneři?“

„Myslím, že ano, protože už tě tady nemůžu nechat samotného. Hickockova smečka by tě za chvíli rozsápala na kusy. Ve dvou máme dvakrát větší šanci.“

Ustoupil od postele, zhasl lampu a zamířil k oknu. Stál tam dlouho. Nakonec si lehl na zem, vyzul si holínky a vzal si do ruky kolt.

Ještě než usnul, zaslechl sténavé oddychování Alama Jacksona. Velice se podobá mému bratrovi, pomyslel si ještě.

Bruce Rock uvažoval, kde by mohl sehnat koně, aby mohl jet k mostu.

Veřejná stáj i povoznické firmy, jejichž koně byli v ohradě opodál, totiž patřily Simsonu Hickockovi. Ale snad bude mít nějaká volná zvířata kovář.

Když se blížil ke kovárně, zaslechl odtamtud zvonivé údery do kovadliny. Hromotlucky kovář právě usilovně pracoval na mohutném ocelovém vrtáku na kámen, který vykovával z těžkého kusu rozžhaveného kovu.

Bruce k němu přistoupil, vzal jedno z kladiv a začal kováři pomáhat.

Ten na něj vrhl krátký, nedůvěřivý pohled, ale pak se pustili do okovávání žhavého kusu společně. Bruce bušil těžkým kladivem velice zručně. Přizpůsobil se rytmu kování a mířil přesně na místa, která mu kovář ukazoval menším kladivem.

Pak kovář strčil výkovek zase na chvíli do výhně a zavrčel přitom:

„Nastudeno to nejde, pane. Potřeboval bych velice naléhavě pomocníka, jenže tady je všechno posedlé po zlatě. Co ode mne chcete, Bruci Rocku?“

„Chtěl bych koupit koně.“

„Kdybych vám prodal koně, sesypou se na mě Hickockovi lidé,“ zavrčel kovář. „Hickock rozmístil svoje špehy všude po městě. V celém Montana City vás budou ignorovat, Bruci. Nikde nedostanete něco k pití, kus chleba – prostě nic. Kdo by vám v Montana City něčím pomohl, dostane nářez od Hickockových lidí, tak je to. Tohle město prostě patří Simsonu Hickockovi.“

„Protože je zbabělý,“ zamumlal Bruce Rock a otočil se.

Než ale udělal tři kroky, dolehl k němu kovářův hlas.

„Hej, Rocku, můžete si vzít koně z ohrady vzadu. Sedlo a postroj najdete v kůlně.“

Bruce se zastavil. Podíval se na toho muže pozorněji.

Připomínal mu rozzlobeného a vzdorovitého obra.

„Ale pak budete mít problémy s Hickockovými lidmi,“ řekl a zavrtěl hlavou.

„K čertu s tím!“ zavrčel kovář. „Tady ve městě je ještě pár lidí, kteří nejsou tak zbabělí a nelezou Hickockovi do zadku. Jsem svobodný člověk a vy, Bruci, jste neshrábl všechnu hrdost na světě. Vezměte si koně a zaplaťte mi, kolik uznáte.“

„Ne,“ řekl Bruce a odešel.

Po několika marných pokusech o nákup potkal Bruce Billa Sullivana. Bruce se nevesele usmál, kdvž v šerifových očích spatřil divoký vztek.

„To bylo špatné a naprosto nesmyslné, Bruci,“ zavrčel Bill Sullivan. „Takhle Hickocka nikdy nezlikvidujeme. Ještě včera sestavili porotu. Vybrali ji Patrick Old, náš starosta, a jakýsi přivandrovalý advokát, který má ty čtyři chlapy obhajovat. A říkám vám, Bruci, že ti čtyři lotři budou brzy na svobodě a budou se tady zase volně procházet. A Hickockovi lidé pak půjdou po vašem skalpu. Tohle byla medvědí služba, Bruci Rocku!“

„Možná,“ usmál se Bruce, „možná. Ale Hickock teď dělá chybu.

Zakázal celému městu, aby mi cokoliv prodali. Vzkázal dokonce i mé švagrové, aby mě vyhodila z hotelu. Vyvinul nátlak na celé město a vystavil mě bojkotu. Jenže tím mi dává důvod, abych i já jemu zase trochu ubral vzduchu. A to taky udělám! Jo, pokud jde o ty čtyři bandity, věděl jsem už předtím, že se dostanou na svobodu, protože Hickock tady má příliš velký vliv. Ale spousta zlatokopů mu už teď začala nedůvěřovat. Budou mít určitě více otevřené oči. A jednoho dne se skutečně probudí. Pak už Hickock nebude moci své lidi zachránit. A až jim to dojde, zradí zase oni jeho. Doba ovšem ještě neuzrála, Bille. Tohle všechno je pouze skromný začátek. Ale věci se co nevidět dostanou pěkně do pohybu. Tisíce zlatokopů teď sledují, co dělá Hickock a jeho lidé. Nesmí se už dopustit jediné chyby. A to prostě nepůjde.“

Bruce ledabyly mávl rukou a šel dál.

Zanedlouho vešel do hotelu a pomalu zamířil do svého pokoje.

Alamo Jackson už tam nebyl. Bruce si sbalil věci a sešel po schodech do haly. Když pak vešel do jídelny, našel tam Jacksona se sestrou u snídaně.

Když se přiblížil k jejich stolu, světlolasá dívka na něj pozorně pohlédla. Alamo se otočil a ukázal dobitou a nateklou tvář. Vyskočil a řekl sestře: „To je on, Grace! Dobře si ho prohlédni! To je můj nový společník! I on ti řekne, že musíš co nejrychleji odtud. Tohle není místo pro tebe! Ty...“

„Poznali jsme se už včera,“ přerušila ho Grace a podala Bruceovi ruku.

Pozorně se na ni zadíval a ona hrdě a otevřeně opětovala jeho zkoumavý pohled. Poznal, jak hrdá a plná vnitřní síly je tahle podivuhodně krásná dívka.

Posadil se vedle jejího bratra a odložil ranec na zem.

„Al už mi všechno řekl,“ pronesla dívka pevným hlasem. „Zůstanu tady! Al před čtyřmi lety odjel z domu. Náš otec byl drsný. Velice miloval naši matku, ale když při Alamově porodu zemřela, nenáviděl syna od prvního dne. Já jsem o dva roky starší než Al. Táta před několika týdny zemřel. Protože jsem krátce předtím dostala od Ala dopis a věděla jsem, kde je, vydala jsem se na dlouhou cestu. Teď jsem si naprosto jistá, že se o sebe umím postarat stejně dobře

jako kterýkoliv muž. Zastanu dokonce i leckterou mužskou práci. Zůstanu tady! Vy jste Alamovým partnerem, Bruci! Jste starší. V očích jsem vám poznala, jak jste si mě měřil a jak jste zjišťoval, co jsem vlastně zač. Vymluvte to Alovi! Ať mě neposílá pryč. Al je mladý a divoký, já jsem starší a klidnější. Možná mě brzy bude velice nutně potřebovat.“

Bruce opět spatřil její otevřený pohled a opět si uvědomil, jak odvážná a vnitřně silná je tahle hrdá dívka. Přikývl.

„Ženy jako vy, Grace, by se asi neztratily ani v pekle. Neuplyne možná ani pár dní a všichni ti divocí zlatokopové vás začnou zbožňovat. Jsou ženy, které mohou i v takových divokých táborech přežít docela snadno. Myslím, že Alamo by měl být rád, že vás má po boku. Ale v jednom vás musím opravit. Nejsem Alamovým společníkem, pokud jde o jeho pozemek. Náhoda tomu chtěla, že jsem mu pomohl z problémů a udělám to kdykoliv zase. Velice se podobá mému bratrovi. Jima tady údajně jako falešného hráče zabil Hickock. Jim byl předtím s našimi penězi Hickockovým partnerem. Znal jsem Jima. Nikdy by svého společníka nepodvedl! Proto jsem tady, Grace. Musíte se postarat o to, aby se Alamo nezamíchal do žádných soubojů!“

„To se jí určitě nepodaří, příteli,“ usmál se Alamo a dopil kávu. Když odložil hrníček, zamumlal vážně: „Je sám, Grace, je to vlk samotář, který sem přišel proto, aby Hickocka zlomil, jenže takový člověk jako on nesmí zůstat bez přítele. Mám ho rád jako staršího bratra, kterého jsem bohužel nikdy neměl.“

Grace, já bych šel s Brucem třeba do pekel. Ať se mu to líbí nebo ne. A ty mi v tom nebudeš bránit, slyšíš?“

„Ne,“ řekla krátce a znovu se pevně zadívala na Bruce. Ten nesouhlasně zavrtěl hlavou. Pak se zvedl. Vstali i Grace a Alamo.

Mlčky vyšli ven. Vedle dveří stál dívčin kufr. Alamo ho vzal. Pěšky vyšli ven z města a kráčeli po cestě.

Po chvíli se Alamo zastavil.

„Bruci, na můj pozemek se jde tímhle směrem. Vidíš tam tu chatrč mezi dvěma skálami nad potokem?“

„Ano.“

„Odvedeme tam Grace a pak se s tebou vydám k mostu. Mohly

by tam totiž na tebe čekat problémy.“

„Ne, půjdu sám. Vráťím se k vám, jakmile u mostu všechno vyřídím.“

Bruce kývl na dívku, krátce položil ruku na rameno mladému Texasanovi a dlouhými kroky se vzdálil.

Sourozenci se za ním dívali.

„Je to on,“ zamumlala dívka.

„Kdo, sestro?“

Zkoumavě na něj pohlédla. Pak zavrtěla hlavou.

„Vysmál by ses mi, Ale. Vlastně – co na tom, jen se klidně směj! Je to muž, bratře, kterého jsem si vždycky představovala ve snu. A kterého jsem moc ráda potkala ve skutečnosti. Chce být vlkem samotářem a možná se jím jednoho dne skutečně stane, když se o něj nikdo nepostará. Jeho cesty byly křivolaké a drsné. Má obavy z toho, že by mu po boku mohli kráčet přátelé. A má strach z ženy, do které by se mohl zamilovat. Ale s tím vším se musí vyrovnat. Musí pocítit odpovědnost. Pak se už nebude vydávat po nebezpečných cestách, usadí se a nebude přijímat každou výzvu. Bude prostě konečně nad věcí.“

Bruce Rock krácel míli za míli kaňonem. Potkával jezdce, pěší i vozy. Minul i malé kolony nákladních zvířat. Do Montana City hnali velké stádo dobytka dva kovbojové.

Oslovil jednoho z jezdců.

„Hej, kamaráde! Ženete na vlastní účet?“

Muž vedle něj zastavil svého koně a otřel si z tváře pot a prach. Byl to malý zrzavý a šlachovitý chlapík, na němž bylo už z dálky poznat irský původ. Odplivl si ze sedla a zavřel: „To se ví, k čertu. Je to náš dobytek. Chtěli jsme s ním udělat dobrý kšeft, protože si myslíme, že za hovězí dostaneme spoustu peněz. Ale na mostě jsou nějácí lumpové. Napřed nás nechali celé stádo přehnat přes most a pak po nás chtěli za každou krávu poplatek padesát dolarů. Samozřejmě jsme hned chtěli krávy zahnat nazpátek, jenže to už

nedovolili. Když bychom se prý chtěli vrátit, museli bychom zaplatit zase padesát dolarů za kus. Povím vám, jsou to pěkní lumpové.“

Jezdec si znovu zlostně uplivil. „Třetího z nás si tam nechali jako záruku, protože jsme u sebe neměli tolik peněz, abychom mohli zaplatit hned. Snad za stádo dostaneme dost, abychom mohli svého kámoše...“

Bruce muže přerušil strohým posunkem.

„Poslouchej, kamaráde,“ řekl. „Ten most jsem včera vyhrál při dost napínavém pokru. Ti lidé tam už nemají právo od vás vybírat poplatky. Včera jsem totiž přede všemi jasně prohlásil, že od chvíle, co mi most patří, budou lidé a zvířata platit za hlavu padesát centů. Takže si nedělejte starosti o vašeho parťáka. Jdu k mostu. Pošlu tam ty lumpy k čertu. Protože mýtné zaplatíte mně. Máte sedmapadesát krav. Padesát centů za každého jezdce, každého koně a každou krávu.“

Usmál se, krátce kovbojům pokynul a odešel.

Když ušel asi stovku yardů, dohonil ho onen zrzavý jezdec. Vedle něj klusal rezervní osedlaný kůň. „Hej, nasedni si, chlapče,“ usmál se na Bruce Rocka. „Vidím, že jsi jezdec jako my, a pro jezdce je vždycky pohroma, když musí jít dlouho pěšky. Takže tohle je kůň pro tebe! Můj parťák zahnal dobytek z cesty a drží stádo pohromadě. Počká, dokud se nevrátím. A já bych byl rád u toho, až si ten most převezmeš. Protože kdyby se ti to nepovedlo, museli bychom platit to nekřesťansky vysoké mýtné. To bychom sem hnali dobytek z Utahu úplně zbytečně.“

Bruce Rock se ještě jednou pozorně podíval na šlachovitého mužíka. A poznal, že ryšavec je jistě velice rychlý, drsný a nebojácný.

Znal dost dobře tenhle druh lidí.

Ale zavrtěl hlavou. „Hochu,“ řekl, „raději se do toho nemíchej. Mohli byste přitom přijít nejen o dobytek, ale o mnohem víc. Tak se hezky držte zpátky a počkejte, jestli se mi to povede. Kdybych prohrál, rozsekali by vás na kusy za to, že jste mi pomáhali.“

Zase se chtěl pohnout, ale kovboj jel dál vedle něj.

„Máš jen dvě možnosti, kamaráde,“ řekl z koně k Rockovi. „Můžeš jít k mostu pěšky, můžeš ale taky jet na koni. Máš jen tyhle

dvě možnosti. Já budu každopádně u mostu zatraceně dobře sledovat, jestli se ti podařilo ty lumpy vyhnat. Víš, ušetřili bychom přitom spoustu peněz, sedí tam náš třetí parták. Nasedni, kamaráde!“ Tu se Bruce zastavil a nasedl. Když pak jeli vedle sebe, řekl: „Já jsem Bruce Rock a o nic jsem tě neprosil. Je to tvoje dobrá vůle a může to taky být tvůj hrob. Je ti to jasné?“

Mužik se zlostně uchechtl.

„Och, kdybychom věděli, že ta banda lotrů nemá právo vybírat tak vysoké mýtné, už před hodinou bychom tam vytáhli kolty. Jenže jsme nevěděli, jak to tady chodí, jaký tady vládne zákon.“

„Zatím tady ještě není zákon,“ odvětil Bruce suše. „Tihle zlatokopové v údolí jsou jako slepí krtci. Jen se hrabou v zemi a nedůvěřují vůbec nikomu – dokonce ani sobě. Jsou zaslepení, hloupí a...“

„Jo, to znám, Bruci. Já se jmenuju Mike O’Connor a mám na tu bandu u mostu čím dál tím větší vztek.“

Když oba vyjeli z kaňonu, spatřili pod sebou most.

A viděli i kolonu vozů blížící se k mostu. Vozy byly prázdné a mířily zřejmě kamsi na jih pro nový náklad. Vířily za sebou dlouhý oblak prachu, který se zase snášel na most i na strážní domek poblíž.

Bruce a Mike dohnali poslední vůz kolony těsně před mostem. Na voze svítila bílá písmena, oznamující, že se jedná o nákladní vůz povoznictví patřícího Hickockovi.

Proto také vozy projely po mostě bez zdržení a zanechaly za sebou pouze hustý oblak prachu, který jako mlha ztěžoval viditelnost.

V prachové cloně projel Bruce těsně kolem domku a seskočil ze sedla. Jeden muž se opíral o zeď vedle dveří. Proti prachu si vytáhl šátek přes ústa až k očím.

Ostatní muži se schovali ve srubu. Zřejmě tam utekli před prachem. Protože čtyřiašedesát mul a osm těžkých vozů zvířilo málem tolik prachu, jako by se tudy prohnalo tisícihlavé stádo dobytky.

Muž u zdi domku sebou škubl, když před ním Bruce seskočil z koně. Hned ho asi také poznal, protože ruka mu okamžitě zajela ke koltu.

Ale to už na něj Bruce mířil svým koltem a zavrčel: „Podej mi ho pažbou napřed!“

Muž se chraptivě pod šátkem zachechtal a pomalu uposlechl. Bruce vzal revolver a odhodil ho na cestu.

Muž se ozval: „Proč to, pane? Čekáme tady přece, až přijdete a konečně převezmete most.“

Přijel Mike O'Connor. Když seskočil z koně, měl v ruce pušku připravenou ke střelbě. Bruce rozrazil dveře a rychle ustoupil o krok stranou.

U stolu sedělo šest mužů. V rukou měli karty a zle se dívali na starého chlapíka, který je otravoval nekonečnými řečmi.

„Hele, drž už konečně klapačku!“ zvolal náhle jeden z chlapů a vyskočil. „Já už ty kecy prostě dál nesnesu!“ vykřikl téměř skřehotavým hlasem. „K čertu, vůbec už nevěřím, že tě ti dva tvoji partáci vyplatí. Ti jsou určitě rádi, že se tě zbavili!“

Muž se podíval ke dveřím. A i ostatní muži si teď všimli, že se nevrací ten, který hlídal venku, ale že vešel cizí člověk, v němž hned poznali Bruce Rocka.

„Dohráli jste,“ řekl jim. „Vstaňte a zmizte pryč!“

Mike O'Connor se objevil vedle něj ve dveřích. I on držel v ruce kolt.

„Jasně. Tady jste skončili,“ zavrčel. Pak se podíval na kovboje s bradkou.

„Tome, slíbil jsi nám, že už nikdy nevezmeš karty do ruky!“

„To byla jen sebeobrana. Vážně! Jen sebeobrana, Miku,“ usmál se muž se svrastělým obličejem. „Chtějí od nás přece spoustu peněz jako mýto. A tak jsem si řekl, že bych mohl tu naši ztrátu trochu zmírnit, kdybych jim vyprázdnil kapsy. Báječně jsme si s těmi milými hochy popovídali.“

„K čertu, jdeme!“ zvolal divoce jeden ze strážců mostu. „Už hodinu tady posloucháme jeho žvanění a připadá mi to, jako by člověk měl v kalhotách tisíc blech a nemohl se poškrábat! K čertu s ním!“ Muž se přiblížil k Bruci Rockovi.

„Nebudeme dělat problémy! Jdeme! Máme pokyn, že tady máme čekat jen do chvíle, než si most převezmete. Odejeme naprosto v klidu, pane.“

Bruce a Mike ho pustili ven. I ostatní vyšli klidně za ním. Obešli dům a zamířili k přistavené ohradě. Tam si osedlali koně a nasedli. Bruce Rock a oba kovbojové stáli u rohu domku a přihlíželi.

Ale nestalo se skutečně nic. Muži v klidu odjeli. „Mějte se!“ řekl poslední s úsměvem. „Jen si dobře toho svého mostu hleďte, Bruci Rocku!“

Pak i on odjel.

Starý Tom Lane zamířil ke koni, který zůstal v ohradě sám. Vyvedl ho ven, pomalu nasedl a hned spustil jednu ze svých bláznivých historek.

„Dost, Tome!“ zařval Mike O’Connor a vyšvihl se na koně.

Podíval se na Bruce a řekl: „Je to nejlepší kuchař na světě. Jinak bychom ho už dávno utopili někde v potoce. Jenže to by asi za chvíli začaly vyskakovat ryby na břeh, protože ani ty by nesnesly to jeho neustálé žvanění. Děkuju ti, Bruci. Až prodáme dobytek, zaplatíme ti mýtné. Nebo si chceš jako splátku nechat tohoto koně?“

„Rád! Koně velice potřebuji, Miku. A až přijedete do města, snažte se vše odbýt co nejrychleji. Prodejte a hned zmizte. Tohle byli lidé Simsona Hickocka. Mohli byste mít problémy z toho, že tys byl ochoten mi pomoci.“

„Však my na sebe dáme pozor,“ usmál se ryšavec a odjel.

Tom Lane se vydal za ním a spokojeně Bruci zamával.

Bruce se díval za nimi a pak se pousmál.

Mezitím se již prach usadil. Bruce odvedl koně do ohrady a pak vešel do srubu. Uvnitř byl velký nepořádek. Hodinu mu trvalo, než jakžtakž uklidil. Vynesl odpadky na okraj rokle, vysypal je dolů a pak se vrátil. V malé kůlně našel krabice s barvou. Černou barvou přetřel písmena na zdi domku a vedle napsal bílou barvou:

MOST BRUCE ROCKA

Pak odešel k mostu a přemaloval i ceduli na něm. Otočil ji a na zadní stranu napsal:

**MÝTNÉ 50 CENTŮ
ZA ČLOVĚKA ZVÍŘE
SPŘEŽENÍ 1 DOLAR**

Pak odešel k lavičce u srubu a posadil se na ni. Ubalil si cigaretu, zapálil si a uvažoval o tom, že se zatím nikdo nepřihlásil na místo

hlídače mostu.

Všichni mají strach. Strach z Hickocka a jeho lidí.

Zanedlouho se z kařonu vyřítíl poštovní dostavník a bravurně sjížděl jednotlivé zákruty cesty dolů. Bruce vstal a přístoupil k závoře.

Dostavník zabrzdil. Prach se opět pomalu rozptýlil. Vozka si z kozlíku uplívł a zeptal se. „To musíme platit?“

Bruce neodpověděl. Přístoupil ke dvířkům dostavníku a otevřel je.

Uvnitř seděla jediná osoba. Byla to žena – Kate Rocková...

Vážně na něj pohlédla. „Prodala jsem svůj majetek Cashi Moorovi,“ řekla stísněným hlasem. „Odjíždím z tohoto krutého údolí. Chci zapomenout, Bruci. Chci zapomenout i na to, že brzy zemřeš. Toužím po klidu a bezpečí bez strachu a obav. Jsi blázen, Bruci! Všichni muži, kteří bojují se zbraní a nemyslí přitom na ostatní, jsou blázni. Ale přesto ti přeji štěstí, Bruci!“

„To ti přeju i já – život v bezpečí, bez násilí a po boku dobrého muže. Hodně štěstí, Kate!“

Drsně přibouchl dveře a opět zamířil dopředu.

„Můžete jet,“ řekl muži na kozlíku.

Vozka na něj užasle pohlédl.

„Bez cla?“

„Dostavník je veřejný dopravní prostředek. Slouží veřejnosti. Jen jed’. A dámy u mne mají volný průchod.“ Přístoupil k závoře a zvedl ji. Pak ustoupil ze zvířeného prachu a posadil se zase na lavičku. Uplynula půlhodina. Pak se na jihu objevily tři těžké nákladní vozy. Klidně sledoval, jak se přibližují. Ztěžka se zastavily a jeden z povozníků nakvašeně vykřikl: „K čertu, tak proč neotevřeš závoru?“

Bruce se zadíval na nápisy, které bylo možno číst na plachtách i na postranicích všech tří vozů:

„Hickockovo povoznictví.“

Takže jsou to Hickockovy vozy.

Bruce Rock se pomalu zvedl.

„Most je pro tyto vozy uzavřen. Otočte se, nebo zajed’te stranou, ať neblokuje provoz.“

„Cože?“ zavrčel zavalitý vozka. Seskočil ze sedátka. Vzápětí už

tu byli i jeho kolegové ze dvou dalších vozů.

„Co to má znamenat?“ zeptal se první muž zlostně a útočně.
„Kdo ty vůbec jsi, dlouháne?“

Bruce Rock ukázal palcem přes rameno.

„Tamhle na zdi je to napsáno. To jsem já. Ten most patří mně. A zůstane uzavřen pro Hickockovy vozy tak dlouho, dokud Hickock obchodníkům ve městě nedovolí, aby mi prodali zboží.“

„Hej, to máš takovou moc?“ užasl vozka.

„Ano.“

„A my sami taky nesmíme přes most?“

„Ale ano! Jen vozy tady zůstanou. Vy sami můžete na druhou stranu, pokud ovšem zaplatíte normální clo.“

„Tak to jedu hned za Hickockem,“ zavrčel jeden z mužů. „A dřív, než se setmí, už se nebudeš cítit tak jistý v kramflecích. Nebo snad Hickock najednou ztratil rozum?“

„Je ještě pořád náramně zdravý.“ Bruce Rock se usmál.

Pak přihlížel, jak tři vozkové zajeli s vozy na stranu. První vozka vypráhl jedno z tažných zvířat z postroje a vyšvihl se na ně. Když projížděl kolem Bruce, sáhl rychle do kapsy a vytáhl dolar. Hodil ho Bruci k nohám a zastavil se.

„Tady máš to svoje clo. A teď vytáhni závoru!“

„Sesedni a podej mi tu minci, jak se sluší!“ řekl Bruce mírně.

Zavalitý chlapík na něj chvíli hleděl. Pak si povzdechl a sestoupil z koně. Sehnul se pro minci a s hlavou namířenou dopředu se vrhl na Bruce. Chtěl mu vrazit hlavou do žaludku a současně ho sevřít svalnatýma rukama.

Jenže Bruce uskočil jako rychlý stín stranou. Pak muže oběma pěstmi praštil do nechráněného zátylku. Hlasitě to plesklo a muž se zabořil obličejem do prachu cesty. Převalil se, vstal a chtěl se znova vrhnout na Bruce. Jenže ten opět uskočil stranou a vytáhl přitom kolt.

„To už by stačilo, kamaráde! Nemám chuť se s tebou rvát!“

„Ale nebudeš střílet,“ zavrčel muž a vrhl se vpřed.

„Ne, jen si musím trochu chránit ruce,“ zasykl Bruce, uskočil stranou a rozmáchl se koltem. Zasáhl muže správně, prudce se otočil a podíval se na dva další povozníky.

Ti se ani nehnuli.

Jeden řekl druhému: „Vidíš, je to pistolník, který si nechce ničit ruce o Dickovu tvrdou palici.“

Druhý přikývl. Přistoupili ke svému kamarádovi a pomohli mu na nohy. Muž se potácel jako opilec a neustále nadával. Posadili ho na koně. Jeden z jeho druhů zvedl ze země dolar a podal ho Bruci.

„Dick vždycky zkouší, jak je kdo drsný a ostrý,“ řekl omluvně. „Musí samozřejmě podat Hickockovi hlášení, proč vozy nejedou.“

„Jistěže, to opravdu musí,“ přikývl Bruce a otevřel závoru.

Nadávající muž přešel přes most, zastavil na druhé straně a otíral si z čela krev. Pak odjel. Dva další zamířili k vozům a v jejich stínu se natáhli na zem.

Bruce se zase posadil na lavičku a čekal.

Během následující půlhodiny projelo několik jezdců s tažnými zvířaty. Jinak se nedělo nic.

O něco později spatřil člověka, který přicházel od kaňonu pěšky. Ten muž měl jen jednu ruku a nesl pod paží brokovnici. Byl to Frank Mallet. Když krácel po mostě, vypadal značně unaveně a sklesle.

Mlčky se zastavil před Brucem a pak se posadil na lavičku vedle něj. Smekl klobouk a červeným šátkem si otřel z čela pot.

„Kate je pryč,“ řekl nakonec. „Odjela někam, kde bude větší klid. Tam mě nebude potřebovat. Jezdil jsem pro jejího bratra, když hnal stáda z Texasu na sever. Hotel i restauraci převzal Cash Moore. Chtěl si mě nechat, jenže já mu řekl, že jsem ještě nikdy nepracoval jako hlídač na mostě a že si myslím, že by to bylo pro chlapa jako já klidné místo.“

Usmál se na Bruce a pak vešel do domku. Když po chvíli opět vyšel ven, pořád ještě měl pod paží brokovnici a zavrčel: „Už tady vůbec není jídlo. Snědl jsem zbytek. Při takovém pochodu člověk vyhládne. Cestou jsem potkal vozku, který děsně nadával. Povídal mi, že jsi nepustil vozy přes most, protože ti nikdo nesmí v Montana City nic prodat.“

„Hickock bude muset nejdříve zrušit svůj zákaz prodeje, nebo se mnou bude muset svést souboj o ty tři vozy tamhle. Určitě stáhne zákaz. Tím ovšem dost utrpí jeho prestiž mezi lidmi, které tam ve městě utlačuje. Už proběhlo soudní řízení proti Donu Jimenezovi a těm třem hromotlukům?“

„Porota se sešla,“ usmál se Frank Mallet. „A těsně předtím, než jsem odcházel z města, bylo oznámeno, že porota dospěla k rozhodnutí ty čtyři zajatce zase pustit na svobodu. Museli byste mít dvacet odvážných svědků, Bruci. Don Jimenez prý byl dokonce tak drzý, že na tebe a na Alama podal udání kvůli přepadení. Jenže porota odmítla i tuhle věc. Ach, celá ta věc byla pěkná blbost, Bruci!“

„Ne.“ Rock zavrtěl hlavou. „Část zlatokopů teď bude bedlivě sledovat Hickockovy další kroky. Nemůže si už dovolit být tak otevřeně krutý. Je tady teď nedůvěra vůči němu. Nejprve bude muset nechat uplynout jistou dobu. Musí být opatrný, Franku. Jakým způsobem se dopravuje z údolí zlato? Nedokážu si představit...“

„Neodvází se vůbec žádné zlato,“ usmál se Frank Mallet. „Dříve se to dělalo, ale poté, co byly Hickockovy dostavníky několikrát přepadeny a vyloupeny, s dopravou zlata přestal. Nikdo mu to nezazlíval, protože po něm přece nikdo nemohl chtít, aby se sám zruinoval. Ukradené zlato totiž pokaždé nahradil z vlastní kapsy. Všichni zlatokopové teď odnášejí svou kořist do banky, nechávají si ji tam uložit a dávají si vystavit potvrzení. Čekají na lepší časy. Hickock má ve své bance už metrčky zlata.“

„A z údolí vážně nevede jiná cesta než přes most?“ zeptal se Bruce.

„No, prý existují nějaké horské stezky. Tu a tam někdo jednu z nich objeví. Ale všechny vedou horskými pustinami. Člověk by musel jít pěšky celé týdny. A tolik jídla s sebou nikdo nemůže vléct. A pak je tady i nebezpečí, že tam člověk prostě zabloudí. Existuje ale prý pár mužů, kteří to dokázali. Brzy přijde zima. Pak jsou cesty plné sněhu. A to pak existuje skutečně jen tahle cesta přes most. Jiná cesta, která by byla spolehlivá a poskytovala by možnost nejen zkušeným horolezcům, zatím nalezena nebyla. Tahle hradba hor je hříčka přírody – pro Hickocka přímo stvořená.“

„Však já Hickockovu moc kousek po kousku rozbiju, až nebude mít pod nohama ani kousek pevné půdy,“ zamumlal Bruce. „Je to vlk. Nejlepším důkazem toho, co skutečně Simson Hickock dovede, je pro mne to, co chtěli provést Don Jimenez a ti tři lumpové s mladým Jacksonem. Franku, kdo byl tehdy při tom pokru, který hrál

můj bratr s Hickockem? Jak to bylo?“

Frank Mallet uvažoval. Vytáhl dýmku a šikovně si ji jednou rukou napěchoval. Pak si ji zapálil, několikrát z ní zabafal a nakonec zamumlal: „Žádní diváci u toho nebyli. Ta hra proběhla v zadní místnosti. Když se ale ozvala rána, několik mužů se tam nahrnulo z velkého sálu. Nechal jsem si vylíčit, co tam spatřili. Tvůj bratr Jim ležel na zemi vedle stolu. Vedle hlavy mu ležela karta – eso. Simsonu Hickockovi ještě v ruce kouřil derringer.

Kromě Hickocka a Jima byli v té místnosti ještě Don Jimenez, starosta Patrick Old, dva z Hickockových lidí a jistý Lee Timberland. Tenhle Timberland několik dní předtím narazil na velikou spoustu zlata. Byl tehdy strašně opilý a vzal si do hlavy, že ve hře obehraje Hickocka o celý jeho saloon. Považoval se za multimilionáře a chtěl saloon buď odkoupit, nebo ho vyhrát v kartách. Hodlal z něj pak udělat soukromý bar pro sebe a své přátele. Timberland byl tenkrát skutečně strašně opilý. Hickock ho chtěl asi pořádně pumpnout, jenže pak přišel tvůj bratr a koupil si partii pokru.

Nakonec hráli s Jimem o jeho podíl a ostatní muži v místnosti přihlíželi. Tak to bylo. Všichni – i Timberland – pak tvrdili, že Jim vytáhl páté eso. To je všechno, co vím, Bruci.“

„To stačí,“ zamumlal Rock. „Starosta Patrick Old je taky Hickockův člověk, že?“

„Jistě, to ví každý. Patrik Old si rád přihne a v kartách pořád prohrává. Toho má Hickock pevně v hrsti.“

„A co ten Lee Timberland, Franku?“

„Jeho pozemek zakrátko nebyl k ničemu, jen narazil na trochu větší valoun. Je ještě v údolí a den co den se dře jako blázen. Přísahá, že ještě jednou narazí na něco ohromného. Je to vysoký blondák. Už několik týdnů dře dvacet hodin denně a nedělá vlastně nic jiného. Zhubl a vypadá strašně sešle. Jeho pozemek leží asi sto yardů proti proudu potoka od pozemku Jacksona.“

„Co nevidět se za ním podívám a mrknu se i na Patricka Olda,“ zamumlal Bruce. Zamyšleně se podíval na most a pak se upřeně zahleděl k ústí kaňonu.

„Jedno je jasné,“ řekl pak. „Doba ohromných nálezů zlata nepotrvá dlouho. Všude to tak bylo. Jednoho dne všichni odtáhnou

pryč. Zůstane tady jen hrstka skalních nadšenců. Montana City ale brzy odumře. Domy a chatrče se rozpadnou. Už jsem viděl pár takových zlatokopeckých městeček. Byla příšerně opuštěná, smutná, prázdná a pustá. Hickock to ví stejně dobře jako já. Všechny náklady se mu už samozřejmě dávno dvakrát třikrát vrátily nazpět. Jenže takový člověk se nikdy s dosavadním ziskem nespokojí. Znáám lidi jeho typu. Hickock chce pořád víc. Dosáhne toho ještě předtím, než odtud odtáhne většina zlatokopů, než tady všechen ruch opadne. Možná si vezme i zlato, které v jeho bance uložily stovky těch mužů. Možná udělá i to.“

Bruce Rock se jako v zamyšlení zadíval na most.

Frank Mallet po jeho boku těžce vzdychl.

„Do pekla,“ utrousil pak. „Vždyť to do sebe zapadá! Už nedělá převozy zlata, protože dostavníky byly přepadávány. Všechno zlato se shromažďuje v jeho bance. A jestli počká do zimy a podaří se mu pak dostat vozy s nákladem přes most, pak mu bude stačit pouze, aby most za sebou...“

„Jo,“ přerušil ho chladně a suše Bruce. „Jestli za sebou v zimě zničí most, získá i s lupem ohromný náskok. Tu propast je totiž možné překonat pouze pěšky a s velice lehkým zavazadlem. Hickocka by nikdo nedohnal. Za pár týdnů by se mohl dostat na pobřeží a tam nasednout na loď.“

„A stačily by mu možná jen dva tři vozy a ne víc než deset mužů,“ zasípal Frank Mallet. „Kdyby to navlékl chytře, zůstalo by všechno ostatní na druhé straně mostu. Bruci, tohle vážně může být Hickockův plán. Proč na to ještě nikdo nepřišel?“

„Znáám lidi jako Hickock – jsou už taková,“ řekl Bruce klidně. „Je to vlk a má promyšlený plán. Jen jednou přecenil štěstí. Měl příliš velké sebevědomí. Chtěl mě porazit v pokru a domníval se, že to bude ta nejjednodušší a nejjistější cesta, jak se mě zase zbavit. Jenže teď mám most já. A nesmím čekat, až si všechno připraví. Musím ho zahnat do úzkých ještě předtím. Nu, však uvidíme.“

Po Bruceových slovech se muži nadlouho odmlčeli. Krátce předl západem slunce se přiřítíl večerní dostavník. Bruce a Frank vybrali clo a nechali všechny projet. Jen tři těžké nákladní vozy pořád čekaly vedle cesty.

Krátce předtím, než poslední zbytky denního světla pohltila noc, přijeli od kaňonu po mostě tři jezdci. Protože závora tam byla otevřená, přijeli až k domku a zastavili. Byli to tři kovbojové, kteří dnes v poledne hnali stádo dobytka do Montana City.

Vypadali ošklivě, byli zbití a špinaví. Byly na nich vidět stopy divoké rvačky. Šaty měli roztrhané.

Mike O'Connor měl tak napuchlé oči, že téměř neviděl. Rty měl natržené. Když otevřel ústa, bylo vidět čerstvé mezery po vyražených zubech. Seskočil ze sedla.

„Hledáme tady místo jako hlídači mostu,“ zavrčel. „Víme teď naprosto jasně, co se tady děje. Cash Moore nám to řekl.“ Bruce Rock seděl klidně na lavičce a podíval se na dva další muže.

Starý Tom Lane seděl na koni unavený a shrbený. Jeho prořídlá bradka byla pryč. Někdo mu vousy upálil. I on byl škaradě domlácený.

Třetí muž byl zavalitý chlapík s malým nosem, širokou bradou a nádhernými svaly, které bylo tu a tam vidět pod roztrhanou košilí. Čelo mu zdobila veliká boule a všude po těle měl stopy zápasu. Levou ruku měl obvázanou hadrem, který byl nasáklý zaschlou krví.

Bruce Rock si během posledních hodin konečně uvědomil, že boj proti Simsonu Hickockovi nemůže zvládnout sám. Pro celé to údolí zlatokopů toho bude ve hře příliš mnoho. Tenhle most budou muset hlídat zvlášť schopní muži. Jen tak bude mít Bruce dost volnosti, aby mohl provést jiné potřebné kroky.

„Sesedněte,“ řekl. „Zaměstnám vás. Jenom by mě zajímalo, proč jste se rozhodli pro tohle místo, když jste přece museli právě vydělat z prodeje krav spoustu peněz.“

Tři kovbojové jen zavrčeli. Zajeli za dům, odvedli koně do ohrad a pak se vrátili.

„Večeře dnes odpadá,“ řekl Frank Mallet. „Nemáme už totiž nic k jídlu.“

Přál bych si, abychom tu měli alespoň jednu z těch vašich krav. Co se vlastně stalo?“

Mike O'Connor se posadil na lavičku vedle Bruce. Dva další muži si sedli na práh dveří. Od východu se na kraj snášela noc. Obloha začala zářit svitem hvězd.

Mike O'Connor pak vyprávěl, jak prodali dobytek, jak potom spálená Tomova bradka vedla ke rvačce v saloonu a jak jim nakonec peníze za dobytek vzali, protože ho prodali Cashi Moorovi, a ne Hickockovi.

Při rvačce byl prý raněn i šerif Sullivan, který teď leží v bezvědomí u doktora.

O necelou hodinku později jel už Bruce Rock do města. Bylo stejně divoké a neklidné, jako bývalo jiné dny touto dobou.

Pomalou vešel do saloonu. Na pódiu stála plavovlasá dívka a zpívala. Stovka nadšených mužů po každé sloce tleskala a ryčela.

U dlouhého barového pultu stálo snad padesát zlatokopů, hráčů a jezdců. Popíjeli a upřeně hleděli na pódium.

Bruce Rock se protlačil k pultu a poručil si whisky. Několik mužů na něj upřelo pozornost. Barman nepatrně zaváhal, ale pak Bruci whisky nalil.

Ten se napil a rozhlédl se. Jasně ještě bylo vidět, že se tady před nějakou dobou strhla mela. Jedno ze zrcadel bylo rozbité. V policích s láhvemi byly mezery.

Mnoho židlí a některé stoly byly docela nové. Veliký lustr uprostřed byl nahrazen dvěma menšími. I když se tady dnes odpoledne určitě napravilo mnohé, všechny stopy rvačky přece jen nebylo možno zahladit.

Bruce si také všiml, že druhé zrcadlo je zbrusu nové.

Zpěvačka právě odcházela za mohutného potlesku.

Když si dal Bruce nalít druhou whisky, usmál se na barmana. Ale než mohl cokoliv říci, vecpal se vedle něj vysoký svalnatý chlap. Měl plavé vlasy, které mu splývaly až na ramena. Měl vousy, byl špinavý a otrhaný.

A už byl dost opilý.

„Dej mi celou flašku, Reeci,“ řekl ztěžklým jazykem barmanovi, který si ho zkoumavě přeměřil. „Dej mi celou flašku toho svinstva! Zase jsem neměl štěstí! Ale to vám všem povídám, že narazím ještě jednou na pořádnou žílu! Dávej pozor, Reeci! Ještě se bude mluvit o Leem Timberlandovi. Jednoho dne budu nejslavnější v celém tomhle podělaném údolí. Ech, dej sem tu flašku!“

Bruce se na muže pozorně zadíval. Takže tohle je Lee Timberland, který byl při tom, když byl Jim zabit jako údajný falešný hráč. Takže tohle je jeden ze skutečných očitých svědků. Zatímco si Timberlanda důkladně prohlížel, slyšel, jak mu barman téměř výhrůžně říká: „Jsi už namol, Timberlande. Víš, že už v celém městě nedostaneš ani kapku, když jsi takhle namazaný.“

„A proč tolik piju? A proč Hickock zakázal celému městu, aby mi dali whisky? No, proč je to tak, co?“

Lee Timberland se natáhl přes barový pult a dlouhým kostnatým ukazovákem dloubl barmana do prsou. „Protože jsem lump, co se nemá jen tak bezdůvodně ožírat,“ vysypal ze sebe hrdelním hlasem a chtěl se otočit. Bruce ho ale zachytil za rukáv.

„Vy jste Lee Timberland?“ zeptal se mírně. „Takže vy jste byl u toho, když zabili Jima Rocka?“

Muž na něj vykulil oči a rázem vystřízlivěl.

„Jo, byl jsem při tom a viděl jsem to,“ řekl chraptivě a trhl sebou. „Viděl jsem to. Jo, Jim podváděl, přesně tak. Vy jste jeho bratr, že?“

Zíral na Bruce zarudlýma pijáckýma očima podlitýma krví. V obličeji mu to nervózně škubalo. Náhle byly na jeho obličeji vidět velké krupěje potu. V očích se mu podivně zablýsklo.

Bruce na něj kývl. „Brzy vás navštívím, příteli. Přinesu si s sebou pár láhví whisky a pak si popovídáme mezi čtyřma očima,“ řekl tiše.

„Ne, to ne, nechci vás ani vidět!“ zblekotal Lee Timberland a rychle odvrávoral pryč. Protlačil se davem mužů a potácel se chodbičkou kolem stojacích hodin. Vyrázil na ulici, jako by ho někdo pronásledoval.

Bruce Rock se drsně usmál a otočil se.

Simson Hickock musel ze svého soukromého příbytku vyjít právě ve chvíli, kdy Bruce hovořil s opilcem. A musel také vidět, jak Lee Timberland utekl ven.

Pohledy Bruce a Hickocka se setkaly a Bruce spatřil docela jasně ono divoké vzplanutí, které v očích toho muže zaregistroval už několikrát.

Pak se Hickock opět vrátil do svého soukromého pokoje a drsně za sebou přibouchl dveře.

Bruce se podíval na barmana, který to vše sledoval. V širokém obličejí toho člověka se nepohnul ani sval. Byl to dobrý barman. A jako takový velice dobře dokázal zakrývat to, co se dělo v jeho nitru.

Ale Bruce se na něj usmál. „To je docela milé náhodné seznámení, co, kamaráde? A starosta tohoto města se prý také účastnil té partie pokru, že?“

„Já nic nevím,“ zamumlal muž, ale pak velice tiše, aby to slyšel pouze Bruce, dodal: „Dávejte si raději pozor na svůj skalp, Rocku!“

Bruce se trochu podivil. Položil na vyhlazený pult půldolar a vyšel ven.

Tolik přátel zase Hickock asi nemá, pomyslel si, pokud jeho vlastní barmani trousí dobře míněná varování...

Loudal se ulicí, často se zastavoval a sledoval všechno dění v okolí. Všiml si dvou mužů, kteří ho sledovali z druhé strany ulice, ale jinak nebylo nikde nic nebezpečného.

Že by Hickock skutečně zatím uzavřel příměří? Uvažoval v duchu a uvědomil si, že něco musí podniknout, aby Hickocka předešel.

Zamířil k obchodu Cashe Moora a vešel dovnitř.

Vysoký muž se na něj usmál. „Jak jste to dokázal, Rocku? Hickock stáhl svůj zákaz. Už s vámi můžeme obchodovat, Bruci Rocku!“

„Zablokoval jsem most pro jeho vozy,“ usmál se Bruce. „A tak uzavřel příměří – alespoň prozatím.“

Moore zamyšleně přikývl, ale po chvíli pochybovačně zavrtěl hlavou.

„Jen se nedejte oklamat, Bruci!“

„To jistě ne, Cashi. Snad se mi podaří ho předejít, než na něco přijde. Mám teď u mostu své lidi. Vezmu si s sebou pytel potravin. Mohl byste mi zítra poslat vozem ještě víc? Může se stát, že pro mě zase uzavře město, že?“

Bruce pak přihlížel, jak Cash Moore plní pytel potravinami. Když se chystal zaplatit, zavrtil Moore hlavou. „To potom vyúčtujeme spolu s poplatky za most v následujících dnech. Čekám, že dorazí několik nákladních vozů a karavany nákladních zvířat. Přijede s nimi i můj syn s několika přáteli. Zanedlouho se mi povede lépe.“

Bruce přikývl, vzal pytel a vyšel ven. Dorazil ke svému koni, uvázal vak k sedlu a nasedl. Cestou se zeptal na doktorův dům. Našel ho na opačném konci města, sesedl a uvázal koně.

Pak vešel dovnitř a spatřil malého muže, který mu otevřel dveře.

„Jsem Bruce Rock. Chtěl bych vidět Billa Sullivana.“

„Pojďte dál, Rocku,“ zamumlal muž a zavřel za ním dveře. Vešli do zadní místnosti. Tam svítila lampa. Bill Sullivan ležel v posteli.

„Je zatím v bezvědomí. Ořes mozku. Byl tady starosta a díval se na něj. Pokud Bill zítra nebude schopen nastoupit službu, jmenují nového šerifa. A Bill jistě zítra nevstane. Bude potřebovat více než týden, aby se z toho dostal.“ Doktor mluvil ponurým hlasem.

„Vy jste jeho přítel?“ zeptal se Bruce mírně.

„Mám ho rád,“ řekl malý lékař pomalu. „Je moc fajn. Stárne. Celý život byl sám. Pořád nosil šerifskou hvězdu a bojoval za právo a zákon. Byl to tygr a dokázal zkrotit spoustu divokých měst a osad. Jenže tady už se mu to nepodaří. Pro každého muže je to trpká chvíle, když zjistí, že nejlepší roky jsou už pryč. Dostal do hlavy láhvi. To by ho dřív nesložilo. Bude to pro Billa dost těžké.“

Bruce přikývl. Přistoupil k lůžku a pohlédl na muže v bezvědomí. Tvář Billa Sullivana byla omotaná obvazy. Namáhavě oddechoval a každé nadechnutí znělo jako zasténání. Bruce poodstoupil.

„Chtěl mi dát hvězdu šerifova zástupce,“ zamumlal. „Ted’ už to neudělá. Ale nic by to taky nebylo platné. Myslím si ale, že přesto bude ještě jednou schopen nastoupit k souboji – naposledy.“

„Je nemocen,“ zamumlal doktor. „Srdce mu už dlouho nevydrží. Chtěl zůstat ve své funkci tak dlouho, dokud nenajde vhodného nástupce.“

„Já vím,“ řekl Bruce a vyšel ven.

Vedle jeho koně postával malý mužík.

„Cekáte na mě?“ zeptal se Bruce zvonivým hlasem.

„Jestli jste Bruce Rock, tak ano.“

„To jsem.“

„Mám vám vyřídit, že Simson Hickock na vás čeká ve velkém skladě nákladního dvora. Hickock je sám. Chce od vás revanš mezi čtyřma očima. Revanš za různé věci.“

Z temnoty největšího skladiště v okolí k němu dolehl tichý hlas:

„Jen pojd', Bruci Rocku! Jen pojd'! Jsem tady sám. Tak pojd'!“

Otevřely se boční dveře. Zevnitř skladiště dopadalo ven ostré světlo.

Bruce Rock stál ukrytý za koněm a spatřil v osvětleném obdélníku dveří urostlou postavu Simsona Hickocka.

Dveře se přibouchly. Bruce na několik vteřin zaváhal. Pak odvedl koně stranou a přivázal ho k zadnímu kolu odstaveného vozu s plachtovou střechou. Pak zamířil ke dveřím.

Pomaloučku je otevřel a opatrně vešel dovnitř. Pravačku měl pohotově připravenou těsně nad pažbou koltu.

Velké skladiště bylo zcela prázdné. V asi dvoumetrové výšce visela na jednom z opěrných sloupů lucerna. Vydávala matné nažloutlé světlo.

Hickock se klidně opíral o stoh beden. Ledabydle zvedl ruku a ukázal ke dveřím.

„Tamhle visí moje sako a vesta. Podívej se tam a najdeš v nich derringer. Nemám u sebe zbraň. Zasuň pak závoru na dveřích a pověš svůj opasek se zbraní vedle mého saka. Pak budeme spolu docela nerušení. Nebo snad máš strach, Bruci Rocku?“

Bruce se na Simsona Hickocka pozorně zadíval a náhle mu uvěřil, že jsou docela sami.

„Takže ty to chceš tentokrát zkusit úplně sám, bez pomocníků?“ zeptal se Bruce klidně. „Proč si nenajmeš zabijáka, který by mě někde za rohem odstřelil?“

„To nemůžu. A ani nechci, Rocku. Kdyby tě teď někde našli mrtvého, začaly by řeči. Okamžitě by vzniklo podezření, že v tom mám prsty. Všichni lidé tady v údolí vědí o našem nepřátelství. A

ještě něco: mám v sobě dost hrdosti. Tu a tam jsem na svých cestách životem narazil na muže jako ty, kteří byli opravdovými protivníky – nebyli to žádné nuly, ale pořádní chlapi, kteří měli formát. Ty ho máš taky, Bruci Rocku. A takové chlapy si zpravidla беру do parády vlastnoručně sám. Člověk si musí neustále dokazovat, že si se svými odpůrci poradí i bez pomocníků. Kdybych tě nechal zlikvidovat někým ze svých poskoků, musel bych se pak pořád v duchu ptát, jestli jsi skutečně nebyl lepší než já. To by mě připravilo o klid. Připadal bych si jako zbabělec. Jenže já nejsem zbabělec. Skutečně nebezpečné muže jsem vždycky vyřídil sám. Na to jsem hrdý. Tato vítězství mi pokaždé dodávala sebedůvěru a víru ve vlastní schopnosti. Nikdy bych nechtěl přijít o tuhle neotřesitelnou víru ve svou vlastní sílu. A proto si to teď s tebou chci rozdat sám. Muž proti muži! Až s tebou budu hotov, zlomí tě to. Už pro mě nebudeš nebezpečný!“

To všechno pronesl klidným hlasem. Pevně se přitom díval na Bruce a sálala z něj jakási podmanivá síla a neochvějná sebedůvěra.

Bruce během těch chvil pochopil, že Simson Hickock tady skutečně nenastražil žádnou léčku. Tenhle člověk si to chce skutečně vyřídít v souboji muže proti muži. Chce si na Bruceovi dokázat, že je neporazitelný.

Ale tím také přiznával, že dlouhodobě by Bruce skutečně měl šanci ho porazit.

Bruce se vrátil ke dveřím, zasunul závoru, odepjal si přezku opasku s pistolí a zavěsil ho na hřebík vedle dveří.

Když se otočil, Simson Hickock se k němu začal pomalu přibližovat. Přitom řekl Bruceovi: „Jsi chytrý a nebezpečný, Bruci. A máš taky veliké štěstí. Teď jsi zrovna natrefil na Leeho Timberlanda. Jo, Timberland tehdy vážně při té partii pokru také byl. Nedal jsem ho zatím ještě zabít, protože jsem pořád myslel, že skutečně na tom svém pozemku narazí na další zlato a že ho přinese ke mně do banky. Ano, Lee Timberland viděl, jak zemřel tvůj bratr. Byl tam i Patrick Old. Z obou se stali ochlastové a jsou teď nespolehliví a pro mne značně nebezpeční. Tobě by se mohlo podařit, aby začali vypovídat jako svědkové. U spousty zlatokopů by mě to vyřídilo. Už by ke mně neměli důvěru. Spousta lidí by si zase vyzvedla peníze, které si u mě

uložili. Jsi opravdu nebezpečný, Bruci Rocku. Ale až si to tady s tebou vyřídím, budeš se před opravdovými chlapy raději chtít někam schovat. Zničím tě. Pak ze strachu odjedeš na tisíce mil odtud. A uděláš to dobrovolně. To je skoro stejně dobré, jako kdybych tě dal zabít.“

Simson Hickock zmlkl. Nažloutlé oči mu divoce žhnuly.

Oba muži nyní stáli těsně proti sobě. Téměř cítili svůj dech a věděli, že se teď budou bít tak dlouho, dokud budou schopni se alespoň trochu pohnout.

Bruce Rock teď skutečně věděl – a to přímo z Hickockových úst – že jeho bratr nebyl falešným hráčem, ale že ho Hickock zlikvidoval. Proč jinak by se totiž musel Hickock obávat výpovědi Leeho Timberlanda a Patricka Olda?

Všechno bylo jasné.

Zaťali tvrdé pěsti, sehnuli hlavy a zhluboka se nadechli. Byli stejně vysocí, ale Hickock byl těžší. Vážil více než metrák a nebyl na něm gram zbytečného tuku. Bruce Rock mohl mít kolem osmdesátí kilogramů, vypadal hubenější a šlachovitější, ale měl pevnou kostru.

A pak se na sebe vrhli.

Hickock se pohnul o zlomek vteřiny rychleji, protože on začal zápas. Jeho útok měl proto větší průraznost a pomohla mu při něm i jeho značná tělesná váha.

Zapřel se mohutnou lebkou pod Bruceovu bradu a bušil mu pěstmi zprava a zleva do žeber.

Byly to krátké údery, které však měly úžasnou sílu. Vyháněly Bruceovi vzduch z plic.

Ale když mu chtěl Hickock vrazit ještě koleno do břicha, Bruce se instinktivně otočil.

Hickock se poněkud zapotácel a narazil levým ramenem do stěny.

Bruce byl nyní volný. Zachytil soupeře pravačkou a praštil ho do levého ramene.

Hickock se zapotácel a s mručením se svalil na něj. Objali se a spadli na zem. Začali se převalovat. Rvali se ze všech sil. Velikou rychlostí se valili ke stohu konzerv, které se na ně sesypaly. Se supěním se z nich vyhrabali ven. Bruce odmrštil Hickockovy pěsti a zahnal muže až k protější stěně.

Ale Hickock se s funěním sesul do dřepu. Přitom pevně svíral nohu svého protivníka. Bruce Rock dopadl ztěžka na ramena. Vytrhl nohu ze sevření, převalil se na bok a chtěl se zvednout. Jenže Hickock ho přimáčkl k zemi a oběma rukama chytil Bruce za krátké, kudrnaté vlasy.

Dvakrát praštil Bruceovou hlavou do země. Bruce na chvíli ztratil orientaci.

Se supěním však dokázal prudce zatlačit dozadu lokty. Ucítil, jak sebou Hickock bolestí trhl a jak sevření vlasů poněkud povolilo. Bruce se Vzepjal, setřásl soupeře, odvalil se na bok a s námahou se zase postavil.

Toto osvobození ho stálo takřka všechny síly. Odvrávorál ke stěně, opřel se o ni a cítil, jak mu měknou kolena. Najednou se nemohl nadechnout. Před očima měl rudé kruhy, které vzápětí vystřídal namodralý opar.

A pak najednou viděl docela jasně. Plíce zase načerpaly do těla dostatek kyslíku.

Bruce se s hekáním odrazil od stěny, celou silou narazil na Hickocka a vrazil mu ramenem do žaludku. Dlouhými pažemi sevřel Hickocka nad koleny. A pak se Vzepjal k divokému projevu síly. Těžkého muže zvedl nad hlavu a pak jím mrštil na zem. Hickock ztěžka dopadl do kouta mezi stěnou skladiště a tvrdou podlahou.

Ještě jednou se do sebe zaklesli, ale neměli už dost sil. Když se svalili, zůstal Hickock ležet náhodou pod Brucem.

A tato náhoda možná znamenala Bruceovo vítězství.

Poklekl nad Hickockem a zleva a zprava mu bušil do hlavy. Když se Hickock přestal hýbat, odplazil se Bruce na stranu a více než minutu zůstal nehybně sedět. Pak v sobě posbíral konečně dost sil k tomu, aby dokázal vstát.

Ten souboj mu odčerpál z těla téměř všechny síly. Ještě nikdy v životě ze sebe Bruce nevydal tolik.

Bruce pak několik minut jen tupě zíral před sebe a bojoval s pocitem vyčerpání. Jakoby z dálky pak k němu dolehly nějaké zvuky. Uvědomil si, že kdosi vytrvale buší na dveře. Odvrávorál k nim a poznal hlas Franka Malleta, který neustále opakoval jeho jméno. Mallet ho musel potají sledovat až sem do města.

Bruce pomalu odsunul závoru a odpotácel se bokem.

Dovnitř vešel Frank Mallet s brokovnicí a zasténal: „Och, bože! Kde jsou ti chlapi?“

Namířil pušku do místnosti, ale pak si všiml, že vevnitř je pouze Hickock. Přistoupil k němu a pohlédl na něj.

Pak si těžce povzdechl a zasténal: „Proč jsem tohle neviděl? Proč jsem tomu nemohl přihlížet? Takže tady leží ten náfuka. Leží a je vyřízený!“

Vrátil se k Bruceovi.

„Musíme odtud, Bruci! Rychle!“

Bruce sebral unaveným pohybem z háku opasek s koltem. Ruce se mu chvěly. Trvalo mu nekonečně dlouho, než si zapnul opasek a zacvakl přezku. Pořád ještě namáhavě oddychoval a sípal. Sotva se držel na nohou. Frank Mallet ho s obavami pozoroval. Ale neřekl už nic. Ani nenabídl vyčerpanému a zbitému muži pomoc.

Bruce se na chvíli opřel o stěnu a pak sesbíral poslední zbytek sil. Zhluboka si povzdechl a pohlédl k Simsonu Hickockovi.

Ten se teď pohnul, pomalu se převrátil na břicho a chtěl vstát. Jenže ruce mu pokaždé podklesly. Nakonec spadl na tvář a zůstal ležet bez hnutí. „Je zbitý, jak jen může být zbitý člověk po takovém zápase,“ zamumlal Frank Mallet a vyšel ven. Bruce Rock ho vrávoravě následoval. Těch pár kroků ke koni mu připadalo jako padesát mil. Odvázal uzdu, přistoupil ke koni a rukama sevřel hrot sedla.

„Vsadím se, že to dokážeš,“ řekl Frank Mallet vedle něj.

Bruce jen zavrčel. Nebyl si tak docela jist, zda sám vlastními silami dokáže naskočit na koně. Pak to ale přece jen na první pokus svedl a velice se tomu podivil.

„Odjed' z města. Já si jen dojdu pro koně do jedné boční uličky a hned jsem u tebe,“ řekl Mallet a odešel.

Když Bruce pobídl koně, cítil bolesti dvojnásob silně. Dýchal velmi obtížně a se sténáním si ohmatával žebra. Měl pocit, jako by se mu po těle přehnal stádo zdivočelých krav.

Pak k němu přijel Frank Mallet a zastavil.

„Co uděláme teď, Bruci?“

Bruce Rock, který se naprosto vyčerpán na koni sotva držel,

sebou náhle trhl. Rozum mu zase začal pracovat a začal zvažovat jisté problémy. Vzpomněl si na Hickockova slova před soubojem. Náhle si uvědomil nebezpečí, takže opět věděl, co je třeba udělat.

„Franku,“ zasténal, „Leemu Timberlandovi hrozí nebezpečí. Byl v saloonu. Děsně opilý. Mluvil jsem s ním. Hickock nás sledoval. Chce ho nechat zabít, ale má to vypadat jako docela obyčejné přepadení...“

„Jedeme!“ zavrčel na to Frank Mallet. „Pojed’! Nejkratší cestou na Timberlandův pozemek. Za deset minut jsme tam!“

Vyrazili a ačkoliv Bruce Rock cítil nesmírné bolesti, protože kůň ho notně natrásal, vydržel v sedle.

Brzy sjeli z cesty, minuli několik tábořišť a jiných pozemků a sjížděli k potoku. Dorazili k němu v místě, kde měl Alamo svoji chatrč.

Na protějším břehu chtěli zahrnout doprava, aby urazili ještě zbývajících sto yardů k Timberlandově domku, když tu ze tmy zaslechli dva tlumené výstřely. Pak se ozvala střelba ze čtyř nebo pěti revolverů.

Kolem dokola ihned uhaslo na tucet táboráků. Noc byla náhle dokonale černá – beze stínů.

„Už ho dostali,“ vyhekl Bruce a popohnal svého koně. Frank Mallet jel za ním. Pár yardů jeli ve vodě, která dosahovala koním asi po kolena.

Malletův kůň však najednou zakopl o jakousi překážku, převalil se a setřásl jezdce. Kterýsi ze zlatokopů nechal ve vodě stát přes noc prosívací vanu. Bruce zaslechl, jak Frank Mallet divoce vykřikl, ale jel dál.

Výstřely před Brucem utichly. Neslyšel už nic jiného než dusot kopyt svého koně.

Když se domníval, že už je dostatečně blízko, vytáhl kolt a naslouchal.

Bylo ticho. Jen docela v dálce se ozývalo volání. Táboráky v blízkém okolí zhasly. Každý z mužů poblíž už měl jistě v rukou zbraň a byl připraven chránit si život.

Ale to bylo také vše. Neobjevil se nikdo, aby zjistil příčinu těch výstřelů. Zlatokopové mysleli skutečně jen a jen na sebe. Nebyli

ochotni nikomu pomáhat.

Bruce náhle před sebou zaslechl několik jezdců, kteří vjeli do potoka. Popohnal svého koně trochu dopředu a pak zahlédl čtyři či pět stínů, které ve tmě vytvořily ucelenou skupinku.

Zvedl kolt a začal střílet.

Jeho střelba byla okamžitě opětována. Zahlédl pět záblesků hlavní a pak ucítil prudkou bolest v hlavě. Necítil už nic, když dopadl do mělké vody.

Bruce Rock otevřel oči, ale hned je zase zavřel, protože otevřenými dveřmi sem dopadalo denní světlo a bolestně ho bodalo do očí.

Zhluboka si povzdechl a zkusil pohnout rukama. Položil si je na oči a na čelo. Bolest v hlavě mu bušila v rytmu tlukotu srdce a dýchal velmi mělce, protože mu to připadalo málem nesnesitelné.

Náhle znovu ztratil vědomí. Opět se propadl do temných hlubin. Neměl už dost sil, aby se opět probojoval k vědomí.

Když se probral podruhé, vedlo se mu podstatně lépe. Bušení v hlavě ustalo. Otevřel oči. Ted' už mu připadalo denní světlo snesitelnější. Ve dveřích se objevila dívka v kalhotách a pánské košili.

Okamžitě ji poznal. Byla to Grace Jacksonová. Hned pochopil, že musí ležet v domku jejího bratra.

Grace přistoupila k jeho lůžku a sedla si na ně. Jejich pohledy se setkaly. Bruce spatřil její vážný úsměv a chtěl ho opětovat. Ale měl příliš nateklý a příliš rozbitý obličej. Cítil to. Když promluvil, zněl jeho hlas chraptivě a cize.

„Grace, za chvíli vstanu a zmizím. Nechtěl bych vám připravovat

ještě další starosti.“

Tu se usmála.

„Chcete si pořád ještě hrát na vlka samotáře, který nechce přijmout ničí pomoc, Bruci? Jenže to nemůžete. Musíte tady prostě zůstat ležet. Doktor říká, že cit pro rovnováhu se vám vrátí až za několik dní. Dostal jste dost ošklivou ránu do hlavy, Bruci.“

„Jo,“ povzdychl si, „mám pocit, jako by mi kus hlavy chybělo. Jak dlouho už tady ležím?“

„Dva dny.“

Zase si povzdechl a dlaní si přejel po napuchlé tváři, na níž zanechaly stopy pěsti Simsona Hickocka. Ucítil také strniště vousů a uvěřil tedy dívce, že zde skutečně ležel tak dlouho.

„Co se vlastně stalo, Grace?“ zeptal se konečně.

Pozorně si ho prohlížela a v očích měla hřejivou něhu. Vypadala unavenější a drobnější než v den svého příjezdu. „Zaslechli jsme výstřely od potoka a u domku Leeho Timberlanda,“ řekla vážně. „Ale teprve pokřik Franka Malleta přivolal pár zlatokopů. Našli jsme vás, Bruci, a zpočátku jsme si mysleli, že jste mrtev. Pak několik lidí odběhlo k Timberlandovu domku. Zpočátku se nemohli dostat dovnitř, protože Timberland se v něm zabarikádoval. Zřejmě očekával přepadení. Jenže ta banda jeho chatrč obklíčila a stříleli na něj skrze tenké prkenné stěny. Timberland krvácel z několika ran. Pořád ještě nepřišel k vědomí. Kdosi zavolal z města doktora. Ten udělal pro Timberlanda i pro vás, Bruci, všechno, co bylo v jeho silách. Asi stovka zlatokopů nyní čeká na to, až se Timberland probere. Frank Mallet k nim promluvil. V celém údolí už se ví, že jste měl souboj s Hickockem. Doktor musel dokonce Hickockovi dát na polámaná žebra dlahu a zašít mu pár tržných ran. Jste pro všechny postrachem, Bruci. Říká se dokonce, že Hickock má dočista zohavený obličej. Frank Mallet je teď u vašich lidí na mostě, Bruci. A všichni zlatokopové teď velice pozorně sledují další vývoj událostí.“

Bruce to všechno poslouchal a jeho rozum se jen pomalu a ztěžka dával do chodu. Pochopil ovšem, že všechno by bylo marné, pokud Timberland zemře, nebo pokud nepoznal chlapy, kteří ho přepadli, aby ho zabili.

Znovu si povzdechl. Grace mu položila dlaň na oči. Měla lehkou, chladivou dlaň.

„Musíte spát, Bruci. Mallet myslí, že co nevidět propukne mela. Do té doby musíte být zase v pořádku, Bruci. Mám o vás strach – i o mnohé ostatní. Můj bratr a Frank Mallet se pokoušeli vyburcovat zlatokopy a vysvětlit jim, že tady vůbec nejde o váš osobní spor s Hickockem. Jenže nikdo nechce uvěřit, že Hickock je bestie, která...“

Víc už Bruce neslyšel. Náhle usnul. Ale ještě ve spaní svíral pravou ruku dívky. Nechala mu ji, zůstala sedět na okraji postele a dívala se na něho.

A uvědomovala si stále jasněji, že se do toho muže jednoho dne zamiluje.

Když se Bruce opět probрал, byl už večer. Pochopil, že spal celou noc a den. Byl v místnosti sám.

Chvíli ležel a čekal. Ale pak se pohnul a posadil se. Okamžitě pocítil nevolnost, takže měl dojem, že nesedí na posteli, ale na lodi tancující po rozbourřeném moři.

S klením se opět natáhl a oběma rukama se chytil za hlavu. Pod obvazem nahmatl prsty bolestivé místo.

Ale vtom do místnosti vešli Grace, Alamo a Frank. Frank Mallet byl rozčilený, ale když spatřil Bruce, usmál se.

„To tě nenapadlo nic lepšího, než nastavit kulce tu svou palici?“

„Bohužel jsem ve tmě neviděl, že letí kulka,“ opětoval úsměv Bruce.

Všichni tři muži – a dokonce i dívka – se usmáli. Jenže vzápětí zvážněli. Především Frank Mallet vypadal nervózně a znepokojeně.

„Co se děje?“ zeptal se Bruce a jeho hlas už byl zase klidný a pevný.

„Před hodinou,“ řekl Frank Mallet, „se tři Hickockovy vozy dostaly přes most a odjely z údolí. Na tom by samozřejmě nebylo nic neobvyklého, ale víš, Bruci, kdo ty vozy vezl? Za jasného dne?“

„Nejsem přece jasnovidec,“ zavrčel Bruce a neklidně se zavrtěl na lůžku.

Frank Mallet zaťal ve vzduchu pěst. A hned se rozhorlil.

„Tu skupinku vedl na koni Don Jimenez. A na kozlících seděli ti tři lumpové, se kterými chtěl přemluvit našeho přítele Jacksona k prodeji jeho pozemku. Byli to ti tři, které porota propustila na svobodu. Právě tihle chlápci, A ty vozy byly tak těžké, že most se pod nimi až povážlivě prohýbal.“

Nastalo ticho. Muži se na sebe zadívali.

Po chvíli řekl Bruce: „To je tedy nádhera! Tak Simson Hickock nechává odvážet zlato pěkně za dne.“

„Vidíš,“ vyjel Frank Mallet na Jacksona. „Bruce si myslí totéž. V těch vozech je určitě zlato. Hickock nechal během včerejší noci naložit všechno zlato, které měl v bance. A aby to nebylo příliš nápadné, poslal je na cestu až kolem poledne. Jenže já bych se teď vsadil o cokoli, že v bance už není ani zrnko zlata. Bruce, nechal jsem ty vozy projet, jelikož...“

„To je v pořádku,“ přerušil ho Bruce. Posadil se a na chvíli se podívil, že bolesti hlavy jsou celkem snesitelné. Otřel si obličej, svěsil hlavu, zadíval se na příkrývku a uvažoval.

„Takže Hickock všechno pochopil,“ zamumlal po chvíli. „Všechno tady co nevidět skončí. Balí to tady. Má z čehosi strach. Co je s Leem Timberlandem?“

Alamo Jackson odpověděl chvatně: „Doktor je u něj už čtyři hodiny a počítá s tím, že každou chvíli se Lee probere z bezvědomí. Včera se mi podařilo přesvědčit pár přátel, že musíme Timberlanda hlídat. Řekl jsem těm lidem, že Timberland nám toho asi hodně poví a že musíme zabránit tomu, aby se ho někdo ještě jednou pokusil zabít.“

„Tak je to,“ zamumlal Bruce. „Hickock nepodstoupí žádné riziko. Bojí se velice toho, že se Timberland probere. Ví, že ten muž nám řekne něco, co Hickocka dočista vyřídí. Proto nechal odvézt zlato. A my proti němu nemůžeme v téhle chvíli podniknout zhola nic. Každá banka má právo odvézt zásoby zlata kdy a kam chce. Pokud Hickock vyplatí uložené množství zlata v dolarech, nikdo mu nebude moci dokázat podvodný úmysl. A i kdyby mu chyběla hotovost, podaří se

mu lidi uchlácholit tím, že sám musí teprve počkat, až mu doručí protihodnotu za odvezené zlato. Takovým způsobem získá čas. Franku, měl bys někoho za těmi vozy poslat, aby...“

„Poslal jsem za nimi Mika O’Connora, ten je nespustí z očí. I kdyby sjely z cesty a pokoušely se ukrýt někde v divočině, O’Connorovi neuniknou, protože zanechávají hlubokou stopu. Jenže k čemu to všechno bude, když se nám nepodaří Hickocka odhalit? Má ještě pořád dost silné postavení. Vládne městu. Lidé Cashe Moora byli zmláceni. Podpálili mu sklad zboží. A několik dalších občanů bylo taky pořádně zbito. Hickock je bohužel v Montana City ještě pánem. Na okolních nalezištích zlata nenajdeš ani dvacet lidí, kteří by se už teď chtěli postavit Hickockovi a jeho bandě.

Kdepak, nejdřív se musí stát něco, co všemi pořádně otřese a co je rozzuří.“

Sotva to Frank Mallet dořekl, ozvaly se zvenčí chvatné kroky a bylo slyšet vzrušený mužský hlas: „Alamo, Alamo Jacksone! Probral se! Posílá mě doktor. Lee Timberland se probral!“

Alamo Jackson hned vyběhl z místnosti a Frank Mallet se vydal za ním. U Bruce zůstala jen dívka. Přiblížila se k němu a zastavila se u jeho lůžka. Chvilí se mu zkoumavě dívala do oči, pak klidně přikývla.

„Vím, co chceš, Bruci. Přinesu ti šaty a kolt. Když chce muž bojovat, žena by ho neměla zrazovat. Jinak by jí jednoho dne proklínal, pokud je pro něj ten souboj důležitější než jeho vlastní život. Ženě by pak nic nepomohlo, že mu nedovolila podstoupit souboj a zachránila mu tím třeba i život. Muž činí svá rozhodnutí sám – a sám se také dopouští chyb. Ženy musejí jen čekat, doufat a být trpělivé. Muž se vždycky stará o sebe, nebo to není muž. Jen když se dostane do nesnází, když je docela na dně, pak jsou na řadě ženy. Proto ti teď donesu šaty a zbraň, Bruci Rocku. Nejsem blázen, abych tě tady zdržovala.“

Zmizela za zástěnou a za chvíli se objevila i s rancem Bruceových věcí v ruce. Jeho šaty byly čisté a zašité.

Ale to Bruce nevnímal. Seděl strnule v posteli a díval se na statečnou dívku.

„Grace,“ řekl, „ještě nikdy jsem neslyšel žádnou ženu takhle

mluvit. Myslím, že bys byla pro mne ideální ženou. K čertu, co všechno budu muset udělat, abych měl u tebe alespoň nějakou šanci?“

Usmál se. Jeho slova měla znít poněkud žertovně, ale pohled měl vážný.

Dívka hrdě zvedla hlavu.

„Možná už brzy zemřeš, Bruci Rocku. Pak budu muset plakat. Vidím ti to na očích, že chceš zlikvidovat Simsona Hickocka vlastníma rukama. Inu, možná se ti to podaří. Pak by jenom stačilo, aby ses oholil, a budeš u mě mít spoustu šancí.“ Po těch slovech vyšla rychle ven.

Bruce užasle zavrtěl hlavou.

„Můj ty bože! Budu ji moci získat. Dostanu ji, když zůstanu. A ona se nepokusí mě změnit. To bych musel udělat já sám.“

Opatrně se zvedl z lůžka – a hned se zase posadil, protože cítil, že se s ním všechno kolem zase začíná točit. Pak to zkusil ještě jednou. Ted' už to šlo lépe. Pomalu se oblékl.

Venku byla tma. Nad mohutným údolím se hnaly mraky. Když Bruce nacpal nohy do holínek – musel si přitom několikrát odpočinout, protože bolesti hlavy opět zesílily – ozvalo se zvenčí bubnování kapek deště.

Přistoupil ke dveřím a musel se o ně opřít. Náhle z velké dálky zaslechl povykování mnoha mužských hlasů. Trpce zaklel, protože nemohl být s těmi lidmi. Z toho láteření chlapů poznal, že Lee Timberland se probral a že řekl, co o Hickockových praktikách věděl.

Bruce vykročil, ale ještě se potácel, když opět přiběhla Grace Jacksonová. Přispěchala až k němu a chytila ho za ruku.

„Bruci!“ volala, sotva popadajíc dech. „Lee Timberland promluvil. Řekl, že Simson Hickock tvého bratra nezabil kvůli falešné hře. To naopak Hickock prohrál svůj podíl! Jim pak odmítl hrát dál. Tak ho Hickock zastřelil a pak tvrdil, že Jim vyrukoval při hře s pátým esem a sáhl po koltu jako první. Jenže Timberland před chvílí – těsně před smrtí – odpřisáhl, že to byla vražda. Měl strach z Hickocka, stejně jako ho měl starosta Old. Timberland i Old ze strachu před Hickockem mlčeli, ale začali pít. Timberland také ještě

zlatokopům řekl, že Hickock poslal vrahy, aby obklíčili jeho domek a že na něj stříleli i přes ty tenké stěny. Řekl jim také, že Hickock vás dva viděl u baru a že sledoval, jak jsi Timberlanda zahnal do úzkých, takže ti musel utéct. Věděl, že potom na něj Hickock pošle vrahy. Tvrdil, že to byl Don Jimenez a pár dalších chlapů. Hlas Dona Jimeneze prý poznal docela jasně, protože na něj několikrát křikl, aby vylezl z domku ven. Bruci, Timberland to všechno odpřisáhl. Pak zemřel. A jeho slova slyšelo více než dvacet zlatokopů. Ti pak vyšli ven a vyprávěli to všem ostatním, kteří to na vlastní uši neslyšeli. Takže teď už více než tři stovky zlatokopů ví, že Hickock je vrah a lump. A všichni teď táhnou do Montana City, aby si vyzvedli zlato z banky. Najednou dostali strach, že by je mohl Hickock připravit o zlato, které si tam uložili. Bruci, než ten dav dorazí do města, bude jich určitě na pět set. Nastalo hotové peklo!“

Dívce po té dlouhé řeči došel dech.

„Kde je kuň?“ zeptal se Bruce klidně a byl si naprosto jist, že Simson Hickock už v Montana City nebude, až dojde k útoku rozzuřených a konečně už sjednocených zlatokopů.

„Koně máš pořád ještě za domkem,“ řekla dívka.

Doprovodila muže k malé ohradě, v níž poklusalava dvě zvířata. Bruce teď překonal všechnu tělesnou slabost. Vyvedl zvíře ven, lehl si břichem na neosedlaný hřbet koně a pak vyšvihl jednu nohu.

„Čekej na mě – vrátím se, pokud budu moci,“ řekl dívce a odjel.

„Bruci Rocku, miluji tě!“ zvolala za ním.

O půl hodiny později dorazil Bruce Rock k mostu.

Když přejížděl kopce a na okamžik se mu naskytl výhled na Montana City, spatřil tam v temné noci hořet několik domů.

Bylo mu jasné, že Hickock za sebou pátil, co se dalo, a touto dobou už bude na útěku.

Podkovy Bruceova koně zaduněly na mostě. Když zastavil, spatřil u závoří obrovitou postavu Phila Price.

„Kdo to tady jede?“ ozval se Priceův mohutný bas.

„Bruce Rock! Otevři závoru, kamaráde!“

„Jo!“ zvolal nadšeně Phil Price. „To jsi ty, šéfe? Prý dokážeš zastavit kulku vlastní hlavou!“

Zvedl závoru. Z hlubokého stínu se na opačné straně objevila

vyzáblá pokřivená postava Toma Lanea.

„Jednou jsem znal jednoho člověka,“ spustil rozjařeně, „a ten chytal kulky do zubů a pak je plival svým protivníkům do tváře. Jednou se Charly, tak se ten chlapík jmenoval...“

„Dost,“ přerušil ho Bruce suše. „Nasedněte na koně a jed'te za Míkem. Vozy budou odtud sotva patnáct mil. Někdy nad ránem na Mika narazíte. Zadržíte ty vozy, rozumíte? Stačí jen, když jim zastoupíte cestu. Dopoledne pak přijede určitě spousta chlapů, kteří si to pak s Jimenezem a ostatními vyřídí. Ty vozy jsou naloženy zlatem, hoši, takže si pospěšte!“

„A ty?“ zeptal se Phil Price.

„Já dohlédnu na to, aby se přes most dostali jen ti praví,“ zasmál se Bruce.

„Asi s tím budeš mít plné ruce práce,“ zvolal Phil. A pak vyrazili.

Bruce Rock nechal svého koně stát uprostřed mostu a pak přistoupil k závoře. Spustil ji a přešel po mostě na druhou stranu propasti. Opřel se o konec zábradlí, položil ruku na kolt a vyčkával.

Byl vyčerpaný, cítil bolesti v hlavě a myslel na Hickocka. Věděl, že v Montana City teď určitě vypuklo peklo. Vtrhlo tam několik stovek rozzuřených zlatokopů a hledají Simsona Hickocka.

Bruce napadlo, že by se snad tomu povyku dalo zabránit, kdyby tam šel s Malletem, Jacksonem a s ostatními.

Jenže to by se pak podařilo utéct Simsonu Hickockovi.

Ten totiž nutně musí projet po mostě.

Hickock ho bude chtít určitě zničit, aby si byl jist, že vozy se zlatem dostane do bezpečí.

Jenže tady teď stojí Bruce Rock a čeká na něj.

Bruceovi se hlavou honily stovky myšlenek. A pak zaslechl dusot kopyt pádícího jezdce.

Věděl, že to z kaňonu přijíždí Bully Simson Hickock, muž, který prchá a který přesto nemá strach ze šarvátky se stráží na mostě.

Bruce na chvíli bezděky obdivoval Hickockovu odvalu a sebedůvěru. Nebo se snad ten muž domníval, že ho hlídky tady na mostě, které o nově vzniklé situaci nic netuší, nechají docela normálně projet?

Kůň už teď byl docela blízko. Bruce zpozoroval nejasný obrys

postavy na koni.

Rychle vykročil doprostřed mostu. „Stůj, Hickocku! Stůj!“

Jeho zvolání se ostře rozlehlo nocí a přehlušilo dokonce i dusot kopyt.

Hickock se zastavil.

Nastalo napjaté ticho.

Pak se Hickock zeptal: „To je Bruce Rock?“

„Jo! Čekal jsem tady na tebe! Moji lidé se vydali za tvými vozy. Tebe tady zadržím já, Hickocku! Jestli chceš souboj, pak jen pojď. Jinak počkej, nebo se vrať. Budeš se teď muset ze spousty věcí zodpovídat.“

Hlas Bruce Rocka zněl klidně.

Do odfrkování Hickockova koně se ozval hluboký povzdech a pak sprostá nadávka. Nejasně zahlédl, jak muž seskočil ze sedla. A pak slyšel, jak Hickock říká: „To je dobře, Rocku, že jsem tě tady ještě potkal. Strašně jsi mě svými pěstmi zřídil. Skutečně teď prchám. Ale koltem tě dostanu. Zabiju tě, zničím most a zachráním své vozy se zlatem. S tvými lidmi si pak poradím ještě snadněji než s tebou. Jdu, Bruci Rocku! Ted' hned!“

„Jen pojď, Hickocku!“

Více muži neřekli. Hickock se přiblížil až na osm kroků. Pak před sebou dostatečně jasně viděl vysokou postavu Bruce Rocka. Jeho paže se vymrštila do výšky a nad mostem se zablýsklo ústí hlavně jeho koltu.

Bruce odmrštila kulka doleva. Tím unikl druhému výstřelu. Ale jeho kolt stále mířil na protivníka. Třikrát v ruce ucítil zpětný náraz zbraně. Pak zaslechl, jak se Hickock svalil na most. Bruce si povzdechl. Rána v rameni ho bolela. Po rameni a hrudi mu stékala krev, takže si domyslel, že jde o čistý průstřel ramene. Odpotácel se po mostě nazpět, prošel kolem závory a doplazil se k lavičce. Tam se posadil a vyčerpaně se opřel o stěnu domku.

Je dobojováno, pomyslel si. Doufám, že brzy někdo přijde a ošetří mě. Protože jinak tady vykrvácím a už nikdy v životě nespátím Grace, říkal si v duchu.

Jako z úžasné dálky zaslechl hučení, které mu naplnilo hlavu. Pak se ozval dusot kopyt. Jezdec už musel být velice blízko. Kdosi pak

od mostu zvolal: „Bruci! Bruci!“

„Tady!“ zaskřehotal.

Grace Jacksonová k němu přiběhla těsně před tím, než ztratil vědomí.

„To už tě zase postřelili, indiáni?“ zeptala se chvatně.

„Holka, příště už si dám větší pozor,“ zablekotal.

Pomohla mu vstát. Pak ho odvedla do srubu. Venku se opět ozval dusot kopyt. Když už Bruce ležel v bezvědomí na lůžku v místnosti, kterou lampa jen spoře osvětlovala, vešli Alamo a Frank.

Grace právě přikládala Bruceovi provizorní obvaz.

„Takže je přece jen ještě naživu?“ zeptal se Frank chraptivě.

Odpověď ovšem nepřišla od Grace, ale od Bruce, který se najednou probral.

„Jsem mrtvý,“ řekl. „Jsem dočista mrtvý. Ale až se proberu, začnu docela nový život. Potřebuji opravdovou ženu. Grace, vážně mám u tebe naději?“

„Pokud odtud dokážeš odejít, abychom si spolu někde založili ranč.“

„Teď už si ale kladeš podmínky! Naštěstí mě nutíš do věci, kterou jsem odjakživa chtěl udělat.“

Unaveně se usmál. „Co je s Billem Sullivanem a jak to dopadlo ve městě?“

„Bill Sullivan zjednal ve městě klid a pořádek,“ odpověděl Frank. „Možná přece jen ještě není tak starý. Možná byl jen příliš osamocený. Cash Moore a další občané města se postavili za něj, když Hickock poslal své lidi, aby podpálili město. Přišli jsme mu na pomoc taky. A Hickock krátce předtím zmizel. A teď tady leží na mostě, který pro něj byl tak moc důležitý. Nedokázal ho přejít až na druhou stranu. Spousta baráků v Montana City vyhořela. Nikdy se z něj už nestane pořádné město.“

To ještě Bruce slyšel, ale vzápětí usnul. A věděl, že ho čeká krásné a příjemné probuzení.

KONEC

Digitalizoval Wendy
27.06.2008